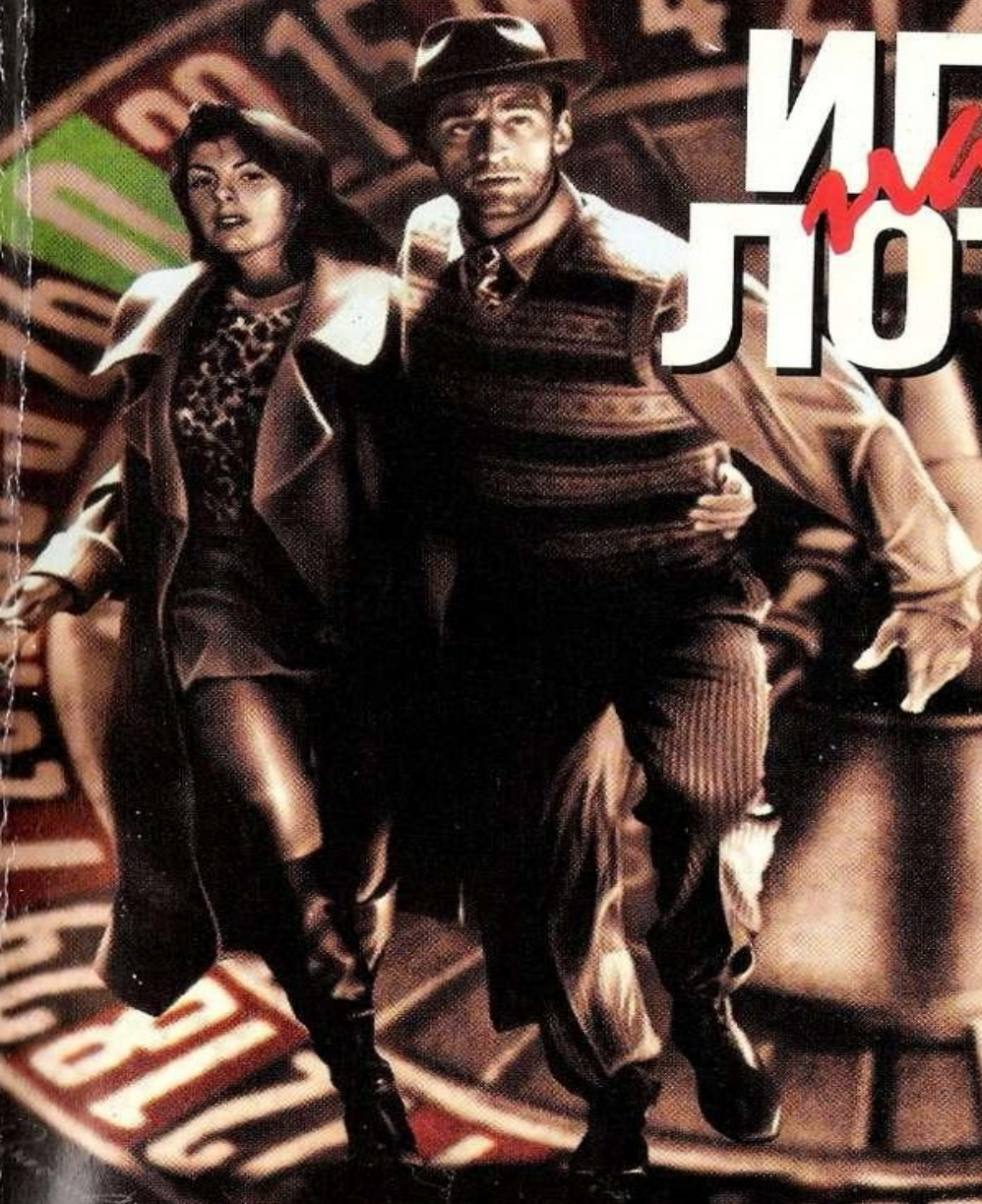

МЕРИ ХИГГИНС КЛАРК

ИГРАЧЪТ ЛОТАРИЯ

КРЪВ
И МАСКИ
ТРИЛЪРИ

МЕРИ ХИГИНС КЛАРК ИГРАЧЪТ НА ЛОТАРИЯ

Превод: Мирослава Миланова

chitanka.info

1994 г. от престижното американско издателство „Саймън и Шустър“ тази книга, както стана обичайно напоследък за романите на Мери Хигинс Кларк, отново се нареди начело на класациите на меродавното литературно списание „Пъблишърс Уикли“.

Отдавна прехвърлилите петдесетте Елвира и нейният съпруг Уили, тя чистачка по домовете, той — водопроводчик, неочаквано спечелват от лотарията 40 милиона долара. Шеметният ги праща в не по-малко шеметния и доскоро недостижим за тях свят на богатите, където честните и добросърдечни хорица попадат във водовъртеж от поквара и престъпност. Така започва върволицата им от приключения, в които на много пъти те се озовават на косъм от смъртта.

*На моите роднини и приятели:
Джун М. Кларк и в памет на Алън Кларк,
на Кен и Ирен Кларк,
на Агнес Партъл и в памет на Джордж Парт.
Скъпи приятели от младежките ми дни,
нима не сме все още на двадесет и две?*

БЛАГОДАРНОСТИ

Елвира Миън направи своя дебют — ако може да се нарече така — като героиня в романа ми „Не плачи, любима“^[1]. Тя е чистачка в края на петдесетте си години и заедно със съпруга си, водопроводчика Уили, спечелва четиридесет милиона долара от нюйоркската държавна лотария. Елвира моментално решава да задоволи отдавнашната си мечта да отиде в Сайпръс Пойнт Спа и да се смеси със знаменитостите там.

За неин лош късмет тя се оказва твърде умна, изпречва се на пътя на един убиец и става негова жертва. В първоначалните варианти на „Не плачи, любима“ бедната Елвира не доживяваше до последната страница.

Тогава дъщеря ми Керъл Хигинс Кларк прочете ръкописа и запротестира:

— Не можеш да го направиш. Елвира е толкова забавна. Освен това не си ли премахнала достатъчно хора в тази книга?

— Тя трябва да умре — възразих твърдо.

Но Керъл толкова настояваше, че накрая върнах Елвира към живот.

Наистина се радвам, че го направих. За мен тя и Уили са като близки приятели. Те са единствените ми герои, които минават от един мой роман в друг, и сега се надявам, като четете за техните приключения, да изпитате такова удоволствие, каквото изпитвах аз, докато пишех за тях.

Благодаря ти, Керъл.

[1] „Не плачи, любима“, 1993, ИК „Силует-33“. — Бел.пр. ↑

1

ТРУПЪТ В ГАРДЕРОБА

Ако през онази юлска вечер Елвира знаеше какво я чака в хубавия ѝ нов апартамент в Сентръл парк Саут, никога не би слезла от самолета. Докато металната птица обаче кръжеше над летището, обичайната ѝ силно чувствителна интуиция не ѝ подсказа с нищо, че я очакваше злокобно приключение.

Въпреки че с Уили бяха обхванати от мания за пътуване, след като бяха спечелили четиридесет милиона долара от лотарията, и до този момент бяха предприели немалко вълнуващи пътешествия, Елвира винаги се радваше да се завърне в Ню Йорк. Разкриващата се от самолета гледка стопляше сърцето ѝ: силуетите на небостъргачите се очертаваха на фона на облаците, а светлинките по мостовете блещукаха в Ийст Ривър.

Уили я потупа по ръката и Елвира се обърна към него с любяща усмивка. Помисли си, че той изглеждаше страхотно в новото си синьо ленено сако, което имаше цвета на очите му. С тези свои очи и буйната си бяла коса Уили досущ приличаше на Тип О'Нийл^[1], в това нямаше съмнение.

Елвира приглади червеникавокестенявата си коса, наскоро боядисана и фризирана от Дейл в Лондон. Дейл се бе изненадал да чуе, че тя приближава шестдесетте.

— Шегувате се — беше възкликнал той. Тя знаеше, че подобни комплименти обикновено са напълно кухи, но въпреки това приятно галеха ухото ѝ.

Да, мислеше си Елвира, докато гледаше към града долу, животът се бе оказал щедър към нея и Уили. Освен че им беше дало възможността да пътуват по света и да си позволят всичко, за което човек би могъл да мечтае, новопридобитото им богатство също така бе отворило пред тях нови врати и неочаквани възможности, като например сътрудничеството ѝ в един от най-големите вестници в града — „Ню Йорк Глоуб“. Всичко започна, когато репортер на „Глоуб“

разговаря с нея и с Уили във връзка с печалбата им от лотарията. Елвира му бе признала отдавнашната си мечта да посети елегантния курорт Сайпръс Пойнт Спа и че очаква с нетърпение не само да я осъществи, но и да има възможността да попадне сред всички онези знаменитости, за които толкова обичаше да чете.

Репортерът очевидно бе забелязал в Елвира някаква своеобразна дарба да надушва новината, както и упоритостта да я преследва докрай, така че я убеди да му сътрудничи във вестника. Помоли я да си отваря очите и ушите и да помисли върху идеята да напише статия за преживяванията си в елегантния курорт на минералните бани. А за да я улесни в процеса на събиране на новини и впечатления, той ѝ даде нещо като брошка във формата на слънце, в която всъщност беше вграден миниатюрен касетофон. Така щеше да може да записва впечатленията си, докато още са свежи, както и да запечата на лента частици от разговорите на хората, с които гореше от нетърпение да се срещне.

Резултатите се бяха оказали много по-драматични, отколкото и тя, и репортерът бяха очаквали. На минералните бани Елвира бе записала човек, готвещ се да я убие, бе подготвила покушение над живота си, защото се беше опитала да открие виновника за извършеното там убийство. Благодарение на детективските си способности и на удобния за носене касетофон Елвира не само беше помогнала за разкриването на престъплението, но беше сложила и началото на една съвсем нова и неочаквана кариера за себе си — тази на журналист и детектив любител.

Сега, докато седеше сгушена в седалката и си припомняше последното пътуване, тя докосваше с пръсти брошката слънце — малко или повече постоянно украшение към всеки тоалет, който обличаше — и си мислеше колко разочарован щеше да е репортерът.

— Прекрасно пътешествие направихме — каза тя на Уили, — но няма нито едно приключение, за което бих могла да пиша. Най-вълнуващото преживяване за цялото пътуване беше, когато кралицата се отби на чай в „Стафърд хотел“, а котката на управителя нападна ирландските ѝ кучета.

— Е, аз пък съм доволен, че ваканцията ни се оказа спокойна и приятна — отвърна Уили. — Не бих могъл да понеса отново да рискуваш да те убият, докато разследваш разни престъпления.

Стюардесата на британските авиолинии вървеше по пътеката в първа класа и проверяваше дали коланите са затегнати.

— Наистина ми беше приятно да си поговоря с вас — усмихна им се тя. Уили ѝ беше обяснил, както би сторил с всеки, готов да го изслуша, че само допреди две години е работел като водопроводчик, а Елвира като чистачка, когато са спечелили четиридесет милиона долара от лотарията. — Божичко — истински изненадана се обърна стюардесата към Елвира, — просто не мога да повярвам, че някога сте били байка.

За благословено кратко време след приземяването се озоваха в чакащата ги лимузина, а комплектът им куфари „Вютън“ — в багажника. Както винаги през август, в Ню Йорк беше горещо, влажно и задушно. Климатичната инсталация в лимузината току-що беше включена и Елвира си мислеше с копнеж за новия им апартамент в Сентръл парк Саут, където щеше да е блажено прохладно. Бяха запазили стария си тристаен апартамент във Флъшинг, където бяха прекарвали четиридесет години, преди лотарията да промени живота им. Както изтъкваше Уили, не можеш да си сигурен дали Ню Йорк някой хубав ден няма да фалира и да поиска от спечелилите на лотария да забравят за остатъка от печалбата.

Когато лимузината спря пред жилищната кооперация, портиерът им отвори вратата.

— Сигурно сте вир-вода — обади се Елвира. — Човек би казал, че няма никаква нужда да ви обличат по този начин, докато не приключат с ремонта.

Сградата беше в процес на основен ремонт. Когато бяха купили апартамента през пролетта, агентът по недвижими имоти ги бе уверил, че ремонтните работи ще бъдат завършени за броени седмици. От стърчащите във фойето скелета ставаше ясно, че той е бил отчаян оптимист.

Пред асансьорите към тях се присъедини друга двойка — висок мъж на около петдесет и елегантна жена в бял копринен вечерен костюм и с изражение, както си помисли Елвира, на човек, отворил хладилника и посрещнат от вонята на развалени яйца. Познавам ги, каза си Елвира и зарови из изумителната си памет. Той бе Карлтън

Ръмзън, легендарният бродуейски продуцент, а тя — съпругата му, някогашна актриса, станала „мис Америка“ преди тридесетина години.

— Мистър Ръмзън! — Елвира протегна ръка с топла усмивка. — Аз съм Елвира Миън. Срегнахме се в Сайпръс Пойнт Спа в Пебъл Бийч. Каква приятна изненада! Това е съпругът ми, Уили. Тук ли живеете?

На лицето на Ръмзън се появи бледа усмивка, която веднага изчезна.

— Държим един апартамент за по-удобно. — Кимна на Уили, после неохотно представи жена си. Вратата на асансьора се отвори в мига, в който Виктория Ръмзън ги удостои с потрепване на клепачите си.

Ама че студенокървно същество, реши Елвира, докато гледаше изваяния, но високомерен профил с вдигната на кок светлоруса коса. В резултат на дългогодишното четене на „Пипъл“, на „Ю Ес“, на „Нешънъл Инкуайърър“, както и на клюкарските рубрики в ума на Елвира се бе натрупала невероятна по обем информация за богатите и известните.

Тъкмо бяха спрели на тридесет и четвъртия етаж, когато Елвира си спомни пикантните клюки за Ръмзън. Той беше известен с това, че очите му шареха, докато способността на съпругата му да не забелязва кръшканията му ѝ беше извоювала прозвището Добронамерената Вики. Несъмнено идеална двойка, помисли си Елвира.

— Мистър Ръмзън — рече Елвира, — племенникът на Уили, Браян Маккормак, е прекрасен драматург. Току-що завърши втората си пиеса. Много би ми се искало да я прочетете.

По лицето на Ръмзън се изписа раздразнение.

— Служебният ми телефон е в указателя — отвърна той.

— Първата пиеса на Браян в момента се играе на Бродуей — настоя Елвира. — Един от критиците го нарече новия Нийл Саймън.

— Хайде, скъпа — подкани я Уили. — Задържаш хората.

Неочаквано леденото изражение изчезна от лицето на Виктория Ръмзън.

— Мили — рече тя, — чувала съм за Браян Маккормак. Защо не прочетеш пиесата тук? В офиса ти просто ще потъне. Мисис Миън, изпратете я в апартамента ни.

— Много любезно от ваша страна, Виктория — отвърна сърдечно Елвира. — Ще я получите утре.

Докато вървяха от асансьора към апартамента си, Уили попита:

— Скъпа, не мислиш ли, че беше малко прекалено напориста?

— Съвсем не — отвърна Елвира. — Който рискува, печели. Бих направила всичко, за да подпомогна кариерата на Браян.

От апартамента им се разкриваше главозамайваща гледка към Сентръл парк. Винаги когато влезеше в него, Елвира си спомняше, че до не толкова отдавна бе смятала къщата на мисис Честър Лолъп в Литъл Нек, която почистваше в четвъртък, за малък палат. Божичко, очите ѝ наистина се бяха отворили през последните няколко години!

Бяха купили апартамента напълно обзаведен от някакъв брокер, който след това бе осъден за измами. Току-що го бил обзавел дизайнер по интериора, по когото — беше ги уверил брокерът — били полудели в Манхатън. В момента Елвира имаше сериозни вътрешни съмнения за чия точно лудост ставаше дума. Дневната, трапезарията и кухнята бяха изцяло бели. Имаше ниски бели дивани — твърде неудобни, — дебели бели килими, по които си личеше всяко петънце, бели лавици и шкафчета, бял мрамор и бели домакински уреди, напомнящи ѝ за всички вани, мивки и тоалетни, които някога се бе опитвала да почисти от мръсотията.

А тази вечер забеляза и нещо ново — голям, надраскан с печатни букви надпис, залепен за водещата към терасата врата. Елвира се запъти натам да го прочете.

„Проверката на сградата установи, че това е един от малкото апартаменти, в които има сериозни архитектурни слабости в парапета и подпорите на терасата. Терасата ви е годна за нормална употреба, но не се облягайте на парапета и не разрешавайте на други да го правят. Ремонтът ще бъде извършен във възможно най-кратък срок.“

След като се запозна мълчаливо с текста на бележката, тя я прочете на глас и на Уили, а после сви рамене.

— Е, със сигурност имам достатъчно акъл, за да не се облягам на който и да било парапет, независимо дали е безопасен или не.

Уили се усмихна смутено. Той изпитваше глупав страх от височините и никога, не излизаше на терасата. Както беше казал, когато купиха апартамента: „Ти обичаш терасите, аз пък обичам terra firma^[2]“.

Уили отиде в кухнята да сложи чайника. Елвира отвори вратата на терасата и излезе навън. Знойният въздух я удари като гореща вълна по лицето, но това не я притесни. Обичаше да стои така и да гледа към парка, към празничния блясък на украсените дървета около „Таверната“ на Грийн, както и ивиците светлина от фаровете на колите и мяркащите се като призраци в далечината карети.

О, хубаво е да се завърнеш! — помисли си отново тя, докато влизаше и оглеждаше дневната с набито око, за да прецени доколко си беше свършила работата идващата всяка седмица чистачка, която би трябвало да е била тук вчера. Учуди се, като видя размазани отпечатащи от пръсти по стъклената масичка за коктейли. Автоматично извади носна кърпа и енергично ги избърса. После забеляза, че шнурът за завесата до вратата на терасата липсва. Надявам се да не се е озовал в прахосмукачката, помисли си тя. Аз поне бях добра чистачка. После си спомни какво беше казала стюардесата на британските авиолинии: добра „байка“, каквото и да означаваше това.

— Ей, Елвира — извика Уили. — Браян оставил ли е бележка? Струва ми се, че е очаквал някого.

Браян, племенникът на Уили, беше единственото дете на най-голямата му сестра, Медълин.

Шест от седемте сестри на Уили бяха отишли в манастир. Медълин се беше омъжила на около четиридесетгодишна възраст и бе родила Браян, който коренно промени живота ѝ. В момента той беше на двадесет и шест. Израснал в Небраска, Браян пиеше пиеси за тамошен репертоарен театър и бе дошъл в Ню Йорк едва след смъртта на Медълин преди две години. Всички неосъществени майчински инстинкти на Елвира бяха отприщени от Браян с неговото слабо напрегнато лице, непокорна пясъчноруса коса и срамежлива усмивка. Тя често казваше на Уили:

— Дори да го бях носила девет месеца в себе си, не бих могла да го обичам повече.

Когато заминаваха за Англия през юни, Браян завършваше първия вариант на новата си пиеса и с радост прие предложението му за апартамента в Сентръл парк Саут.

— Много по-лесно ще ми е да пиша там, отколкото в моята квартира — бе отбелязал с благодарност. Живееше в сграда без асансьор в Ийст Вилидж в съседство с многолюдни шумни семейства.

Елвира влезе в кухнята. Вдигна вежди. На сребърен поднос имаше бутилка шампанско в съд за изстудяване, сега наполовина пълен с вода, и две празни чаши. Шампанското им беше подарено от агента по недвижими имоти, осъществил продажбата на апартамента. Той няколко пъти беше повторил, че това шампанско струва сто долара бутилката и точно тази марка предпочита да пие самата английска кралица.

Уили имаше обезпокоен вид.

— Това е ужасно скъпо нещо, нали? Не е възможно Браян да се е обслужил сам, без да попита. Нещо странно има тук.

Елвира отвори уста да го успокоят, после я затвори. Уили беше прав. Наистина имаше нещо странно и интуицията ѝ подсказва, че ги очакват неприятности.

На вратата се позвъни. Портиерът се извини и внесе багажа им.

— Съжалявам, че толкова се забавих, мистър Миън. Откакто започна ремонтът, много от живеещите тук използват служебния асансьор, така че персоналят трябва да чака на опашка за него. — По молба на Уили той отнесе багажа в спалнята, после си тръгна усмихнат и ръката му се сви около петдоларовата банкнота.

Уили и Елвира седнаха да пият чай в кухнята. Уили продължаваше да гледа втренчено бутилката шампанско.

— Ще се обадя на Браян — каза той.

— Сигурно още е в театъра — отвърна Елвира, затвори очи, концентрира се и измърмори телефона на билетната каса.

Уили набра, почака известно време и затвори.

— Включен е телефонен секретар — отбеляза с равен глас. — Пиесата на Браян е свалена. Уведомяват интересуващите се как да си получат парите за билетите обратно.

— Горкото момче — натъжи се Елвира. — Пробвай в апартамента му.

— Отново телефонен секретар — осведоми я Уили след миг. — Ще му оставя съобщение.

Внезапно Елвира осъзна колко е уморена. Докато прибираше чаените чаши, тя си напомни — беше пет сутринта английско време и нямаше нищо чудно в това, че всички кости я боляха. Остави чашите в миялната машина, поколеба се, после изплакна неизползваните чаши за шампанско и също ги пхна там. Нейната приятелка баронеса Мин фон Шрайбер — собственичката на Сайпръс Пойнт Спа, където Елвира беше отишла да си почине, след като бе спечелила от лотарията — ѝ беше казала, че скъпите вина никога не бива да бъдат оставяни прави. Изтърка енергично с влажна гъба неотворената бутилка, сребърния поднос и съда за изстудяване и ги прибра. Загаси лампите след себе си и отиде в спалнята.

Уили беше започнал да разопакова багажа. Елвира харесваше спалнята. Обзаведена като за ерген, какъвто беше брокерът, в нея имаше огромно легло, трикрила тоалетка, удобни кресла и нощни шкафчета, достатъчно големи, за да се сложат върху тях едновременно няколко книги, очила за четене и обезболяваща помада за скованите от ревматизъм колене на Елвира. Обстановката обаче я убеди, че прехваленият дизайнер по интериори трябва да е бил закърмен с белина. Бяла покривка на леглото. Бели завеси. Бял килим.

Портиерът беше оставил куфара с дрехите на Елвира върху леглото. Тя го отключи и започна да изважда костюмите и роклите. Баронеса фон Шрайбер все я умоляваше да не ходи да пазарува сама.

— Елвира — мърмореше Мин, — ти си истинска жертва на продавачките, на които им е наредено да се възползват от грешките на купувачите. Усещат приближаването ти още докато си в асансьора. Идвам в Ню Йорк достатъчно често. Ти посещаваши минералните бани няколко пъти годишно. Изчакай да сме заедно; ще пазарувам с теб.

Елвира се запита дали Мин би одобрила костюма на оранжеви и розови карета, който продавачката в „Хародз“ толкова хвалеше. Като го гледаше сега, беше сигурна, че Мин няма да го хареса.

С пълни с дрехи ръце отвори вратата на гардероба, погледна надолу и изпищя. На тапицирания под между редиците направени по поръчка обувки на Елвира — четиридесет и втори номер с допълнителна ширина — лежеше тялото на стройна млада жена. Зелените ѝ очи гледаха изцъклено нагоре, къдравата руса коса беше

разпиляна около лицето, езикът ѝ леко се подаваше от устата, а липсващият шнур на пердето стягаше врата ѝ.

— Света богородице — изстена Елвира и дрехите се изсипаха от ръцете ѝ.

— Какво има, скъпа? — запита Уили, като се втурна към нея. — О, господи — изпъшка той. — Коя е тази жена, по дяволите?

— Това е... това е... нали се сещаш. Актрисата. Онази, която изпълняваше главната роля в пиесата на Браян. Онази, по която Браян си беше загубил ума. — Елвира стисна очи, доволна да се спаси по този начин от стъкления поглед на тялото в краката ѝ. — Фиона Уинтърс.

Подхваната здраво от Уили, Елвира тръгна към едно от ниските диванчета в дневната, които я изпълваха с усещането, че коленете ѝ ще се ударят в брадичката. Докато набираше 911, направи усилие да събере мислите си. Не е необходимо да си много умен, за да ти стане ясно, че това е доста лошо за Браян, рече си. Трябва да си размърдам мозъка и да си спомня всичко за това момиче. Тя се държеше толкова зле с Браян. Дали не се бяха скарали?

Уили прекоси стаята, седна до нея и взе ръката ѝ в своята.

— Всичко ще се оправи, скъпа — зауспокоява я той. — Полицията ще пристигне след няколко минути.

— Обади се пак на Браян — каза му Елвира.

— Добра идея. — Уили бързо набра. — Отново този дяволски автомат. Ще оставя съобщение. Опитай се да се отпуснеш.

Елвира кимна, затвори очи и веднага насочи мислите си към онази вечер миналия април, когато се бе състояла премиерата на Браяновата пиеса.

Театърът беше претъпкан. Браян им беше осигурил места в средата на първия ред, а Елвира носеше новата си рокля със сребърни и черни пайети. Действието на пиесата „Падащи мостове“ се развиваше в Небраска и разказваше за помирението в едно семейство, Фиона Уинтърс изпълняваше ролята на жена от хайлайфа, отегчена от простодушните роднини на съпруга си. Елвира трябваше да признае, че играеше доста убедително, макар че момичето, което изпълняваше другата главна роля, ѝ харесваше много повече — Еми Лейкър имаше яркочервена коса, сини очи и пресъздаваше образа на забавната, но мечтателна героиня съвършено.

В края на представлението публиката стана на крака и сърцето на Елвира се изпълни с гордост, когато викове „Авторът! Авторът!“ накараха Браян да излезе на сцената. Поднесоха му букет и той се наведе да го връчи на Елвира, която не можа да сдържи сълзите си.

Приемът след премиерата беше на горния етаж на „Галахърз Стейк Хауз“. Браян пазеше местата от двете си страни за Елвира и за Фиона Уинтърс. Уили и Еми Лейкър седяха отсреща. На Елвира не ѝ отне дълго да схване положението. Браян се суетеше около Фиона Уинтърс като влюбено теле, но тя непрекъснато парираше ухажванията му и на всички наоколо даваше да разберат, че произлиза от хайлайфа, сипейки реплики като „Семейството ми беше ужасено, когато след «Фокскрофт» реших да се посветя на театъра“. След това каза на Уили и на Браян, които очевидно се наслаждаваха на сандвичите с бифтек и специалните пържени картофи на „Галахърз“, че са кандидати за инфаркт. Лично тя никога не ядяла месо, информира ги.

Отправяше критични забележки към всички ни, спомни си Елвира. Попита ме дали ми липсва почистването по домовете. Упрекна ме, че Браян би трябвало да се научи да се облича изискано, и се изненадвала как при нашите доходи все още не сме му помогнали. Но истински се нахвърли върху онази сладка Еми Лейкър, когато тя се обади, че Браян имал да мисли за по-важни неща от гардероба си.

По пътя за дома Елвира и Уили тържествено се бяха съгласили, че каквато и зрелост да показваше Браян като драматург, имаше още много да се учи, щом не виждаше каква опърничава жена е Фиона.

— Ще ми се да го видя заедно с Еми Лейкър — беше заявил Уили. — Ако не си бе загубил ума, щеше да разбере, че е луда по него. А и тази Фиона не е вчерашна. Сигурно е поне с осем години по-възрастна от Браян.

Настойчиво извъняване на външната врата върна Елвира към реалността. Света богородице, помисли си тя, това трябва да е полицията. Искаше ми се да бях имала възможността да поговоря с Браян.

Следващите часове минаха като насън. Когато мозъкът ѝ малко се проясни, Елвира успя да различи отделните представители на закона, които шареха из апартамента. В първата група бяха униформените полицаи. След тях идваха детективите, фотографите, съдебният медик. Тя и Уили седяха мълчаливо един до друг и ги наблюдаваха.

Дойдоха представители и на „Сентръл парк Саут Тауърз Офис“.

— Надяваме се, че няма да се дава ненужна гласност — започна председателят на жилищния район. — Това няма да помогне на никого.

Основните им показания бяха взети от първите две ченгета. В три сутринта вратата на спалнята се отвори.

— Не гледай, скъпа — предупреди я Уили.

Но Елвира не можеше да отмести поглед от носилката на колелца, която двама санитарии със сериозни лица изкараха оттам. Понетялото на Фиона Уинтърс беше покрито. Нека Бог ѝ даде покой, помоли се Елвира, като си представи отново разрошената руса коса и нацупените устни. Тя определено не беше приятна личност, помисли си Елвира, но все пак не заслужаваше да бъде убита.

Срещу тях седна дългокрак мъж на около четиридесет, който се представи като детектив Руни.

— Чел съм статиите ви в „Глоуб“, мисис Миън — обърна се той към Елвира, — и много ми харесват.

Уили се усмихна доволно, но Елвира не се остави да бъде залъгана. Знаеше, че детектив Руни я ласкае, за да я накара да му се довери. Мозъкът ѝ трескаво работеше, опитвайки се да открие начин да спаси Браян. Автоматично се пресегна и включи касетофона в брошката си слънце. Искаше да има възможността отново да изслуша всичко казано по-късно.

Детектив Руни погледна бележките си.

— Според показанията ви току-що сте се завърнали от задгранична ваканция и сте пристигнали тук около десет часа вечерта. Открили сте жертвата, Фиона Уинтърс, малко след това. Познавате мис Уинтърс, защото тя е изпълнявала главната роля в пиесата на племенника ви Браян Маккормак.

Елвира кимна. Забеляза, че Уили се готвеше да заговори, и сложи предупредително длан на ръката му.

— Точно така.

— Доколкото разбирам, срещали сте се с мис Уинтърс само веднъж — допълни детектив Руни. — Как смятате, че се е озовала в гардероба ви?

— Нямам представа — отвърна Елвира.

— Кой има ключ за този апартамент?

Устните на Уили отново се свиха. Този път Елвира го оципа по ръката.

— Ключове за този апартамент — промърмори замислено тя. — Нека си припомня. В службата за почистване „Раз-два-три“ имат ключ. Е, всъщност нямат ключ. Взимат го от портиера и пак там го оставят, когато си тръгват. Моята приятелка Мод има ключ. Тя пристигна за Деня на майката, за да отиде със сина си и жена му в Рейдио Сити. Те обаче имат котка, а тя е алергична към котките, така че спа на нашия диван. После сестрата на Уили — сестра Корделия — има ключ. И...

— А племенникът ви Браян Маккормак има ли ключ, мисис Миън? — прекъсна я детектив Руни.

Елвира прехапа устната си.

— Да, и Браян има ключ.

Този път детектив Руни леко повиши глас.

— Според портиера, Браян често е използвал този апартамент по време на отсъствието ви. Между другото, макар че не можем да бъдем напълно точни преди аутопсията, съдебният медик определи времето на настъпване на смъртта между единадесет часа сутринта и три следобед вчера. — Гласът на детектив Руни прозвуча замислено. — Ще е интересно да разберем къде е бил Браян в този интервал от време.

Казаха им, че преди да могат да използват апартамента, следствената група ще трябва да провери за отпечатыци и да мине с прахосмукачката за някакви следи.

— Апартаментът във вида, в който го намерихте, ли е? — попита детектив Руни.

— Освен... — започна Уили.

— Освен че си направихме чай — прекъсна го Елвира. Винаги мога да им съобща за чашите и за шампанското, но няма защо да избързвам, помисли си тя. Този детектив ще открие, че Браян е бил луд по Фиона Уинтърс, и ще реши, че е престъпление от страст. После ще нагласи всичко така, че да съвпадне с версията му.

Детектив Руни затвори бележника си.

— Разбрах, че управата на сградата разполага със свободен мебелиран апартамент, който ще можете да използвате за тази нощ — каза той.

Петнадесет минути по-късно Елвира беше в леглото, доволна, че най-сетне е могла да се свие до вече задрямалия Уили. Колкото и да се чувстваше изморена, трудно ѝ бе да се отпусне в чуждото легло, а освен това умът ѝ премисляше случилото се тази вечер. Знаеше, че всичко това можеше да се окаже доста лошо за Браян. Но знаеше също така, че трябваше да има някакво обяснение. Браян не би си позволил да извади онази стодоларова бутилка шампанско, а *определено* не би убил и Фиона Уинтърс. Но как тогава се беше озовала в гардероба им?

Независимо че си бяха легнали толкова късно, Елвира и Уили станаха на следващата сутрин в седем. Когато шокът от откриването на трупа в гардероба постепенно се поуталожил, те започнаха да се тревожат.

— Няма смисъл да се тормозим за Браян — каза Елвира със смелост, каквато всъщност не усещаше в себе си. — Сигурна съм, че след като разговаряме с него, всичко ще се изясни. Да видим дали можем да се върнем в апартамента си.

Облякоха се набързо и излязоха. При асансьора отново се срещнаха с Карлтън Ръмзън. Розовото му лице беше преbledняло. Тъмните торбички под очите му го състаряваха поне с десет години. Елвира автоматично се пресегна и включи микрофона в брошката си.

— Мистър Ръмзън — обади се тя, — чухте ли ужасната новина за убийството в апартамента ни?

Ръмзън натисна с всичка сила бутона на асансьора.

— Всъщност да. Позвъниха ни приятели, които също живеят тук. Ужасно за младата дама, много неприятно и за вас.

Асансьорът пристигна. След като влязоха, Ръмзън каза:

— Мисис Миън, жена ми ми напомни за пиесата на племенника ви. Утре сутринта заминаваме за Мексико. Много бих искал да я прочета днес, ако е възможно.

Елвира зяпна.

— О, много мило от страна на жена ви, че ви е напомнила за това. Ще се погрижим да ви я изпратим.

Когато с Уили слязоха на своя етаж, тя измърмори:

— Това може да се окаже големият пробив на Браян. При положение че... — започна и спря по средата на изречението.

Един полицай пазеше входа към апартамента им. Вътре всички повърхности бяха зацапани, тъй като следствената група беше слагала прах, за да търси отпечатащи. А срещу детектив Руни седеше Браян с объркан и отчаян вид.

— Лельо Елвира, съжалявам. Представям си колко ужасно се чувстваш.

На Елвира ѝ се стори, че вижда пред себе си десетгодишно дете. Тениската и спортният му панталон с цвят таки бяха измачкани; дори да се беше облякъл в горяща сграда, не би могъл да изглежда пораздърпан.

Елвира приглади назад пясъчнорусата коса, която падаше по челото на Браян, а Уили го хвана за ръката.

— Добре ли си? — попита той.

Браян успя да се усмихне объркано.

— Мисля, че да.

Детектив Руни ги прекъсна.

— Браян току-що пристигна и тъкмо се готвех да го информирам, че е заподозрян за убийството на Фиона Уинтърс и има право на адвокат.

— Шегувате ли се? — попита Браян невярващо.

— Уверявам ви, че не се шегувам. — Детектив Руни извади един лист от джобчето на сакото си. Прочете на Браян правата му, после му подаде документа. — Моля ви, кажете дали разбирате всичко тук.

Руни погледна към Елвира и Уили.

— Нашите хора приключиха. Сега можете да останете в апартамента. Ще взема показанията на Браян в управлението.

— Браян, недей да казваш нито дума, докато не ти намерим адвокат — заповяда му Уили.

Браян поклати глава.

— Чичо Уили, нямам какво да крия. Не ми е необходим адвокат.

Елвира целуна Браян.

— Върни се право тук, след като свършите — посъветва го тя.

Бъркотията в апартамента ѝ даде възможност да върши нещо. Връчи на Уили дълъг списък за пазаруване и го предупреди да използва служебния асансьор, за да избегне репортерите.

Докато почистваше с прахосмукачката, търкаше, бършеше и обираше праха, Елвира с нарастващ ужас осъзна, че ченгетата не четяха никому правата, ако нямаха достатъчно добра причина да подозират, че е виновен.

Най-трудната част от работата ѝ бе да почисти гардероба. Като че ли отново виждаше широко отворените очи на Фиона Уинтърс да я гледат.

Тази мисъл я наведе на друга: очевидно горкото момиче не беше убито, докато е седяло в гардероба, но тогава къде е било, когато са го удушили?

Елвира изпусна дръжката на прахосмукачката. Спомни си за онези отпечатащи по масичката за коктейли. Ако Фиона Уинтърс е седяла на дивана може би лековедена напред, а убиецът ѝ се е приближил към нея откъм гърба, плъзнал е шнура на пердето около врата ѝ и я е дръпнал, ръката ѝ не би ли отскочила по този начин?

— Боже милостиви — прошепна Елвира, — обзалагам се, че унищожих доказателство.

Телефонът иззвъня точно когато прикрепяше брошката слънце към ревера си. Беше баронеса Мин фон Шрайбер, която се обаждаше от Сайпръс Пойнт Спа в Пебъл Бийч, Калифорния. Мин току-що беше чула новината.

— Какво, за бога, е търсило това ужасно момиче в апартамента, за да бъде убито в гардероба ти?

— Повярвай ми, Мин — отвърна Елвира, — не знам какво е търсила тук. Срещала съм я само веднъж, на премиерата на Браяновата пиеса. В момента ченгетата разпитват Браян. Разтревожена съм до смърт. Те мислят, че той я е убил.

— Грешиш, Елвира — възрази Мин. — Срещала си Фиона и преди това — тук, на минералните бани.

— Никога — отрече твърдо Елвира. — Тя така играе по нервите на хората, че не бих могла да я забравя.

Последва пауза.

— Нека помисля — каза Мин. — Права си. Дойде тук, когато теб те нямаше, с един мъж и прекараха целия уикенд в къщичката си. Дори

искаха да им сервират храната там. Сега си спомням. Беше с онзи важен продуцент, когото тя се опитваше да върже. Карлтън Ръмзън. Помниш го, Елвира. Запозна се с него, когато той дойде в курорта сам.

Елвира отиде в дневната и излезе на терасата. Уили така се изнервя, когато стъпя тук, помисли си тя, и това си е наистина лудост. Трябва да внимавам само да не се облегна на парапета.

Влажността беше почти стигнала върховата си точка. Нито едно листенце в парка не помръдваше. Въпреки това Елвира пое въздух с удоволствие. Как може човек, който е роден в Ню Йорк, да остане толкова дълго далеч от него? — зачуди се тя.

Уили донесе вестниците и продуктите. Едно от заглавията гласеше: „УБИЙСТВО В СЕНТЪРЪЛ ПАРК САУТ“; друго — „КЪСМЕТЛИИ НА ЛОТАРИЯТА ОТКРИВАТ ТРУП“.

Елвира внимателно прочете потресаващите разкази.

— Нито съм викала, нито съм припадала — отбеляза насмешливо. — Откъде им е хрумнала тази мисъл?

— Според „Поуст“ тъкмо си закачала зашеметяващите си нови тоалети, закупени в Лондон — каза ѝ Уили.

— Зашеметяващи нови тоалети! Единственото скъпо нещо, което си купих, е костюмът на оранжеви и розови карета, а знам, че Мин ще ме принуди да се отърва от него.

Имаше статии за живота на Фиона Уинтърс: скъсването с високопоставеното ѝ семейство, когато се посветила на актьорската професия. Неравната ѝ кариера. (Беше спечелила наградата „Тони“, но с нея е било толкова трудно да се работи, че това я лишило от не една примамлива роля.) Скарването ѝ с драматурга Браян Маккормак, когато приела роля във филм и внезапно се отказала да играе в пиесата му „Падащи мостове“, поради което тя трябвало да бъде свалена от програмата.

— Мотив — отбеляза мрачно Елвира. — До утре ще обявят в медиите, че е подведен под отговорност, и Браян ще бъде признат за виновен.

В 12:30 на обяд Браян се върна. Елвира хвърли поглед на пепелявото му лице и му нареди да седне.

— Ще сложа чай и ще ти направя хамбургер — предложи тя. — Изглеждаш така, сякаш ще припаднеш.

— Мисля, че чаша уиски ще му помогне много повече от чая — отбеляза Уили.

Браян се усмихна уморено.

— Струва ми се, че си прав, чичо Уили. — Докато ядяха хамбургери и пържени картофи, Браян им разказа какво беше станало. — Кълна се, мислех, че няма да ме пуснат да си тръгна. Както изглежда, те смятат, че аз съм я убил.

— Имаш ли нещо против да включа касетофона си? — попита Елвира. Попипа брошката слънце и включи микрофона. — Сега ни разправи точно какво им каза.

Браян се намръщи.

— Главно за личните ми отношения с Фиона. Беше ми дошло до гуша от гадното ѝ отношение и започвах да се влюбвам в Еми. Казах им, че когато Фиона зарязва пиесата, това беше последната капка.

— Но как се е озовала в гардероба? — попита Елвира. — Ти трябва да си я пуснал в апартамента.

— Така е. Работех доста тук. Знаех, че ще се върнете вчера, така че събрах нещата си предния ден. После вчера сутринта Фиона ми се обади, каза ми, че се е върнала в Ню Йорк и веднага ще дойде да ме види. Случайно бях забравил бележките към последния вариант на новата си пиеса тук заедно с втория екземпляр. Посъветвах я да не си губи времето, после тръгнах насам, за да си взема бележките, след което възнамерявах да работя на машината цял ден, без да отварям вратата. Когато пристигнах, заварих я да чака долу във фойето и предпочетох да я оставя да се качи тук, отколкото да правим сцени.

— Какво искаше? — попитаха Елвира и Уили в един глас.

— Нищо особено. Само главната роля в „Нощи в Небраска“.

— След като беше изоставила предишната пиеса?

— Изнесе ми представлението на живота си. Молеше ме да ѝ простя. Вайкаше се, че била глупачка да зареже „Падащи мостове“. Ролята ѝ във филма приключила на пода в монтажното, а лошата слава, която ѝ донесло напускането на пиесата, ѝ причинила болка. Искаше да знае дали вече съм завършил „Нощи в Небраска“. Е, и аз съм човек.

Изфуках ѝ се. Казах ѝ, че може да мине известно време, докато намеря подходящ продуцент, но когато това стане, пиесата ще бъде абсолютен хит.

— Тя чела ли я е? — попита Елвира.

Браян се втренчи в листенцата чай в чашата си.

— Не са най-добро качество — отбеляза той. — Знаеше сюжета, както и че има фантастична главна женска роля.

— Сигурно не си ѝ я обещал? — възкликна Елвира.

Браян поклати глава.

— Лельо Елвира, знам, че ме правеше на глупак, но не вярвам да ме е смятала за чак толкова тъп. Помоли ме да сключим сделка. Твърдеше, че имала връзка с един от най-големите продуценти на Бродуей. Ако можела да му занесе пиесата и той я приемел, тя искаше да играе Даян — искам да кажа Бет.

— И коя е тя? — попита Уили.

— Главната героиня. Промених името ѝ снощи в последния вариант. Казах на Фиона, че сигурно се шегува, но ако успее да го направи, възможно е да размисля. После взех бележките си и се опитах да я изведа оттук. Тя обаче отказа да си тръгне, като настояваше, че имала прослушване в „Линкълн сентър“ рано следобед и тъй като било наблизко, искала да остане тук, докато дойде времето. Накрая реших, че вероятно няма нищо лошо в това да я оставя в апартамента и да вървя да си върша работата. За последен път я видях по обед и тя седеше на онзи диван.

— Знаеше ли, че държиш копие на новата пиеса тук? — попита Елвира.

— Естествено. Извадих го от чекмеджето на масата, докато си прибирах бележките. — Посочи към фоайето. — Сега е в онова чекмедже.

Елвира стана, отиде бързо във фоайето и отвори чекмеджето. Както подозираше, то беше празно.

Еми Лейкър седеше неподвижно на огромния дървен стол в таванския си апартамент в Уест Сайд. Откакто по новините в седем беше чула за смъртта на Фиона, се опитваше да се свърже с Браян. Дали го бяха арестували? О, господи, не и Браян, помисли си тя. Какво

да направя? Погледна отчаяно към багажа в ъгъла на стаята. Багажът на Фиона.

Предишния ден сутринта в 8:30 часа на вратата ѝ се бе позвънило. Когато отвори, Фиона нахлу вътре.

— Как издържаш да живееш в сграда без асансьор? — запита тя. — Слава богу, че някакво хлапе правеше доставка и домъкна багажа ми дотук. — Беше пуснала куфарите си, за да извади цигара. — Провалих се. Каква грешка да приема ролята в онзи филм. Наругах режисьора и той ме уволни. Опитвах се да се свържа с Браян. Знаеш ли къде е?

При спомена затова Еми пламна от гняв. Сякаш и сега виждаше Фиона в другия край на стаята с разпиляна руса коса, с прилепнал гащеризон, разкриващ всеки сантиметър от идеалната ѝ фигура, и със самоуверени и нахални котешки очи.

Фиона беше напълно сигурна, че независимо от начина, по който се беше отнесла към Браян, все още можеше да се върне в живота му, помисли си Еми, като си спомни всички месеци, през които бе страдала, виждайки я с Браян. Отново ли щеше да се случи същото? Вчера го беше сметнала за възможно.

Фиона непрекъснато звънеше на Браян, докато накрая не го намери. Когато затвори, тя попита:

— Имаш ли нещо против да оставя багажа си тук? Браян е на път към префърцунената квартира на чистачката. Ще го пресрещна. — После сви рамене. — Толкова провинциален тип е, но изумително много хора по Западния бряг знаят за него. От онова, което чувам за „Ноци в Небраска“, трябва да кажа, че пиесата има всички данни да стане хит, и аз възнамерявам да играя главната роля.

Еми стана. Тялото ѝ беше схванато и я болеше. Старата прозоречна климатична инсталация бръмчеше и жужеше, но стаята пак си беше гореща и влажна. Студен душ и чаша кафе, реши тя. Може би това щеше да проясни главата ѝ. Искаше да види Браян. Искаше да го прегърне. Не съжалявам за смъртта на Фиона, призна си тя, но — о, Браян, как очакваш да ти се размине?

Тъкмо беше облякла тениска и памучна пола и прибираше дългата си яркочервена коса на кок, когато домофонът иззвъня.

Вдигна слушалката и детектив Руни ѝ съобщи, че се качва нагоре.

— Нещата започват да се изясняват — обади се Елвира. — Браян, има ли нещо, което да си премълчал? Например да си сложил онова подходящо за кралици шампанско в сребърната кофичка вчера?

Браян изглеждаше озадачен.

— Защо ще го правя?

— Така си и мислех. — О, божичко, ама че история, рече си Елвира. Фиона не е останала тук, защото е имала прослушване. Хващам се на бас, че продуцентът, за когото е споменала на Браян, е Карлтън Ръмзън и тя му се е обадила и го е поканила тук. Затова бяха извадени чашите и шампанското. Дала му е ръкописа и тогава Бог знае защо са се скарали. Но как да го докажа? За момент Елвира потъна в размисъл. После се обърна към Браян: — Искam да си отидеш вкъщи и да донесеш последния вариант на пиесата. Говорих с Карлтън Ръмзън за нея; пожела да я види днес.

— Карлтън Ръмзън? — възкликна Браян. — Та той е най-важният човек на Бродуей, както и най-трудно достъпният. Трябва да си магьосница!

— Ще ти разкажа за това по-късно — каза Елвира. — Също така случайно знам, че с жена му заминават на малко пътешествие, така че да ковам желязото, докато е горещо.

Браян погледна към телефона.

— Трябва да се обадя на Еми. Сигурно вече е научила за Фиона. — Набра номера, изчака, после остави съобщение: „Еми, трябва да говоря с теб. Тръгвам си от леля Елвира към къщи“. — Когато затвори, очевидното разочарование пролича в гласа му. — Предполагам, че е излязла — измърмори той.

Дори когато чу гласа на Браян, Еми не помръдна, за да вдигне слушалката. Детектив Руни седеше срещу нея и току-що я бе помолил да опише подробно какво беше правила предишния ден. Сега вдигна вежди.

— Можехте да се обадите по телефона. Нямам нищо против да почакам.

— Ще се обадя на Браян по-късно — отвърна Еми. После спря за миг, като внимателно подбираше думите си. — Вчера излязох оттук около единадесет сутринта и отидох да потичам. Върнах се към един и половина и през останалата част от деня просто си седях у дома.

— Сама?

— Да.

— Видяхте ли Фиона Уинтърс вчера? — Очите на Еми се завъртяха към ъгъла, в който беше струпан багажът. — Аз... — Замълча.

— Еми, мисля, че трябва да ви предупредя: ще е само във ваш интерес, ако сте напълно откровена. — Детектив Руни погледна бележките си. — Фиона Уинтърс е пристигнала със самолет от Лос Анджелис приблизително към седем и половина сутринта. Знаем, че е взела такси до тази сграда и че едно момче за доставки, което я е познало, ѝ е помогнало да качи багажа си. Казаха му е, че няма да се зарадвате, когато я видите, защото преследвате гаджето ѝ. След като мис Уинтърс е излязла, вие сте я последвали. Един портиер от Сентръл парк Саут ви е познал. Седели сте на пейка в парка от другата страна на улицата, наблюдавали сте сградата приблизително два часа, после сте влезли през служебния вход, който е бил отворен заради бояджиите. — Детектив Руни се приведе напред. Тонът му прозвуча поверително. — Качили сте се до апартамента на Миънови, нали? Мис Уинтърс беше ли мъртва вече?

Еми се втренчи в ръцете си. Браян винаги я закачаше колко са малки. „Но силни“ — смееше се той, когато играеха на канадска борба. Независимо какво ще каже, щеше да му навреди. Вдигна поглед към детектив Руни.

— Искам да разговарям с адвокат.

Руни се изправи.

— Това, разбира се, е ваше право. Бих желал да ви напомня, че ако Браян е убил бившата си любовница, вие можете да станете съучастничка, като скривате улики. Уверявам ви, Еми, че изобщо няма да му помогнете по този начин. Не се съмнявайте, че ще повдигнем обвинение срещу него.

* * *

Когато Браян пристигна в апартамента си, на телефонния му секретар имаше съобщение от Еми.

„Обади ми се, Браян. Моля те.“

Браян трескаво набра номера.

— Здравей — прошепна тя.

— Еми, какво има? Звънях ти по-рано, но те нямаше.

— Тук си бях. Идва един детектив. Браян, трябва да те видя.

— Вземи такси до апартамента на леля ми. И аз тръгвам за там.

— Искам да говорим насаме. Става дума за Фиона. Тя беше при мен вчера. Проследих я до апартамента на леля ти.

Браян усети как устата му пресъхва.

— Не казвай нищо повече по телефона.

В четири следобед на вратата се позвъни настойчиво. Елвира скочи на крака.

— Браян си е забравил ключа — каза тя на Уили. — Забелязах го на масичката в коридора.

Но пред вратата стоеше Карлтън Ръмзън, а не Браян.

— Мисис Миън, моля да ме извините за безпокойството. — И при тези думи той влезе. — Споменах на един от помощниците си, че ще прегледам пиесата на племенника ви. Очевидно той е гледал предишната и смята, че е много добра. Всъщност беше настоявал да я видя, но я снеха от програмата, така че няха тази възможност. — Ръмзън бе стигнал до дневната, беше седнал и потропваше нервно по масичката за коктейли.

— Мога ли да ви предложа някакво питие? — попита Уили. — Или предпочитате бира?

— О, Уили — обади се Елвира. — Сигурна съм, че мистър Ръмзън пие само хубаво шампанско. Предполагам, че съм го чела в „Пипъл“.

— Всъщност това е вярно, но не и в момента, благодаря. — Изражението на Ръмзън бе върхът на любезността, но Елвира забеляза

как една вена пулсираше на гърлото му. — Къде мога да намеря племенника ви?

— Очакваме го да дойде всеки миг. Можете да го почакате, а ако искате, ще ви се обадя, когато пристигне.

Ръмзън очевидно бе възприел втората възможност, така че стана и тръгна към вратата.

— Чета бързо. Ако ми изпратите ръкописа горе, с него бихме могли да се срещнем около час след това.

Когато Ръмзън си тръгна, Елвира попита Уили:

— Какво мислиш?

— За известен продуцент е доста нервен. Мразя хората да тропат с пръсти по повърхността на масите. Това ужасно ме изнервя.

— Е, той определено е изнервен и не се учудвам. — Елвира отпрати на Уили загадъчна усмивка.

След по-малко от минута звънецът отново прозвуча. Елвира забърза към вратата. На прага стоеше Еми Лейкър и от кока ѝ висяха снопчета червена коса. Тъмни очила скриваха половината от лицето ѝ, тениската прилепваше към стройното ѝ тяло, а памучната пола приличаше на цветен водовъртеж. Елвира си помисли, че Еми изглежда като шестнадесетгодишна.

— Онзи мъж, който току-що си тръгна — запъна се Еми. — Кой беше той?

— Карлтън Ръмзън, продуцентът — отвърна бързо Елвира. — Защо?

— Защото... — Еми свали очилата и разкри подпухналите си очи.

Елвира стисна момичето за раменете.

— Еми, какво има?

— Не знам какво да правя — простена Еми. — Не знам какво да правя.

Карлтън Ръмзън се върна в апартамента си. По челото му се стичаха струйки пот. Елвира Миън не беше глупава, каза си той. Онази забележка за шампанското не беше случайна. Колко ли подозираше?

Виктория стоеше на терасата и ръцете ѝ леко докосваха парапета. Отиде неохотно при нея.

— За бога, не прочете ли всички онези бележки из апартамента?
— запита той. — Едно бутване, и този парапет ще рухне.

Виктория беше облечена с бял спортен панталон и бял плетен пуловер. Ръмзън си помисли кисело каква гнусна наглост беше онова, което един моден коментатор веднъж бе написал: светлорусата красавица Виктория Ръмзън трябва винаги да се облича в бяло. Виктория бе приела съвета му присърце. Само сметките ѝ от химическото чистене биха разорили повечето мъже.

Обърна се спокойно към него.

— Забелязала съм, че винаги се държиш гадно с мен, когато си разтревожен. Случайно знаеше ли, че Фиона Уинтърс ще бъде в сградата? А може би е пристигнала тук по твоя покана?

— Вик, не съм се виждал с Фиона близо две години. Много лошо, ако не ми вярваш.

— Достатъчно е да не си се видял с нея вчера, скъпи. Чувам, че полицията задава куп въпроси. Непременно ще излезе наяве, че двамата сте били, както твърдят журналистите — новина. — Направи пауза. — Е, добре, предполагам, че ще се справиш с това с обичайната си самоувереност. Междувременно докъде стигна с пиесата на Браян Маккормак? Имам едно от прословутите си предчувствия за нея, нали разбираш?

Ръмзън прочисти гърлото си.

— Онази Елвира Миън ще предаде на Маккормак да ми изпрати екземпляр този следобед. След като я прочета, ще слеза долу да се срещна с него.

— Дай ми да я прочета и аз. Тогава може да дойда с теб. Много ми се иска да видя как се е обзавела тази чистачка. — Виктория Ръмзън мушна ръка под лакътя на съпруга си. — Горкичкият. Защо си толкова нервен?

Когато Браян влетя в апартамента, профучавайки покрай Елвира с пиесата си под мишница, той завари Еми да лежи на дивана на леля му, завита е леко одеяло. Елвира затвори вратата след него и го видя как коленичи до Еми и я прегърна.

— Отивам в другата стая. Оставям ви да си поговорите — обяви тя.

Уили беше в спалнята и вадеше дреха след дреха.

— Кое сако, скъпа? — Той вдигна две спортни сака.

Челото на Елвира се смръщи.

— Трябва да си хубав за тържеството по случай пенсионирането на Пит, но не бива да изглеждаш така, сякаш искаш да се изфукаш. Облечи синьото сако и бялата спортна риза.

— И все пак не ми се ще да те оставям сама довечера — недоволстваше Уили.

— Не можеш да изпуснеш празненството на Пит — отвърна твърдо Елвира. — Освен това, Уили, бих искала да ми позволиш да ти поръчам кола с шофьор.

— Скъпа, плащаме сума пари, за да държим колата си в тукашния гараж. Няма смисъл да ставаме прахосници.

— Добре тогава, ако си прекалено подпийнал, искам да ми обещаеш да не караш чак дотук. Иди в стария апартамент. Знаеш как успяваш да се подредиш, когато се събереш с момчетата.

Уили се усмихна смутено.

— Искаш да кажеш, че ако изпея „Дани, приятелю“ повече от два пъти, това трябва да ми послужи за сигнал.

— Точно така — отвърна твърдо Елвира.

— Скъпа, толкова съм скапан от пътуването и от случилото се снощи, че само ще пийна няколко бири с Пит и ще се прибера.

— Няма да е хубаво. Когато празнувахме печалбата от лотарията, Пит остана на тържеството ни, докато на магистралата не започна сутрешното задръстване. Сега трябва да поговорим с онези деца.

Браян и Еми седяха един до друг в дневната, хванати за ръце.

— Вече изяснихте ли си всичко? — запита Елвира.

— Не съвсем — отвърна Браян. — Очевидно Еми си е навлякла доста неприятности, като е отказала да отговаря на въпросите на Руни.

Елвира седна.

— Трябва да знам всичко, което те е питал.

Еми заразправя колебливо. Гласът ѝ стана по-спокоен и самоувереността ѝ се възвърна, когато каза:

— Браян, ще предявят обвинение срещу теб. Той се опитваше да изкопчи от мен неща, които ще ти навредят.

— Искаш да кажеш, че ме защитавах. — Браян изглеждаше изненадан. — Няма нужда. Не съм направил нищо. Мислех си...

— Мислеше си, че Еми е в беда — обади се Елвира. Седна до Уили на дивана срещу тях. Даде си сметка, че Браян и Еми седяха точно пред онази страна на масичката за коктейли, където бе видяла размазаните отпечатъци от пръсти. Пердето се намираще леко вдясно. Човекът, който е седял на това място, е виждал прекрасно шнура за завесата. — Ще ви кажа нещо на двамата — обяви тя. — Всеки от вас си мисли, че другият може да има нещо общо със случилото се, но грешите. Просто искам да чуя какво знаете или какво си мислите, че знаете. Браян, има ли нещо, което премълча във връзка с вчерашната си среща с Фиона?

— Абсолютно нищо — отвърна Браян.

— Добре. Еми, твой ред е.

Еми отиде до прозореца.

— Харесва ми тази гледка. — Обърна се към Елвира и Уили и им разказа за внезапното и неприятно появяване на Фиона в апартамента ѝ. — Вчера, когато Фиона излезе от апартамента ми, за да се срещне с Браян, като че ли откачих. Той бе толкова омагьосан от нея преди, че просто не бих издържала, ако това се случеше отново. Фиона е, беше, от онези жени, на които им трябва само да щракнат с пръсти, и мъжът е техен. Толкова се боях да не би Браян отново да се върне при нея.

— Никога не бих... — възпротиви се Браян.

— Замълчи, Браян — нареди му Елвира.

— Дълго време седях на пейката в парка — продължи Еми. — Видях Браян да си тръгва. След като Фиона не излезе, започнах да си мисля, че Браян може да ѝ е казал да почака. Накрая реших да си уредя сметките с нея. Влязох след една прислужница през служебния вход и се качих със служебния асансьор, защото не исках някой да разбере, че съм била тук. Позвъних на вратата и почаках, после пак позвъних, след това си тръгнах.

— Това ли е всичко? — попита Браян. — Защо си се страхувала да го кажеш на Руни?

— Защото, когато е чула за смъртта на Фиона, си е помислила, че може би причината да не ѝ отвори е, че вече е била мъртва — убита от теб. — Елвира се приведе напред. — Еми, защо ме попита за Карлтън Ръмзън? Вчера си го видяла, нали?

— Когато вървах по коридора откъм служебния асансьор, той беше пред мен и се насочваше към другия. Стори ми се познат, но не

се сетих кой е, докато не го видях отново преди малко.

Елвира се изправи.

— Мисля, че трябва да се обадим на мистър Ръмзън и да го помолим да слезе, а ми се струва, че трябва да звъннем и на Руни и да го помолим също да присъства. Преди това обаче, Браян, дай пиесата си на Уили. Той ще я занесе в апартамента на Ръмзънови. Да видим какво ще стане. Сега е почти пет часът. Уили, помоли мистър Ръмзън да ни се обади, когато е готов да ни върне пиесата.

Прозвуча звънецът на домофона. Уили вдигна слушалката.

— Руни е долу — каза той. — Теб търси, Браян.

В държането на детектива нямаше и следа от топлота, когато влезе в апартамента няколко минути по-късно.

— Браян — започна той без заобикалки, — трябва да те помоля да дойдеш в управлението за нов разпит. Вече ти прочетох правата. Напомням ти, че всичко, което кажеш, може да бъде използвано срещу теб.

— Той никъде няма да отиде — категорично заяви Елвира. — А преди да си тръгнете, детектив, имам да споделя с вас доста неща.

Беше станало почти седем вечерта, когато два часа по-късно Карлтън Ръмзън позвъни. Елвира и Уили бяха разказали на Руни за шампанското, чашите и отпечатъците по масичката за коктейли, както и че Еми бе видяла Карлтън Ръмзън, но Елвира можеше да се закълне, че нищо от това не направи особено впечатление на детектива. Той оставаше сляп за всичко, което не отговаряше на теорията му за Браян, помисли си тя.

Няколко минути по-късно Елвира се изненада, когато видя двамата Ръмзънови да влизат в апартамента. Виктория Ръмзън се усмихваше топло. След като я представиха на Браян, тя го улови за ръцете и каза:

— Вие *наистина* сте новият Нийл Саймън. Току-що прочетох пиесата ви. Поздравления.

Когато представиха детектив Руни, лицето на Карлтън Ръмзън стана пепеляво. Запъваше се, докато се обръщаше към Браян:

— Съжалявам, че ви прекъсвам точно сега. Ще бъда много кратък. Пиесата е прекрасна. Кандидатирам се за нея. Моля, предайте

на агента си да се обади в офиса ми утре.

Виктория Ръмзън стоеше до вратата на терасата.

— Толкова умно сте постъпили, като не сте закрили тази гледка. Моят декоратор сложи щори, така че със същия успех прозорците ми биха могли да гледат и към някоя мизерна уличка.

Тази сутрин определено е пила хапчета за любезност, помисли си Елвира.

— Мисля, че ще е най-добре всички да седнем — предложи детектив Руни.

Ръмзънови се подчиниха неохотно.

— Мистър Ръмзън, познавахте ли Фиона Уинтърс? — попита Руни.

Елвира започна да си мисли, че е подценявала детектива. Изражението му стана напрегнато, когато се приведе напред.

— Мис Уинтърс участваше в някои от продукциите ми преди две-три години — отговори Ръмзън. Седеше на един от диваните до жена си. Елвира забеляза, че я погледна нервно.

— Не ме интересува станалото преди две-три години — прекъсна го Руни. — Интересува ме вчерашният ден. Видяхте ли я вчера?

— Не. — На Елвира гласът на Ръмзън ѝ се стори напрегнат и отбранителен.

— Позвъни ли ви от този апартамент? — попита Елвира.

— Мисис Миън, ако нямате нищо против, аз ще задавам въпросите — намеси се детективът.

— Проявявайте уважение, когато разговаряте със съпругата ми — избухна Уили.

Виктория Ръмзън потупа съпруга си по ръката.

— Скъпи, струва ми се, че може би се опитваш да щадиш чувствата ми. Ако тази непоносима жена Уинтърс отново ти е досаждала, моля те, не се страхувай да кажеш точно какво е искала.

Ръмзън като че ли видимо остаря пред очите им. Когато заговори, гласът му бе уморен.

— Както току-що ви споменах, Фиона Уинтърс игра в няколко от финансираните от мен постановки. Тя...

— Тя също така е имала интимна връзка с вас — прекъсна го Елвира. — Водили сте я в Сайпръс Пойнт Спа.

Ръмзън я погледна гневно.

— Не съм имал нищо общо с Фиона Уинтърс от няколко години — отсече той. — Да, тя ми се обади вчера точно след обед. Каза ми, че е в сградата и разполага с пиеса, която иска да прочета, увери ме, че имала всички данни да се превърне в хит, и ми заяви, че искала да играе главната роля. Чаках да ми се обадят от Европа и се съгласих да сляза да се видя с нея след около час.

— Това означава, че ви се е обадила, след като Браян си е тръгнал — заяви победоносно Елвира. — Затова шампанското и чашите бяха извадени. Били са за вас.

— Дойдохте ли в този апартамент, мистър Ръмзън? — попита Руни.

Ръмзън отново се поколеба.

— Скъпи, няма нищо — подкани го тихо Виктория Ръмзън.

Без да смее да погледне детектив Руни, Елвира обяви:

— Еми ви е видяла в коридора пред апартамента няколко минути след един часа.

Ръмзън скочи на крака.

— Мисис Миън, няма да търпя никакви инсинуации повече! Боях се, че Фиона ще продължи да ме търси, ако не уредя въпроса веднъж завинаги. Слязох тук и позвъних. Никой не се появи. Вратата беше само притворена, така че я бутнах и извиках. След като бях стигнал дотук, исках да приключа с тази жена.

— Влязохте ли в апартамента? — попита Руни.

— Да. Минах през тази стая, надникнах в кухнята и погледнах в спалнята. Нямаше я никъде. Реших, че си е променила намерението да се види с мен, и трябва да ви уверя, че почувствах облекчение. После, когато чух новината тази сутрин, се ужасих при мисълта, че тялото ѝ сигурно се е намирало в онзи гардероб, докато съм бил тук, и че мен ще обвинят за убийството. — Обърна се към жена си: — Предполагам, че така ще стане, но кълна се, онова, което казах, е самата истина.

Виктория докосна ръката му.

— Не могат да те въвлекат в това. Онази жена трябва да не е била с ума си, за да вярва, че би могла да получи главната роля в „Нощи в Небраска“. — Виктория се обърна към Еми: — Някое момиче на вашата възраст трябва да играе ролята на Даян.

— Всъщност тя ще я изпълнява — отвърна Браян. — Само че досега не ѝ бях казал.

Ръмзън се обърна нетърпеливо към жена си.

— Да не би да...

Руни го прекъсна, като затвори бележника си.

— Мистър Ръмзън, ще ви помоля да дойдете с мен в управлението. Еми, искам и вие да дадете пълни показания. Браян, трябва отново да говорим с вас и аз настоятелно ви съветвам да си вземете адвокат.

— Само минутка — намеси се възмутено Елвира. — Виждам, че вярвате на мистър Ръмзън повече, отколкото на Браян. — Ще трябва да се простим с опцията върху пиесата, но това е по-важно, помисли си тя. — Очевидно смятате, че Браян може би си е тръгнал, после е решил да се върне и да накара Фиона да се махне, а накрая я е убил. Чуйте сега според мен какво се е случило. Ръмзън е слязъл и се е скарал с Фиона. Удушил я е, но е бил достатъчно умен да вземе ръкописа, който тя му е показвала.

— Това са пълни измислици — сопна се Ръмзън.

— Не желая повече никакви дискусии тук — заповяда Руни. — Еми, мистър Ръмзън, Браян — долу чака кола. Да вървим.

Когато вратата се затвори след тях, Уили прегърна Елвира.

— Скъпа, ще пропусна тържеството на Пит. Не мога да те оставя сама. Струва ми се, че всеки момент ще припаднеш.

Елвира също го прегърна.

— Не, няма да го пропуснеш. Записах всичко. Трябва да прослушам записите, а се чувствам по-добре, когато съм сама. Ти се забавлявай.

Апартаментът изглеждаше ужасно тих, след като Уили излезе. Елвира реши, че една топла вана би могла да прогони изтръпналостта от тялото ѝ и да проясни ума ѝ.

След това се облече удобно в любимата си нощница и в раирания хавлиен халат на Уили. Сложи скъпия касетофон, който редакторът от „Глоуб“ ѝ беше купил, на масата в трапезарията, после извади миниатюрната касета от брошката си слънце, пхна я в касетофона и натисна копчето за прослушване. Намести нова касета в брошката и я

закачи към халата си — просто в случай че ѝ се приискаше да разсъждава на глас. Седеше и слушаше разговорите си с Браян, с детектив Руни, с Еми, с Ръмзънови.

Какво в Карлтън Ръмзън я смущаваше толкова много? Елвира методично си припомни първата среща с Ръмзънови. Държеше се доста студено онази вечер, но когато налетяхме на него следващата сутрин, той определено бе променил поведението си, каза си тя, дори ми напомни, че иска да прочете новата пиеса веднага. Спомни си думите на Браян, че никой не може да се добере до Карлтън Ръмзън.

Това е, помисли си. Вече е знаел колко добра е пиесата. Не би могъл обаче да признае, че я е чел.

Телефонът иззвъня. Изненадана, Елвира забърза да го вдигне. Беше Еми.

— Мисис Миън — прошепна тя, — продължават да разпитват Браян и мистър Ръмзън, но знам, че смятат Браян за виновен.

— Току-що всичко ми стана ясно — увери я тържествено Елвира. — Доколко добре видя Карлтън Ръмзън, когато го забеляза в коридора?

— Доста добре.

— Тогава сигурно си видяла, че е носел ръкопис, нали? Имам предвид, ако той казваше истината, че е слязъл само за да се отърве от Фиона, никога не би взел ръкописа. Но ако са разговаряли за него и той е прочел известна част, преди да я убие, би го взел. Еми, мисля, че реших случая.

Гласът на Еми долетя съвсем глухо.

— Мисис Миън, сигурна съм, че Карлтън Ръмзън не носеше нищо, когато го видях. Ами ако детектив Руни се сети да ми зададе този въпрос? Това ще навреди на Браян, нали, ако им го кажа?

— Трябва да кажеш истината — отвърна тъжно Елвира. — Не се безпокой. Ще продължа да мисля. — След като затвори, тя отново включи касетофона и започна да прослушва записите. Пропускаше нещо, което той ѝ беше споменал.

Накрая стана, като реши, че глътка чист въздух няма да ѝ навреди. Не че нюйоркският въздух е чист, помисли си тя, докато отваряше вратата на терасата и излизаше навън. Този път отиде право до парапета и опря леко пръсти на него. Ако Уили беше тук, би получил припадък, мина ѝ през ума, но аз няма да се облягам. Гледката

към парка обаче е толкова отморяваща. Паркът. Струва ми се, че един от най-щастливите спомени на мама беше от деня, в който се е возила на шейна през парка. Тогава тя е била на шестнадесет години, а споменаваше за това преживяване през целия си живот. Отишла да се повози, защото приятелката ѝ Бет поискала тази разходка да бъде подарък за рождения ѝ ден.

Бет!

Бет!

„Това е!“ — помисли си Елвира. Сякаш отново чу думите на Браян, че Фиона Уинтърс настоявала да играе ролята на Даян. После Браян се бе поправил и бе казал: „Имах предвид на Бет“. Уили го беше попитал коя е тя и Браян бе отговорил, че така се казва главната героиня в новата пиеса, на която е променил името в последния вариант. Елвира включи микрофона и прочисти гърлото си. По-добре запиши всичко това, напомни си тя. Нямаше да е зле да разполага с непосредствените си впечатления, когато седне да пише историята за „Глоуб“.

— Не Карлтън Ръмзън е убил Фиона Уинтърс — започна тя с висок и уверен глас. — Трябва да го е направила жена му, Добронамерената Вики. Тя настояваше Ръмзън да прочете пиесата. Тя беше тази, която спомена, че Еми е най-подходяща за ролята на Даян — не знаеше, че Браян е променил името. И Ръмзън понечи да я поправи, защото беше чел само променения вариант на пиесата. Трябва да ги е подслушала, когато Фиона му се е обадила. Слязла е тук, докато той е чакал разговора с Европа. Не е искала Фиона отново да стане любовница на Ръмзън, така че я е убила, после е взела ръкописа. Прочела е копието, не последния вариант.

— Колко сте умна, мисис Миън.

Гласът дойде точно иззад нея, но преди да успее дори да мигне, Елвира усети тласък на две силни ръце в гърба си. Опита да се обърне, когато тялото ѝ се притисна към парапета. Как беше влязла тук Виктория Ръмзън? — проблесна в ума ѝ. После, сякаш ударена от гръм, си спомни, че ключът на Браян се намирал на масичката в коридора. Виктория очевидно го беше взела.

С всички сили се опита да се хвърли върху нападателката си, но един удар отстрани по врата я зашемети. Успя да се завърти, така че да застане лице в лице с другата жена, но ударът си беше свършил

работата и тя се свлече край парапета. Тогава съвсем смътно си даде сметка за трясъка от нещо счупено и усети как тялото ѝ се люшна в пространството.

Тържеството по случай пенсионирането на Пит беше страхотен успех. Залата в „Найтс ъф Къламбъс“ във Флъшинг бе препълнена със стари приятели на Уили. Ароматът на наденички, чушки, осолено говеждо и зеле се смесваше съблазнително. Първата бъчонка бира беше отворена и Пит ходеше от приятел на приятел, настоявайки да пият на екс.

Но Уили не можеше да влезе в духа на компанията. Нещо го тревожеше, мъчеше го, подсказваше му, че трябва да си върви у дома. Отпи от бирата, отхапа със свито сърце от сандвича с говеждо, поздрави Пит по случай пенсионирането му и после, без да дочака дори първото хорово изпълнение на „Дани, приятелю“, се измъкна и се качи в колата.

Когато стигна до апартамента, завари вратата леко откrehната; червената лампичка вътре в него моментално засвети предупреждаващо.

— Елвира — извика нервно той. После видя два пръста, опрени на парапета на терасата. — О, господи! — изстена и се втурна през стаята, като викаше името на Елвира.

— Влез вътре, скъпа — замоли се той. — Върни се. Махни се оттам. — След това изведнъж осъзна какво ставаше. Другата жена се опитваше да бутне Елвира през парапета. Стъпи на терасата точно когато една част от парапета се откърти и полетя в тъмнината зад Елвира.

Уили направи втора стъпка към борещите се жени и изгуби съзнание.

Еми седеше в районното управление, като чакаше да напечатат показанията ѝ. Сърцето ѝ се беше свило от безпокойство за Браян. Знаеше, че детектив Руни вярваше на разказа на Карлтън Ръмзън: отишъл до апартамента на Елвира, помислил, че е празен, и си тръгнал. Очевидно Руни бе решил, че Браян е убил Фиона.

Защо не можеше да прозре, че Браян е нямал причина да я убива? — измъчваше се Еми. Браян ѝ беше споменал, че Фиона му е направила услуга, като е изоставила пиесата. Така разбрал точно що за човек е тя. О, не биваше да се тревожа толкова, когато Фиона се появи в апартамента ми вчера, помисли си. Браян никога не би започнал наново връзката си с Фиона, Еми бе сигурна в това. Но когато се опита да убеди детектив Руни, той бе попитал:

— След като сте били толкова уверена, че Браян е приключил с Фиона, защо я проследихте до апартамента на леля му?

Еми разтърка челото си. Имаше такова главоболие! Струваше ѝ се невероятно, че само преди няколко вечери Браян ѝ беше дал да прочете новата си пиеса и беше поискал съвета ѝ дали да промени името на главната героиня от Даян на Бет.

— Даян е доста силно име — беше допълнил. — Аз виждам героинята отначало като уязвима, дори мечтателна; едва с развитието на действието осъзнаваме колко силна е всъщност. Какво мислиш за това да я нарека Бет вместо Даян?

— Харесва ми — беше отговорила.

— Това е добре — беше се зарадвал Браян, — защото ти си прототипът ѝ и искам името да ти харесва. Ще направя промяната в последния вариант.

Еми изведнъж застина и се втренчи напред, без повече да забелязва острата светлина в стаята, нито трескавата дейност и суматохата около себе си. Бет... Даян...

„Това е!“ — осъзна внезапно тя. Тази вечер Виктория Ръмзън ми каза, че аз би трябвало да играя ролята на Даян. Но в последния вариант, онзи, който би трябвало да е чела, името е променено. Така че очевидно е чела копието на ръкописа, което липсва от апартамента. Това означава, че е била там с Фиона. Разбира се, всичко съвпаднаше! Вероятно способността на Виктория Ръмзън да не забелязва изневерите на съпруга си е била подложена на голямо изпитание, когато преди две години едва не го беше загубила заради Фиона Уинтърс!

Еми скочи и изхвърча от управлението. Трябваше незабавно да говори с Елвира. Чу един полицаи да вика след нея, но не му отговори и спря едно такси.

Когато стигна до сградата, прелетя покрай пелтечещия портиер и се втурна към асансьора. Чу Уили да вика, докато тичаше по коридора. Вратата към апартамента беше отворена. Забеляза Уили да пристъпва на терасата и да се свлича. После забеляза силуетите на двете жени и осъзна какво ставаше.

С невероятна бързина Еми се озова на терасата. Елвира беше с лице към нея, наведена над празното пространство. Дясната ѝ ръка се беше вкопчила в онази част от парапета, която все още си беше на мястото, но хватката ѝ бързо отслабваше, защото Виктория Ръмзън удряше дланта ѝ с юмруци.

Еми хвана ръцете на Виктория и ги изви зад гърба ѝ. Виктория изрева от гняв и болка и викът ѝ заглуши трясъка, когато и останалата част от парапета се откърти и полетя. Еми я бутна настрана и успя в последния момент да улови колана на Елвирина халат. Елвира се люшна към празното пространство. Домашните ѝ чехли се плъзнаха надолу по терасата. Тялото ѝ се олюля, когато надвисна тридесет и четири етажа над тротоара долу. Еми напрегна сили и я издърпа обратно, така че двете се стовариха върху свитото тяло на припадналия Уили.

Елвира и Уили спаха до обяд. Когато най-сетне се събудиха, Уили настоя Елвира да остане в леглото. Той отиде до кухнята и петнадесет минути по-късно се върна с кана портокалов сок, чайниче и препечена филийка. След втората чаша чай Елвира възвърна обичайния си оптимизъм.

— Божичко, не беше ли страхотно, че детектив Руни връхлетя тук след Еми и хвана Виктория точно когато се готвеше да избяга? И знаеш ли какво мисля, Уили?

— Никога не знам какво мислиш, миличка — отвърна Уили с въздишка.

— Е, хващам се на бас за едно — че Карлтън Ръмзън въпреки всичко ще иска да стане продуцент на пиесата на Браян. Можеш да си сигурен — няма да пролее и сълзица за това, че Виктория ще отиде в затвора.

— Вероятно си права — съгласи се Уили. — Те двамата определено не приличаха на влюбени птички.

— И, Уили — заключи Елвира, — искам да си поговориш с Браян и да му кажеш, че най-добре ще е да се ожени за тази сладка Еми, преди някой друг да я е отмъкнал. — Усмихна се лъчезарно. — Имам идеалния сватбен подарък за тях — цяла планина от бели мебели.

[1] Томас О'Нийл — американски политик, говорител на Камарата на представителите от 1977 г. до 1987 г. — Бел.пр. ↑

[2] Здрава почва под краката си (лат.). — Бел.пр. ↑

2

СМЪРТ В КЕЙП КОД

През един августовски следобед, малко след като пристигнаха в своята взета под наем къща в село Денис в Кейп Код, Елвира Миън забеляза, че имаше нещо много странно в тяхната съседка — болезнено слаба млада жена някъде в края на двадесетте си години.

След като поразгледаха къщата, отбелязвайки със задоволство голямото кленово легло, окачените килимчета, веселата кухня и свежия, миришещ на море бриз, Елвира и Уили извадиха скъпите си нови дрехи от комплекта куфари марка „Вютън“. После Уили наля на двамата леденостудена бира, за да ѝ се насладят на терасата пред къщата, която гледаше към залива на Кейп Код.

Уили, отпуснал пълното си тяло върху възглавничката на плетения ракитов стол, отбеляза, че залезът ще бъде страхотен, и благодари на Бога за малкото спокойствие. Откакто бяха спечелили четиридесетте милиона долара от нюйоркската държавна лотария, на Уили му се струваше, че Елвира се е превърнала в пътуващ гръмоотвод. Първо отиде в известния курорт Сайпръс Пойнт Спа в Калифорния и едва не бе убита. После бяха заминали на презокеанско пътешествие и — можете ли да си представите — мъжът, който седеше на тяхната маса в трапезарията, бе открит по-мъртъв от пън. И все пак натрупаната през годините мъдрост даваше на Уили увереност, че поне в Кейп Код щяха да намерят спокойствието, което той търсеше. Ако Елвира напишеше за „Ню Йорк Глоуб“ статия за тази ваканция, в нея трябваше да се разказва за времето и за риболова.

Докато той приказваше, Елвира седеше до градинската маса на няколко крачки от изтегнатото тяло на Уили. Щеше ѝ се да не бе пропуснала да си сложи шапка срещу слънцето, фризьорът в „Сасун“ я беше предупредил да внимава слънцето да не огрява много косата ѝ. „Сега има такъв хубав ръждив оттенък, мисис Миън. Нали не искаме да се появят онези грозни жълти кичури?“

По време на възстановяването си след опита да я убият на минералните извори Елвира беше възвърнала всичките килограми, за които бе платила три хиляди долара да ги смъкне, и отново носеше удобния размер някъде между 14-и и 16-и номер. Но Уили непрекъснато повтаряше, че когато обвие ръце около нея, усеща как държи в прегръдките си жена, а не някое от ония умрели от глад зомбита в модните списания, които Елвира толкова обичаше да разглежда.

След като четиридесет години бе слушала с обич забележките на Уили, Елвира свикна да ги чува с едното ухо и да ги пропуска през другото. Сега с поглед, отправен към успокояващата гледка на къщичките, накацали върху покрития с трева и пясък бряг, който служеше като преградна стена към морето, и после нататък, към блестящата синьо-зелена вода и каменистата крайбрежна ивица, тя бе изпълнена с тревожното усещане, че Уили можеше и да излезе прав. Колкото и красив да беше Кейп Код и макар отдавна да бе мечтала да го посети, можеше да не намери заслужаваща вниманието история за редактора си Чарли Евънс.

Преди две години Чарли беше изпратил репортер на „Ню Йорк Глоуб“ да интервюира Миънови за това как се чувства човек, спечелил четиридесет милиона долара. Какво възнамеряваха да правят с тях? Елвира беше чистачка. Уили — водопроводчик. Щяха ли да продължат да работят като такива?

Елвира беше казала недвусмислено на репортера, че не е толкова загубена и следващия път, когато пипне метла, това ще е, за да се облече като вещица за карнавала в „Найтс ъф Къламбъс“. После беше съставила списък на всички неща, които искаше да направи, а първото от тях бе да посети Сайпръс Пойнт Спа, където възнамеряваше да се сприятели със знаменитостите, за които бе чела през целия си живот.

Това беше накарало Чарли Евънс да я помоли да напише статия за „Глоуб“ за престоя си на минералните извори. Той ѝ даде брошка слънце със скрит микрофон, така че да може да записва впечатленията си от хората, с които разговаря, и да си пуска записа, докато съчинява статията.

Мисълта за брошката накара Елвира подсъзнателно да се усмихне.

Както казваше Уили, в Сайпръс Пойнт бе нагазила в мътни води. Бе подушила какво става в действителност и едва не я убиха заради това. Но същевременно беше толкова вълнуващо и сега тя се оказа голяма приятелка с всички на минералните бани и можеше да гостува там всяка година. А благодарение на помощта ѝ при разкриването на убийството на кораба миналата година имаха покана да отидат безплатно до Аляска по всяко време, когато пожелаят.

Кейп Код беше красив, но Елвира смътно подозираше, че Уили можеше да излезе прав — да се окаже, че това е една съвсем обикновена ваканция, в която няма добър материал за „Глоуб“.

Точно в този момент хвърли поглед към живия плет в десния край на градината и видя млада жена със сериозно изражение да стои до парапета на съседната веранда и да гледа към залива.

Имаше нещо в начина, по който ръцете ѝ се бяха вкопчили в парапета: напрежение, помисли си Елвира. Направо ще се пръсне от напрежение. Имаше и нещо в начина, по който момичето обърна глава, погледна право в очите на Елвира и после се извърна. Тя дори не ме забеляза, реши Елвира. Разстоянието от 16–20 метра между тях не ѝ попречи да си даде сметка, че от това същество се излъчваха болка и отчаяние.

Очевидно бе време да провери дали не може да помогне.

— Мисля, че ще ида да се представя на съседката ни — предупреди тя Уили. — Нещо я притеснява. — Слезе по стъпалата и се приближи до живия плет. — Здравейте — рече тя с най-дружелюбния си глас. — Видях ви да пристигате с колата. Тук сме от два часа, така че май сме от новодошлите. Аз съм Елвира Миън.

Момичето се обърна и Елвира веднага се изпълни със съчувствие. Имаше вид на болно — мъртвешки цвят на лицето и отпуснати, нетренирани мускули на ръцете и краката.

— Не искам да бъда груба, но дойдох тук, за да остана сама, а не за да си бърбля със съседите — промърмори тихо. — Извинете ме, моля ви.

Това вероятно щеше да е крайт, мислеше си по-късно Елвира, но когато момичето се завъртя на токове, то се спъна в една табуретка и се стовари трوماво на верандата. Елвира се втурна да ѝ помогне да се изправи, отказа да я остави да влезе в къщата си сама и чувствайки се отговорна за инцидента, постави торбичка с лед върху бързо

подуващата се китка. Докато се увери, че китката е само навехната и пригответи чаша чай, Елвира беше научила, че момичето се казва Синтия Роджърс и е учителка от Илинойс. Тази информация отекна като тътен в ушите на Елвира, защото, както каза на Уили, когато се върна в къщата час по-късно, десет минути ѝ били напълно достатъчни, за да разпознае съседката им.

— Горкото дете може да се представя като Синтия Роджърс — сподели Елвира с Уили, — но истинското ѝ име е Синтия Латъм. Преди дванадесет години бе призната за виновна за убийството на втория си баща. Той имаше много пари и бе известен. Историята се появи из всички вестници. Помня го, сякаш беше вчера.

— Ти помниш всичко, сякаш е било вчера — вметна Уили.

— Това е самата истина. А ти добре знаеш, че винаги чета за убийствата. Така или иначе престъплението бе извършено точно тук, в Кейп Код. Синтия се закле, че е невинна, и непрекъснато повтаряше: имала свидетел, който можел да докаже, че е била извън къщата по време на убийството, но съдебните заседатели не повярваха на разказа ѝ. Чудя се защо се е върнала. Ще трябва да се обадя в „Глоуб“ и да накарам Чарли Евънс да ми изпрати материалите по случая. Вероятно току-що е освободена от затвора. Цветът на лицето ѝ е направо сив. Може би... — Очите на Елвира добиха замислено изражение. — Може би е тук, защото наистина е невинна и продължава да търси онзи изчезнал свидетел, за да потвърди версията ѝ!

За ужас на Уили Елвира отвори най-горното чекмедже на скрина, извади брошката слънце със скрития микрофон и започна да набира директния номер на редактора си в Ню Йорк.

Същата вечер Уили и Елвира вечеряха в „Ред Фезънт Ин“. Елвира беше облечена с пъстра рокля в бежово и синьо, която бе купила в „Бергдорф Гудмън“, но както отбеляза пред Уили, тя някак си не изглеждаше на нея много по-различно от шарената евтиния, която си беше взела в „Алигзандър“^[1] точно преди да спечелят от лотарията.

— Заради закръглената ми фигура е — оплака се тя, докато мажеше с масло топлата кифла с боровинки. — Божичко, тези кифлички си ги бива. Уили, радвам се, че си купи това жълто ленено

сако. Подчертава сините ти очи, а пък косата ти все още е доста хубава.

— Чувствам се като деветдесеткилограмово канарче — заяви Уили, — но щом ти харесва.

След вечеря отидоха в театъра на Кейп Код да гледат вълнуващото изпълнение на Деби Рейнолдс в една нова комедия, която репетираха за Бродуей. По време на антракта, докато отпиваха джиндърейл на моравата пред театъра, Елвира разказа на Уили как винаги е харесвала Деби Рейнолдс, още от времето, когато като дете участвала в мюзикли с Мики Руни, и че било отвратително от страна на Еди Фишър да я зареже с двете им малки бебета.

— И какво спечели той? — запита философски Елвира, докато гонгът ги подканяше да се върнат по местата си за второто действие. — Никога след това не е имал особен късмет. Хората, които не постъпват правилно, обикновено губят накрая. — Тази забележка накара Елвира да се запита дали пък Чарли не беше изпратил информацията за съседката им с експресна поща. Изгаряше от нетърпение да я прочете.

Докато Елвира и Уили се наслаждаваха на Деби Рейнолдс, Синтия Латъм най-накрая започваше да осъзнава, че наистина е свободна и че дванадесетте години затвор са останали зад гърба ѝ. Преди дванадесет години... Тя тъкмо се готвеше да започне първата си година в дизайнерското училище в Род Айлънд, когато вторият ѝ баща, Стюарт Ричардс, бе намерен смъртно прострелян в кабинета си в дома им — солидна капитанска къща от осемнадесети век, намираща се в Денис.

Този следобед Синтия беше минала с колата покрай бившия си дом на път за вилата и бе отбила встрани от шосето, за да го разгледа. Кой ли живееше там сега? — зачуди се. Дали доведената ѝ сестра Лилиън го беше продала, или го бе запазила? Той принадлежеше на Ричардсови от три поколения, но Лилиън никога не е била сантиментална. И тогава Синтия бе натиснала газта, изтръпвайки при нахлулите в нея спомени за онази ужасна нощ и последвалите дни. Обвинението. Арестът, обвинителният акт, процесът. Първоначалната ѝ увереност.

„Абсолютно мога да докажа, че напуснах къщата в осем часа и не съм се прибираща преди полунощ. Имах среща.“

Сега Синтия потръпна и уви светлосиния вълнен халат поплътено около слабото си тяло. Тежеше около 57 килограма, когато влезе в затвора. Сегашното ѝ тегло от 49 килограма не беше достатъчно за височината ѝ от 172 см. Косата ѝ, някога тъмноруса, през изминалите години бе станала кестенява. Безцветна, помисли си тя, докато я решеше. Очите ѝ, със същия светлокафяв оттенък като тези на майка ѝ, бяха равнодушни и безизразни. По време на обяда през онзи последен ден Стюарт Ричардс беше казал: „Все повече заприличваш на майка си. Трябваше да бъда по-умен и да не я изпускам“.

Майка ѝ беше омъжена за Стюарт през времето, когато Синтия от осемгодишна стана на дванадесет — по-дългият от двата му брака. Лилиън, единственото му дете, с десет години по-голяма от Синтия, живееше с майка си в Ню Йорк и рядко посещаваше Кейп Код.

Синтия остави четката на тоалетката. Дали не беше постъпила необмислено, като беше дошла тук? От две седмици бе на свобода, парите едва щяха да ѝ стигнат за шест месеца, не знаеше нито какво може, нито какво би искала да направи с живота си. Трябваше ли да похарчи толкова много пари, за да наеме тази вила, както и колата? Имаше ли някакъв смисъл? Какво се надяваше да постигне?

Търся игла в купа сено, помисли си тя. Влизайки в малката дневна, тя прецени, че сравнена с къщата на Стюарт тази вила беше миниатюрна, но след дългогодишното затворничество ѝ се струваше като палат. Навън морският бриз вдигаше пенести вълни в залива. Синтия излезе на верандата, като само смътно си даваше сметка за пулсирането в китката, после притисна ръце към тялото си срещу студа. Но, о, господи, да вдъхне свеж, чист въздух, да знае, че никой не може да я спре, ако пожелае да стане в зори и да се разходи по брега, както бе правила като дете. Луната, от която липсваше една четвърт, сякаш от нея внимателно бе отрязано парче, караше залива да блести със сребристосиния нощна светлина. Но там, където блясъкът ѝ не достигаше, водата изглеждаше тъмна и непристъпна.

Синтия гледаше немиждащо, а умът ѝ я връщаше към ужасната нощ, когато Стюарт бе убит. После поклати глава. Не, нямаше да си позволи да мисли за това сега. Не и тази вечер. Щеше да остави покоя

на това място да изпълни душата ѝ. Щеше да си легне и да остави прозорците широко отворени, така че хладният нощен вятър да нахлуе в стаята ѝ, да я накара да се загърне плътно със завивките и да заспи още по-дълбоко.

Утре сутринта щеше да стане рано и да се разходи по брега. Щеше да почувства мокрия пясък под стъпалата си и да потърси миди, точно както правеше като дете. Утре. Да, щеше да остави утрото да ѝ помогне да изгради моста за завръщането си към света и да възстанови душевното си равновесие. А после щеше да започне търсенето, вероятно безнадеждно, на единствения човек, който знаеше, че тя беше казала истината.

* * *

На следващата сутрин, докато Елвира приготвяше закуска, Уили отиде с колата да донесе сутрешните вестници. Когато се върна, носеше и пликче с все още топли кифлички с боровинки.

— Поразпитах наоколо — каза той на довольната Елвира. — Всички твърдят, че най-хубавите кифлички в Кейп Код се продават в търговския дом зад пощата.

Ядоха на градинската маса на верандата. Докато отхапваше от втората си кифла с боровинки, Елвира оглеждаше хората, излезли да потичат сутринта по брега.

— Виж, ето я!

— Ето я коя!

— Синтия Латъм. Излезе поне преди час и половина. Обзалагам се, че умира от глад.

Когато Синтия изкачи стълбите откъм брега за верандата си, я посрещна усмихнатата Елвира, която я хвана под ръка.

— Аз правя най-хубавото кафе и прясно изстискан портокалов сок. Почакайте само да вкусите и кифличките с боровинки.

— Наистина не искам... — Синтия се опита да се отдръпне, но бе поведена през моравата.

Уили скочи да ѝ донесе пейка.

— Как е китката ви? — попита той. — Елвира ужасно се притесняваше, задето сте я навехнали, когато е дошла да ви посети.

Синтия осъзна, че надигащото се в нея раздразнение отстъпва пред искрената топлина, която виждаше изписана по лицата на тази странна двойка. Уили — със закръглените си бузи, приятното изражение и гъстата грива бяла коса — ѝ напомняше за Тип О'Нийл. Каза му го.

Уили се усмихна.

— Някакъв човек в хлебарницата току-що спомена същото. Единствената разлика е, че докато Тип беше *говорител* на камарата, аз бях *спасител* на клозетите. Пенсioniран водопроводчик съм.

Докато отпиваше от портокаловия сок и кафето и отхапваше от кифлата, Синтия слушаше първо с недоверие, а после с благоговение, докато Елвира ѝ разказваше как спечелили от лотарията, как после отишли в Сайпръс Пойнт Спа и тя помогнала за залавянето на един убиец, как след това тръгнали с кораб за Аляска и там открила кой е умъртвил съседа им по маса.

Прие втора чаша кафе.

— Не е случайно, че ми разказахте всичко това, нали? — попита Синтия. — Вчера ме познахте, не съм ли права?

Изражението на Елвира стана сериозно.

— Да.

Синтия бутна пейката си назад.

— Бяхте много мили и мисля, че искате да ми помогнете, но най-добрият начин да го направите е, като ме оставите на мира. Има много неща, които трябва да свърша, но се налага да се справя с тях сама. Благодаря за закуската.

Елвира гледаше как слабата жена изминава разстоянието между двете вили.

— Слънцето малко я е хванало тази сутрин — отбеляза тя. — Много ѝ отива. Като понапълнее, ще стане красиво момиче.

— Не е зле и ти да се попечеш на слънце — отбеляза Уили. — Нали я чу?

— О, забрави за това. Щом Чарли ми изпрати досието по случая, ще намеря начин да ѝ помогна.

— Господи — простена Уили. — Трябваше да се досетя. Всичко започва отначало.

— Не знам как го прави Чарли — въздъхна одобрително Елвира час по-късно. Пликът с бърза поща току-що беше пристигнал. — Изглежда, е изпратил всяка думичка, която някога е била написана по случая. — Изцъка. — Виж тази снимка на Синтия от процеса. Била е само едно уплашено дете.

Елвира започна методично да сортира изрезките върху масата, после извади разграфения бележник и химикалката и се зае да си води бележки.

Уили се беше отпуснал в мекия стол, който бе избрал за себе си, вгълбен в спортната страница на „Кейп Код Таймс“.

— Направо съм готов да приема, че „Метс“ няма да станат шампиони — обади се тъжно той и поклати глава.

Вдигна поглед, като очакваше да бъде окуражен, но му стана ясно, че Елвира не го беше чула.

В един часа Уили отново излезе и този път се върна с една купа супа от омари. Докато обядваха, Елвира му разказа какво беше научила.

— Накратко ето фактите: майката на Синтия е била вдовица, когато се е омъжила за Стюарт Ричардс. По онова време Синтия била на осем години. Развели се четири години по-късно. Ричардс имал дете от първия си брак — дъщеря на име Лилиън. Тя била с десет години по-голяма от Синтия и живеела с майка си в Ню Йорк.

— А защо майката на Синтия се е развела с Ричардс? — попита Уили, докато похапваше от супата.

— Според онова, което Синтия твърди от свидетелската скамейка, Ричардс бил от мъжете, които вечно подценяват жените. Когато майка ѝ се обличала да излязат, той я разплаквал с подигравките си за дрехите ѝ — такива неща. Изглежда, я е докарал до нервна криза. Очевидно въпреки това винаги е обичал Синтия, защото я извеждал по случай рождения ѝ ден, купувал ѝ подаръци. После майката на Синтия умряла и Ричардс поканил младото момиче да го посети тук, в Кейп Код. Всъщност по това време тя не била чак толкова

малка — тъкмо щяла да постъпи в дизайнерското училище в Род Айлънд. Майка ѝ боледувала известно време и явно не ѝ били останали много пари; признава, че възнамерявала да се откаже от училището и да поработи година-две. Твърди също, че Стюарт ѝ казал: досега бил смятал да остави половината пари на дъщеря си Лилиън, а другата половина на Дартмаут Колидж. Но така се ядосал, задето в Дартмаут започнали да приемат жени за редовни студентки, че променил завещанието си. Осведомил я, че ѝ оставя отредената за Дартмаут част от имуществото си — около десет милиона долара. Прокурорът накарал Синтия да признае, че Ричардс също така я предупредил — ще трябва да го почака да умре, за да ги получи; много съжалявал за колежа, но майка ѝ би трябвало да се е погрижила за нейното образование.

Уили остави лъжицата си.

— Значи ето го мотива ти, а?

— Това твърди прокурорът — че Синтия искала да получи парите веднага. Някакъв мъж на име Нед Крейтън случайно се отбил да посети Ричардс и дочул разговора им. Синтия очевидно го познавала слабо от времето, когато заедно с майка ѝ живеели с Ричардс в Кейп Код. Така че Крейтън поканил Синтия да вечеря с него и Стюарт я подтикнал да приеме.

Според показанията ѝ двамата с Крейтън са вечеряли в „Кептънс Тейбъл“ в Хаянис и после той предложил да се поразходят с лодката му, която била закотвена на едно частно пристанище. Тя твърди, че се намирали близо до Нантъкет Саунд, когато лодката се развалила. Нищо не работело, дори радиото. Останали там почти до единадесет, когато той най-сетне успял да запали мотора. Очевидно са яли само салата, защото след като стигнали брега, тя го помолила да се отбият да хапнат по един хамбургер.

По думите ѝ Крейтън не се зарадвал особено, задето се наложило да спрат по пътя за дома, макар накрая да отбил до едно заведение за хамбургери близо до Котюит. Синтия настоява, че не била ходила в Кейп Код от дете и не познавала областта особено добре, така че не била сигурна точно къде са спрели. Както и да е, Крейтън ѝ казал да изчака в колата, а той щял да отиде да купи хамбургера. Единственото, което си спомня от това място, е силната рок музика и множеството тийнейджъри. После пристигнала някаква жена и паркирала до колата

им, а когато отворила вратата, я блъснала в колата на Крейтън. — Елвира подаде на Уили една изрезка. — Именно тази жена е свидетелката, която никога не успял да открие.

Докато Елвира ядеше разсеяно от супата, Уили прегледа изрезката от вестника. Жената се извинила и огледала колата на Нед за драскотини. След като не открила такива, тя се запътила към заведението за хамбургери. По думите на Синтия жената била в средата или в края на четиридесетте години, ниска и набита, с късо подстригана, боядисана в оранжевочервена коса, и била облечена с широка блуза и полиестерен панталон на ластик.

В изрезката се разказваше за по-нататъшните показания на Синтия — че Крейтън се върнал, като се извинил за забавянето, но имало опашка и хлапетата трудно вземали решение какво да си поръчат. По думите ѝ той явно бил изнервен, така че тя не му споменала веднага за жената, която блъснала с вратата си колата му.

На свидетелската скамейка Синтия казала, че по време на четиридесет и пет минутното пътуване към Денис — все по непознати пътища — Нед Крейтън почти не ѝ проговорил. После, след като стигнали къщата на Стюарт Ричардс, той просто я оставил и потеглил. Когато влязла вътре, Синтия открила Стюарт в кабинета му, проснат на пода до бюрото, по челото и по лицето му имало кръв, а килимът бил подгизнал.

Уили прочете и още от разказа: „Защитникът заявил, че тя си помислила — Ричардс е получил удар и е паднал, но когато отметнала косата му назад, видяла раната от куршум в челото, после забелязала пистолета близо до него и се обадила на полицията“.

— По думите ѝ в този момент решила, че се е самоубил — отбеляза Елвира. — Но после вдигнала пистолета и, естествено, оставила отпечатъците си върху него. Шкафът в кабинета бил отворен. Тя знаела, че Ричардс държи там пистолет. После Крейтън дал съвсем противоположни на нейните показания, като признал, че я завел на вечеря, но твърдял, че я върнал в дома ѝ в осем часа и че през цялото време, докато вечеряли, тя обвинявала Стюарт Ричардс за болестта на майка си и за смъртта ѝ и смятала да си разчисти сметките с него, когато се прибере. За време на настъпване на смъртта определили девет часа, което, разбира се, никак не било в нейна полза, като се имали предвид показанията на Крейтън. И макар адвокатите ѝ да

пуснали обява, че търсят жената, която срещнала пред заведението за хамбургери, тя не се появила, за да потвърди разказа ѝ.

— Е, вярваш ли на Синтия? — попита Уили. — Знаеш, че ужасно много от престъпниците не могат да приемат онова, което са извършили, и наистина започват да вярват на лъжите си или поне правят опити да ги потвърдят. Може да търси тази изчезнала свидетелка само за да се опита да убеди хората в невинността си, независимо че е излежала присъдата си. Искам да кажа, защо, за бога, Нед Крейтън ще лъже за всичко това?

— Не знам — отвърна Елвира и поклати глава. — Но можеш да си сигурен, че някой лъже, и бих заложила и последния си долар, че този някой не е Синтия. Ако бях на нейно място, бих се заела да разбере какво е накарало Крейтън да излъже и какво е спечелил от това.

При тези думи Елвира насочи вниманието си към супата и не проговори, докато не я изяде.

— Божичко, биваше си я. Страхотна ваканция ще си прекараме, Уили. И не е ли прекрасно, че наехме точно вилата до Синтия, за да мога да ѝ помогна да измие петното от името си?

Единственият отговор на Уили бе изтракването на лъжицата и дълбоката въздишка.

Дългият и спокоен нощен сън, както и последвалата утринна разходка бяха започнали да разсейват емоционалната парализа, обхванала Синтия от момента преди дванадесет години, когато бе чула съдебните заседатели да произнесат присъдата: *Виновна*. Сега, докато взимаше душ и се обличаше, тя си даде сметка — изминалите години са били кошмар, в който бе оцеляла само благодарение на това, че бе замразила емоциите си. Беше образцова затворничка, затвори се в себе си и не завързваше приятелства. Беше се записала във всички възможни курсове, предлагани в затвора. От работничка в пералнята и в кухнята се беше издигнала до библиотекарка и помощник-учител в класа по рисуване. А след известно време, когато най-сетне бе приела ужасната реалност на случилото се, започна и да рисува. Лицето на жената на паркинга. Заведението за хамбургери. Лодката на Нед. Всеки детайл, който можеше да изстиска от паметта си. Когато свърши,

имаше рисунки на заведения за хамбургери, каквито можеха да се видят навсякъде из Съединените щати, на лодка, която приличаше на всички подобни от онази година. Жената беше малко поиндивидуализирана, но не много. Срещата им бе траяла броени секунди. Но жената беше единствената ѝ надежда.

Как добре знаеше речта на прокурора в края на процеса:

„Дами и господа съдебни заседатели,

Синтия Латъм се връща в дома на Стюарт Ричардс някъде между осем и осем и половина вечерта на 2 август 1981 година. Влиза в кабинета на втория си баща. Същия следобед Стюарт Ричардс е съобщил на Синтия, че е променил завещанието си. Нед Крейтън е чул този разговор, знае също, че Синтия и Стюарт са се карали. Тя е имала отчаяна нужда от пари, за да плати за образованието си, и поискала втория ѝ баща да ѝ помогне. Същата вечер Вера Смит, сервитьорка в «Кептънс Тейбъл», дочува Синтия да казва на Нед, че ще трябва да се откаже от учението.

Синтия Латъм се връща в къщата на Ричардс същата вечер ядосана и разтревожена. Влиза в онзи кабинет и се изправя срещу Стюарт Ричардс. Той е от хората, които обичат да дразнят околните. *Бил променил* завещанието си, включвайки я в него, но щяло да бъде съвсем в стила му отново да го промени. И стаеният гняв от начина, по който се е държал, с майка ѝ, добавен към раздразнението, надигнало се при мисълта, че ще ѝ се наложи да напусне училището и ще се озове на улицата буквално без пукната пара, я подтиква да отиде до шкафа — тя знае, че там той държи пистолет — да го извади и да изстреля три куршума в челото на мъжа, който я обича достатъчно, за да я направи своя наследница.

В това има ирония. Има и трагедия. Но това също така е убийство. Синтия моли Нед Крейтън да свидетелства, че е прекарала вечерта с него на лодката му. Никой обаче не ги е видял в тази лодка. Настоява, че са се

отбили в заведение за хамбургери. Но не знае къде се намира то. Признава, че изобщо не е влизала там. Говори за някаква непозната с оранжевочервена коса, с която е разговаряла на паркинга. При цялата публичност, дадена на този случай, защо ли тайнствената непозната не се появи? Знаете причината. Защото тя не съществува. Защото също като заведението за хамбургери и прекаранията на лодката часове в Нантъкет Саунд тя е плод на въображението на Синтия Латъм.“

Синтия толкова често беше чела стенограмите от процеса, че бе запомнила обвинителната реч на областния прокурор наизуст.

— Но жената съществува — каза Синтия на глас. — Наистина съществува. — През следващите шест месеца с малкото пари от застраховката, оставена от майка ѝ, щеше да се опита да открие тази жена. Но можеше тя вече да е умряла или да се е преместила в Калифорния, помисли си Синтия, докато решише косата си и я вдигаше на кок.

Спалнята на вилата гледаше към морето. Синтия отиде до плъзгащата се врата и я отвори. На плажа долу се виждаха двойки, които се разхождаха с децата си. Ако се надяваше някога да заживее нормален живот, да има съпруг и дете, трябваше да изчисти петното от името си.

Джеф Найт. Среещнала го бе миналата година, когато бе дошъл да направи серия телевизионни интервюта с жените в затвора. Поканил я бе да участва, но тя твърдо отказа. Той настояваше и по мъжественото му интелигентно лице се четеше загриженост. „Не разбираш ли, Синтия, че тази програма ще гледат близо два милиона души в Ню Ингленд. Жената, която те е видяла онази нощ, може да е сред тях.“

Затова накрая се съгласи да участва в програмата, отговори на въпросите му, разказа за вечерта, когато Стюарт беше умрял, и показва неясната скица на жената, с която бе разговаряла, както и скицата на заведението за хамбургери. И никой не се обади. От Ню Йорк Лилиън направи изявление, че истината е била заявена на процеса и няма да прави по-нататъшни коментари. Нед Крейтън, сега собственик на

„Мункъсър“, известен ресторант в Барнстейбъл, повтори колко много, много съжалявал за Синтия.

След предаването Джеф продължи да идва да я вижда в дните за свиждания. Единствено неговите посещения я бяха опазили от пълното отчаяние, щом като предаването не доведе до никакви резултати. Той винаги пристигаше с леко размъкнат вид, широките рамене опъваха самото му, несресаната тъмнокестенява коса се къдреше на челото, кафявите очи бяха внимателни и мили, а дългите му крака все не успяваха да намерят достатъчно място в тясното помещение за свиждания на затвора. Когато ѝ предложи да се омъжи за него след освобождаването ѝ, тя му каза да забрави за това. И бездруго вече си имаше неприятности в службата. Не му трябваше да свързва живота си с жена, осъдена за убийство.

„Но ако не бях осъдена, за убийството?“ — помисли си Синтия, докато се извъръщаше от прозореца. Отиде до кленовия скрин, взе чантата си и тръгна към наетата кола отвън.

Върна се в Денис едва в ранната вечер. От емоционалната изнемога заради изгубените напразно часове накрая очите ѝ се бяха напълнили със сълзи. Тя ги остави да потекат на воля по бузите ѝ. Беше отишла в Котюит, мина по главната улица, попита собственика на книжарницата — той, изглежда, отдавна живееше там — къде би могла да намери заведение за хамбургери, в което се събират тийнейджъри. Отговори ѝ, свивайки рамене:

— Появяват се и изчезват. Някой предприемач купува терена, построява търговски център или супермаркет и заведението за хамбургери бива пометено.

Беше отишла до съвета, за да потърси в архивите издадените или подновени по онова време разрешителни за продаване на хранителни стоки. Все още функционираха две от заведенията за хамбургери. Третото бе или преустроено, или съборено. Нищо не извика някакъв спомен в ума ѝ. Разбира се, тя дори не би могла да е сигурна, че тогава се бяха намирали в Котюит. Нед би могъл да е излъгал и за това. А как да попиташ непознати дали се сецат за жена на средна възраст с оранжевочервена коса, ниска и набита, която да е живяла или да е летувала в Кейп Код и да мрази рокендрола?

Докато минаваше с колата през Денис, Синтия импулсивно подмина отбивката към вилата и отново се озова пред дома на Ричардс.

Както караше покрай къщата, видя стройна блондинка да слиза надолу по стълбите. Дори от това разстояние разпозна в нея Лилиън. Синтия намали скоростта, така че колата запълзя, но когато Лилиън погледна в нейна посока, натисна газта и се върна във вилата. Докато превърташе ключа в ключалката, чу телефонът да извънява. Преброи десет сигнала, докато спре. Трябва да беше Джеф, а тя не искаше да говори с него. След няколко минути отново извъня. Очевидно, щом Джеф бе открил номера ѝ, нямаше да се откаже от опитите да се свърже с нея.

Синтия вдигна слушалката.

— Ало.

— Пръстът ми се умори да натиска бутоните на телефона — каза Джеф. — Хубав номер да изчезнеш по този начин.

— Как ме откри?

— Не беше трудно. Знаех, че ще полетиш към Кейп като пощенски гълъб и социалният работник, към когото си прикрепена, го потвърди.

Почти го виждаше как се отпуска назад в стола, въртейки молив, а сериозният му поглед опровергава лековатия тон.

— Джеф, забрави за мен, моля те. Направи услуга и на двамата ни.

— Няма да стане. Синди, разбирам те. Но ако не откриеш жената, с която си разговаряла, няма как да докажеш невинността си. А повярвай ми, скъпа, аз вече се опитах да я намеря. Докато правех предаването, наех детективи, за което не съм ти казвал. Щом те не успяха да я издирят, и ти няма да можеш. Синди, обичам те. Ти знаеш, че си невинна. Нед Крейтън е излъгал, но никога няма да успеем да го докажем.

Синтия затвори очи — онова, което казваше Джеф, бе истина.

— Синди, откажи се от всичко това. Стегни си багажа. Върни се тук. Ще те взема от дома ти в осем часа довечера.

От дома ѝ. Мебелираната стая, която социалният работник ѝ беше помогнал да избере. *Запознай се с приятелката ми. Тя току-що излезе от затвора. С какво се е занимавала майка ти, преди да се омъжи? Била е в затвора.*

— Довиждане, Джеф — измърмори Синтия. Прекъсна връзката, остави телефона незатворен и му обърна гръб.

Елвира забеляза завръщането на Синтия, но не се опита да се свърже с нея. Следобед Уили бе отишъл на полудневен излет с лодка и се прибра победоносно с два лефера. Докато го нямаше, Елвира отново проучи изрезките от вестниците, във връзка с убийството на Стюарт Ричардс. В Сайпръс Пойнт Спа беше оценила предимствата на това да записва мненията си на касетофон. Този следобед касетофонът не престана да работи.

„Основният въпрос в този случай е защо Нед Крейтън е излъгал? Почти не е познавал Синтия. Защо е направил така, че тя да понесе вината за убийството на Стюарт Ричардс? Стюарт Ричардс е имал много врагове. За известно време бащата на самия Нед е бил в делови отношения със Стюарт и са се скарали. Но тогава Нед е бил още дете. Нед е бил приятел на Лилиън Ричардс. Лилиън се е заклела, че не е знаела за намерението на баща си да промени завещанието — онова, което открай време ѝ било известно, е, че тя ще наследи половината от състоянието му, а другата половина ще отиде в Дартмаут Колидж. Знаела, че бил разочарован, когато в Дартмаут решили да приемат и жени за студентки, но не смятала, че е до такава степен, та чак да промени завещанието си и да остави предназначенията за Дартмаут пари на Синтия.“

Елвира изключи касетофона. На някого все пак трябва да му е хрумнало, че когато Синтия бъде призната за виновна за убийството на втория си баща, тя ще бъде лишена от наследството и Лилиън ще получи всичко. Лилиън се омъжила за някакъв нюйоркчанин малко след приключването на процеса. Оттогава се бе развеждала три пъти. Така че по нищо не изглеждаше с Нед някога да са имали любовен роман. Значи оставаше единствено ресторантът. Кой беше дал на Нед парите за него? Мотив за Нед, за да излъже, помисли си тя. Кой му е дал парите да отвори ресторанта?

Уили влезе откъм терасата, като носеше филетата от лефер, които беше приготвил.

— Още ли се занимаваш с това? — попита той.

— Ъхъ. — Елвира вдигна една от изрезките. — Оранжевочервена коса, ниска и набита, в края на четиридесетте си години. Според теб това описание би ли отговаряло на външността ми преди дванадесет години?

— Много добре знаеш, че никога не бих те определил като ниска и набита — възрази Уили.

— Не съм казала такова нещо. Веднага се връщам. Искam да говоря със Синтия. Преди няколко минути я видях да се прибира.

Следващия следобед, като изпрати Уили отново на риболов, Елвира прикрепил брошката слънце към новата си лилава рокля и подкара заедно със Синтия към ресторант „Мункъсър“ в Барнстейбъл. Докато пътуваха, Елвира я подучваше.

— Сега запомни, ако той е там, веднага ми го посочваш. Аз ще го наблюдавам непрекъснато. Той ще те познае и непременно ще дойде. Знаеш какво да кажеш, нали?

— Знам. — „Беше ли възможно? — запита се Синтия. — Щеше ли Нед да им повярва.“

Ресторантът представляваше внушителна бяла колониална сграда, към която водеше дълга криволичеца алея. Елвира огледа сградата и невероятно живописния имот, който стигаше до морския бряг.

— Много, много скъпо място — каза тя на Синтия. — Тук със сигурност са играли много пари.

Интериорът беше в пастелносиньо и бяло. Картините по стените бяха хубави. В продължение на двадесет години — преди с Уили да спечелят от лотарията — Елвира беше чистила всеки вторник у мисис Роулингс, а домът ѝ бе истински огромен музей. Мисис Роулингс обичаше да разказва историята на всяка картина, колко е платила за нея навремето — това тя съобщаваше тържествуващо — и колко струваше в момента. Елвира често си мислеше, че с малко практика би могла да стане екскурзовод в картинна галерия.

— Забележи използването на светлината и невероятния детайл — как слънчевите лъчи огряват праха по масата. — Възпроизвеждаше красноречието на Роулингс тъкмо на място.

Тъй като знаеше, че Синтия е нервна, Елвира се опита да я разсее — разказа ѝ за мисис Роулингс, след като метрдотелът ги отведе до една маса край прозорец. Синтия усети как въпреки обзелата я скованост по лицето ѝ заиграва усмивка, когато Елвира се възмути, че

при всичките си пари мисис Роулингс никога не ѝ бе подарила дори поздравителна картичка за Коледа.

— Най-стиснатата, най-долнопробната старица на света, но малко ми липсва — рече Елвира. — Никой друг не би работил за нея. Но когато му дойде времето, възнамерявам да изтъкна пред Всевишния, че в положителната ми графа има много червени точки благодарение на мисис Роулингс.

— Ако тази идея излезе добра, ще имаш в положителната си графа и много червени точки от фамилията Латъм — рече Синтия.

— Обзалагам се, че ще е така. Сега не спирай да се усмихваш. Трябва да приличаш на изяла канарчето котка. Той тук ли е?

— Още не съм го видяла.

— Добре. Когато този пуък се върне с менюто, попитай за него.

Метрдотелът се приближаваше към тях с професионална усмивка на учтивата си физиономия.

— Мога ли да ви предложа нещо за пиене?

— Да. Две чаши бяло вино. А дали мистър Крейтън е тук? — попита Синтия.

— Струва ми се, че е в кухнята и разговаря с готвача.

— Аз съм негова стара приятелка — представи се Синтия. — Помолете го да мине насам, когато се освободи.

— Разбира се.

— Би могла да станеш актриса — прошепна Елвира, вдигнала менюто пред лицето си. Винаги взимаше подобни предпазни мерки, тъй като се страхуваше се, че някой може да прочете по устните ѝ какво казва. — И се радвам, че те накарах да си купиш този тоалет сутринта. Онова, което имаше в гардероба си, беше безнадеждно.

Синтия бе облечена с късо ленено сако в лимонен цвят и черна ленена пола. Към рамото ѝ драматично бе завързан екстравагантен копринен шал в жълто, черно и бяло. Елвира я беше завела и на фризьор. Сега дългата до раменете коса на Синтия беше оформена в мека свободна прическа. Ненормално бледото ѝ лице бе скрито под светлобежова пудра, която подчертаваше цвета на големите ѝ кафяви очи.

— Изглеждаш страхотно — каза Елвира.

За съжаление Елвира се бе подложила на точно обратната метаморфоза — боядиса косата си в предишния оранжевочервен цвят

и я подстрига неравно. Изряза ноктите си и ги остави nelaкирани. След като помогна на Синтия да избере тоалета в жълто и черно, отиде на щанда с преоценени стоки и съвсем умишлено си купи лилава рокля за десет долара, фактът, че беше с един номер по-малка, отколкото трябваше, подчертаваше възглавниците от тлъстина по тялото ѝ, за които Уили твърдеше, че били само начин природата да ни подготви за финалното сгромолясване.

Когато Синтия се възпротиви на осакатяването на ноктите и прическата ѝ, Елвира просто отвърна:

— Всеки път, когато говориш за онази жена, я описваш като ниска и набита, с боядисана в червено коса и облечена като човек, който пазарува от намалени стоки. Трябва да изглеждам правдоподобно.

— Казах само, че дрехите ѝ са ми се сторили евтини — поправи я Синтия.

— Все същото.

Сега Елвира видя как усмивката на Синтия изчезна.

— Идва ли? — попита бързо.

Синтия кимна.

— Усмихни ми се. Хайде. Отпусни се. Не му показвай, че си нервна.

Синтия я възнагради с топла усмивка и опря леко лакти на масата.

До тях се изправи мъж. По челото му бяха избили капки пот. Облиза устните си.

— Синтия, колко се радвам да те видя. — Протегна ръка.

Елвира го оглеждаше внимателно. Нямаше особено здрав вид. Тесните му очички почти се губеха в подпухналата плът. Беше поне с десет килограма, по-тежък, отколкото на снимките в архивите. Явно е от хората, които са красиви като деца и с възрастта стават все по-непривлекателни, реши Елвира.

— Радваш се да ме видиш ли, Нед? — попита Синтия, все още усмихната.

— Това е той — заяви натъртено Елвира. — Абсолютно съм сигурна. Беше пред мен на опашката за хамбургери. Забелязах го, щото се беше дяволски вкиснал, задето хлапетата пред него се колебаеха и се чудеха с какво искат да бъдат хамбургерите им.

— За какво говорите? — запита Нед Крейтън.

— Защо не седнеш, Нед? — покани го Синтия. — Знам, заведението е твое, но ми се струва, че въпреки това аз трябва да те почерпя. Все пак ти дължа една вечеря отпреди много години?

Добро момиче, помисли си Елвира.

— Абсолютно съм сигурна, че онази вечер бяхте вие, макар да сте понапълнели — изстреля тя възмутено към Крейтън. — Срамota е, че заради лъжите ви това момиче е трябвало да прекара дванадесет години от живота си в затвора.

Усмивката изчезна от лицето на Синтия.

— Дванадесет години, шест месеца и десет дни — поправи я тя. — Цялата ми младост, когато трябваше да завърша колеж, да си уредя живота, да ходя по срещи.

Лицето на Нед Крейтън се стегна.

— Блъфирате. Това е евтин номер.

Келнерът пристигна с две чаши вино и ги сложи пред Синтия и Елвира.

— Мистър Крейтън?

Крейтън го погледна гневно.

— Няма нищо.

— Мястото наистина е чудесно, Нед — отбеляза тихо Синтия. — Трябва да е струвало ужасно много пари. Откъде ги взе? От Лилиън? Моят дял от наследството на Стюарт Ричардс беше почти десет милиона долара. Колко ти даде тя? — Не изчака отговора. — Нед, тази жена е свидетелката, която тогава не успях да открия. Тя си спомни, че е говорила с мен онази вечер. Никой не ми повярва, когато разказах как една жена е ударила с вратата на колата си своята. Но тя си го спомня. Спомня си много добре и че те е видяла. Цял живот ден след ден си е водила дневник. Онази вечер си е записала какво е станало на паркинга.

Поклащайки глава в знак на съгласие, Елвира изучаваше лицето на Нед. Започва да се изнервя, помисли си тя, но не е убеден. Беше време да се намеси.

— Заминах си от Кейп Код на следващия ден — обади се тя. — Живея в Аризона. Съпругът ми беше болен, много болен. Затова не сме идвали тук оттогава. Загубих го миналата година. — Съжалявам, Уили, помисли си, но това е важно. — И така, миналата седмица

гледах телевизия, а знаете колко досадни са обикновено предаванията през лятото. Сякаш гръм ме удари, когато видях повторението на онова предаване за жените затворнички и после собствения си портрет на екрана.

Синтия посегна към плика, който бе сложила на съседния стол.

— Това е нарисуваният от мен портрет на жената, с която разговарях на паркинга.

Нед Крейтън посегна към него.

— Аз ще го държа.

Скицата показваше женско лице на фона на отворения прозорец на колата. Чертите бяха неясни, а фонът тъмен, но приликата с Елвира беше изумителна.

Синтия бутна стола си назад. Елвира стана заедно с нея.

— Не можеш да ми върнеш дванадесетте години. Знам какво си мислиш. Дори и с това доказателство в съда може да не ми повярват. Както не ми повярваха преди дванадесет години. Но сега има възможност това да стане, просто има такава възможност. И не смятам, че трябва да поемаш този риск, Нед. Най-добре е да поговориш с човека, който ти е платил да ме изведеш онази вечер и да му съобщиш, че искам десет милиона долара. Това е полагащият ми се дял от парите на Стюарт.

— Ти си луда. — Гневът бе помел страха от лицето на Нед Крейтън.

— Така ли? Не мисля. — Синтия бръкна в джоба си. — Това са адресът и телефонният ми номер. Елвира е отседнала при мен. Обади ми се до седем часа довечера. Ако не го направиш, ще наема адвокат и ще поискам преразглеждане на случая. — Хвърли десетдоларова банкнота на масата. — Това трябва да стигне за виното. Сега сме квит за вечерята, с която ме почерпи.

Излезе бързо от ресторанта, а Елвира я следваше на една крачка разстояние. Даваше си сметка за суматохата, настъпила по съседните маси. Разбрали са, че нещо става, помисли си тя. Това е добре.

Не проговориха, докато не стигнаха до колата.

После Синтия попита разтреперана:

— Как се представих?

— Страхотно.

— Елвира, няма да успееш. Ако проверят скицата, която Джеф показва в предаването, ще забележат всички детайли, които добавих, за да заприлича на тебе.

— Няма време да го направят. Сигурна ли си, че вчера си видяла доведената си сестра в къщата на Ричардс?

— Абсолютно.

— Тогава се обзалагам, че Нед Крейтън в момента разговаря с нея.

Синтия караше автоматично, без да забелязва слънчевия следобед.

— Много хора ненавиждаха Стюарт. Защо си толкова сигурна, че Лилиън е замесена?

Елвира разкопча ципа на лилавата си рокля.

— Тази дреха е толкова тясна, че, бога ми, ще се задуша. — Тъжно прокара ръка през несръчно подстриганата си коса. — Ще наема цяла армия фризьори от „Сасун“ да ме приведат в нормален вид, след като приключим. Предполагам, че ще се наложи отново да посетя Сайпръс Пойнт Спа. Какво ме питаше? О, Лилиън. Не може да не е замесена. Погледни на нещата от следния ъгъл. Имало е много хора, които са мразели ужасно втория ти баща, но на тях не би им било необходимо Нед Крейтън да те натопи. Лилиън винаги е знаела, че баща ѝ ще остави половината от парите си на Дартмаут Колидж. Нали?

— Да. — Синтия сви по пътя, който водеше към вилите.

— Не ме интересува колко хора може да са мразили втория ти баща. Лилиън е единствената, която би имала полза от това да бъдеш призната за виновна за убийството му. Познавала е Нед.

Той се е опитвал да намери пари, за да отвори ресторант. Баща ѝ трябва да ѝ е казал, че оставя половината от богатството си на теб вместо на Дартмаут Колидж. Тя винаги те е мразила. Ти самата ми го каза. Така че сключва сделка с Нед. Той те извежда с лодката си и разиграва версията, че се е повредила. Някой междувременно убива Стюарт Ричардс. Лилиън има алиби. Тя е в Ню Йорк. Вероятно е наела човек да убие баща ѝ. Ти едва не си развалила всичко онази вечер с настояванията си за хамбургер. А Нед не е знаел, че си говорила с някого на паркинга. Вероятно ужасно са се страхували тази свидетелка да не се появи.

— Ами ако някой онази вечер го беше познал и беше потвърдил, че го е видял да купува хамбургер?

— В такъв случай той би настоявал, че най-напред е излязъл с лодката си и чак след това се е отбил за хамбургер, а ти така отчаяно си се нуждаела от алиби и си го молила да каже, че си била с него, та той се е съгласил. Само че както ти е известно, не е станало нужда за това.

— Все пак ми се струва толкова рисковано — възрази Синтия.

— Не е рисковано. Просто е — поправи я Елвира. — Повярвай ми, доста разбирам от тези неща. Ще се учудиш колко често убиецът е най-опечаленият на погребението. Това е факт.

Бяха стигнали до вилите.

— Сега какво? — попита Синтия.

— Сега отиваме у вас и ще чакаме доведената ти сестра да се обади. — Елвира кимна на Синтия. — Все още не ми вярваш. Почакай и ще видиш. Ще направя по чаша хубав чай. Много неприятно, че Крейтън се появи, преди да сме обядвали. Менюто си го биваше.

Тъкмо ядяха сандвичи със салата от риба тон на терасата във вилата на Синтия, когато телефонът иззвъня.

— Лилиън те търси — съобщи Елвира. Последва Синтия в кухнята, откъдето тя се обади.

— Ало. — Синтия почти шепнеше, Елвира видя как цветът се отдръпва от лицето ѝ. — Здравей, Лилиън.

Елвира стисна ръката на Синтия и енергично поклати глава.

— Да, Лилиън, току-що се видях с Нед... Не, не се шегувам. Не виждам нищо забавно... Да. Ще дойда довечера. Не си прави труда да приготвяш вечеря. Присъствието ти винаги някак си успява да ми убие апетита. Освен това, Лилиън, вече осведомих Нед какво искам. Няма да променя решението си.

Синтия затвори и потъна в един стол.

— Елвира, Лилиън каза, че обвинението ми е нелепо, но не се учудвала — баща ѝ бил способен да накара всекиго да загуби контрол. Тя е умна.

— Това не ни помага да измием петното от името ти. Ще ти дам брошката си, за да можеш да запишеш разговора. Трябва да я принудиш да признае, че нямаш нищо общо с убийството и че тя е накарала Нед да те вкара в капана. В колко часа ѝ обеща да отидеш в къщата?

— В осем. Нед също ще бъде там.

— Чудесно. Уили ще дойде с теб. Ще легне на пода до задната седалка на колата. За такъв едър мъж удивително добре умее да се свива на кълбо. Ще те държи под око. Със сигурност няма да се опитат да ти сторят нещо в къщата. Би било прекалено рисковано. След Уили брошката слънце е най-голямото ми съкровище — заяви тя. — Ще ти покажа как да я използваш.

През целия следобед Елвира наставляваше Синтия какво да говори пред доведената си сестра.

— Тя трябва да е човекът, дал парите за ресторанта. Вероятно посредством някакви мними инвестиционни компании. Кажи й, че ако не плати, ще се свържеш с твой познат финансист, който е работил за правителството.

— Тя знае, че нямам никакви пари.

— Не знае обаче кой би могъл да е проявил интерес към случая ти. Онзи мъж, който е направил предаването за жените затворнички, е проявил такъв интерес, нали?

— Да. Джеф прояви интерес.

Очите на Елвира се присвиха и после блеснаха.

— Има ли нещо между теб и Джеф?

— Би могло, ако бъда реабилитирана за убийството на Стюарт Ричардс. В противен случай никога няма да има нищо между Джеф и мен или между когото и да било и мен.

В шест часа телефонът отново извъня. Елвира предупреди:

— Аз ще вдигна. Нека знаят, че съм тук. — Гръмкото й „Ало?“ бе последвано от сърдечен поздрав: — Джеф, тъкмо разговаряхме за теб. Синтия е тук. Божичко, какво хубаво момиче. Трябва само да видиш новия й тоалет. Разказа ми всичко за теб. Чакай. Ще я извикам.

Елвира неприкрито слушаше, докато Синтия обясняваше:

— Елвира е наела съседната вила. Помага ми... Не, няма да се връщам... Да, имам причини да остана тук. Може би тази вечер ще успея да открия доказателство, че съм невинна за смъртта на Стюарт... Не, недей да идваш. Не искам да те виждам, Джеф, не и сега... Джеф, да, да, обичам те... Да, ако измия петното от името си, ще се омъжа за теб.

Когато затвори, Синтия бе на прага да се разплаче.

— Елвира, толкова ми се иска да свържа живота си с неговия. Знаеш ли какво каза току-що? Цитира „Разбойникът“. Каза: „При теб ще съм, преди луната да изгрее, та ако ще през огън и вода да мина“.

— Хареса ми — уверено заяви Елвира. — Мога да разбера какъв е човекът още като чуя гласа му по телефона. Тази вечер ли пристига? Не ми се ще да се разстроиш или да те убеди да се откажеш.

— Няма. Отговаря за новините в десет вечерта, но се обзалагам, че утре ще пристигне.

— Ще се погрижим за това. Колкото повече хора се включат, толкова по-вероятно е Нед и Лилиън да се паникьосат. — Елвира надникна през прозореца. — Я виж, Уили пристига. Мили боже, хванал е още от онези дяволски лефери. Получавам киселини от тях, но никога не бих му го казала. Винаги когато отиде да лови риба, слагам шишенце с таблетки против киселини в джоба си. Е, няма как.

Отвори вратата и махна на щастливо усмихнатия Уили — той гордо държеше връвчица, на която се поклащаха безжизнено два лефера. Усмивката му изчезна, когато забеляза неравната огнена четина върху главата на Елвира и лилавата рокля, която така пристягаше тялото ѝ, че то приличаше на нанизани един връз друг суджуци.

— О, по дяволите! — възкликна той. — Как успяха да си вземат обратно нашата лотарийна печалба?

В седем и половина, след като вечеряха с последния улов на Уили, Елвира сложи чаша чай пред Синтия.

— Не хапна нищичко — каза тя. — Трябва да се храниш, за да бъде мозъкът ти бодър. Сега всичко ясно ли ти е?

Синтия попипа брошката слънце.

— Да, струва ми се. Изглежда ясно.

— Помни, между тези двамата са били разменени пари, така че не ме интересува колко умни са били, все пак сто на сто трансферът може да бъде проследен. Ако се съгласят да ти платят, предложи да свалиш цената, стига да ти дадат удовлетворението да признаят истината. Схвана ли?

— Схванах.

В седем и петдесет Синтия караше по криволичещия път с Уили, легнал на пода до задната седалка.

Слънчевият ден бе преминал в облачна вечер. Елвира се отправи през вилата към задната веранда. Вятърът вдигаше в залива огромни вълни, които се разбиваха в брега. В далечината се чуваха гръмотевици. Температурата беше паднала главолмно и изведнъж денят заприлича по-скоро на октомврийски, отколкото на августовски. Потръпвайки, тя се замисли дали да не отиде до собствената си вила за пуловер, но после се отказа. В случай че някой позвънеше, искаше да бъде тук.

Направи си втора чаша чай и седна до масата с гръб към вратата за терасата. После започна да нахвърля първия вариант на статията, която бе сигурна, че ще изпрати в „Ню Йорк Глоуб“.

„Синтия Латъм е била само на деветнадесет, когато са я осъдили на дванадесет години затвор за убийство, което не е извършила, но сега тя може да докаже невинността си...“

Зад гърба ѝ се обади някакъв глас:

— Не мисля, че това ще се случи.

Елвира се обърна рязко и се озова пред гневното лице на Нед Крейтън.

Синтия застана на стъпалата пред къщата на Ричардс. През хубавата махагонова врата се чуваха трелите на звънеца. Хрумна ѝ нелепата мисъл, че все още имаше свой собствен ключ за тази къща, и се запита дали Лилиън беше сменила бравата.

Вратата се отвори. Лилиън стоеше в широкия коридор, а светлината на полилея „Тифани“ подчертаваше високите ѝ скули, големите сини очи и сребристорусата коса. Синтия усети как по тялото ѝ премина ледена тръпка. През изминалите дванадесет години Лилиън поразително бе заприличала на Стюарт Ричардс. В умален вид, разбира се. По-млада и все пак женски вариант на забележителната му външност. Но със същия онзи намек за жестокост около очите.

— Влез, Синтия. — Гласът на Лилиън се беше променил. Ясен, изискан, но с познатата рязка, сърдита интонация, която винаги бе отличавала речта на Стюарт Ричардс.

Синтия бавно последва Лилиън по коридора. Дневната тънеше в полумрак. Изглеждаше точно така, както я помнеше. Подредбата на мебелите, ориенталският килим, картините над камината — всичко си беше същото. Голямата трапезария вляво все така имаше неизползван вид. Обикновено се бяха хранили в малката трапезария до библиотеката.

„Беше очаквала Лилиън да я отведе в библиотеката. Вместо това тя се насочи право към кабинета, където бе умрял Стюарт. Синтия сви устни и докосна брошката слънце. Дали това не беше опит да бъде сплашена?“ — зачуди се.

Лилиън седна зад масивното бюро.

Синтия отново си спомни нощта, когато бе влязла в тази стая и бе намерила Стюарт проснат на килима зад бюрото. Усещаше, че ръцете ѝ са влажни. По челото ѝ избиваше пот. Чуваше отвън воя на усилващия се вятър.

Лилиън скръсти ръце и вдигна поглед към Синтия.

— Не е зле да седнеш.

Синтия прехапа устната си. По-нататъшният ѝ живот зависеше от онова, което щеше да каже през следващите няколко минути.

— Мисля, че аз съм тази, която би трябвало да предложи да седнем — каза тя на Лилиън. — Баща ти остави тази къща на мен. Когато се обади, говореше за споразумение. Не се опитвай да играеш игрички. Както и да ме сплашиш. Затворът ме излекува от свенливостта, можеш да си сигурна. Къде е Нед?

— Ще дойде всяка минута. Синтия, обвиненията, които си му отпредила, са налудничави. Знаеш го.

— Мислех, че идвам тук, за да получа своя дял от богатството на Стюарт.

— Дойде тук, защото те съжалявам и защото искам да ти дам възможност да идеш някъде и да започнеш нов живот. Готова съм да учредя попечителски фонд, който да ти осигурява ежемесечен доход. Друга жена на мое място не би била толкова щедра към убийцата на баща си.

Синтия се втренчи в Лилиън, забеляза презрението в погледа ѝ и леденото спокойствие. Трябваше да разбие това спокойствие. Отиде до прозореца и погледна навън. Дъждът плющеше по къщата. Гръмотевици разцепваха тишината в стаята.

— Чудя се какво ли щеше да направи Нед, за да ми попречи да се върна в къщата онази вечер, ако валеше така — обади се тя. — Времето работеше в негова полза, нали? Топло и облачно. Никакви други лодки наоколо. Само онази свидетелка и ето че сега аз я открих. Нед не ти ли каза, че тя го разпозна без никакво съмнение?

— Колко хора биха повярвали, че някой е в състояние да разпознае непознат след близо тринадесет години? Синтия, не знам кого си наела за това представление, но те предупреждавам — откажи се. Приеми предложението ми или ще извикам полицията и ще накарам да те арестуват за упражняване на тормоз. Не забравяй, че е много лесно престъпникът да бъде върнат в затвора.

— *Престъпникът*, да. Съгласна съм с това. Но аз не съм престъпничка и ти го знаеш. — Синтия отиде до шкафа от времето на крал Джеймс I и отвори най-горното чекмедже. — Известно ми бе, че Стюарт държи пистолет тук. На тебе също. Твърдеше, че не те е осведомил за промяната в завещанието си — че оставя предназначения за Дартмаут дял на мен. Но ти излъга. След като Стюарт ме извика, за да ми съобщи за завещанието, със сигурност не е скрил действията си от теб.

— *Не* ми беше казал. Не го бях виждала от три месеца.

— Възможно е да не си го виждала, но си говорила с него, нали? Би могла да се примириш, че Дартмаут ще получи половината от богатството му, но идеята да поделиш парите с мен е била непоносима за теб. Мразеше ме заради годините, през които живях в тази къща, за това, че той ме харесваше, докато с теб винаги се караше. Имаш същия отвратителен характер като него.

Лилиън се изправи.

— Не знаеш какво приказваш.

Синтия затвори чекмеджето с трясък.

— О, напротив, знам. И всеки факт, който говореше против мен, ще заговори против теб. Аз имах ключ за тази къща. Ти също имаше. Нямаше свидетелства за борба. Не мисля, че си изпратила някой да го убие. Мисля, че си го направила самата ти. Стюарт имаше на бюрото си бутон за задействане на алармената система. Не го е натиснал. Не си е представял, че собствената му дъщеря ще го убие. Защо Нед случайно се отби онзи следобед? Ти знаеше, че Стюарт ме е поканил тук за уикенда. Знаеше, че ще ме окуражи да излезе с Нед. Стюарт

обичаше да е в компания, но обичаше и да остава сам. Може би Нед не ти е изяснил положението. Свидетелката, която открих, си води дневник. Показа ми го. Пише в него всяка вечер от двадесетгодишната си възраст. Не е възможно записаното да е фалшифицирано. Описала е мен. Описала е и колата на Нед. Написала е дори за шумните хлапета на опашката и колко са били раздразнени всички край тях.

Започва да се плаши, помисли си Синтия. Лицето на Лилиън беше преbledняло. Гърлото ѝ се свиваше конвулсивно. Синтия нарочно се върна до бюрото, така че брошката слънце да бъде точно срещу Лилиън.

— Много умно го изиграхте, нали? — попита тя. — Нед не започна да влага пари в онзи ресторант, докато не се озовах на сигурно място в затвора. Убедена съм, че привидно съществуват някакви уважавани инвеститори. Но днес правителството много добре се справя с откриването на извършителите на пране на мръсни пари. Твоите пари, Лилиън.

— Никога няма да го докажеш. — Гласът на Лилиън бе станал писклив.

О, господи, само да можех да я накарам да признае, помисли си Синтия. Стисна ръба на бюрото с двете си ръце и се приведе напред.

— Сигурно е така. Но недей да рискуваш. Нека ти обясня какво е да ти снемат отпечатъците и да ти сложат бележници. Какво е да седиш до адвокат и да чуваш как областният прокурор те обвинява в убийство. Какво е да се вглеждаш в лицата на съдебните заседатели. Те са съвсем обикновени на вид хора. Стари. Млади. Чернокожи. Бели. Богато облечени. В скромни дрехи. Но те държат в ръцете си остатъка от живота ти. И бъди сигурна, Лилиън, че няма да ти хареса. Очакването. Убийствените доказателства, които ще бъдат много поизобличаващи за теб, отколкото бяха за мен. Нямах достатъчно характер, нито сила да изтърпиш всичко това.

Лилиън се изправи. Лицето ѝ беше изкривено от омраза.

— Имай предвид, че трябваше да се платят много данъци върху наследството. Един добър адвокат вероятно би направил на пух и прах твоята така наречена свидетелка, но не ми е нужен скандал. Добре, ще ти дам твоя дял. — И се усмихна.

— Трябваше да си останеш в Аризона — каза Нед Крейтън на Елвира. Пистолетът, който държеше, беше насочен към гърдите ѝ. Елвира седеше до масата и преценяваше възможностите да избяга. Но нямаше такива. Той беше повярвал на разказа ѝ този следобед и сега се налагаше да я убие. Мина ѝ мисълта, че винаги си го е знаела — от нея би излязла прекрасна актриса. Трябваше ли да предупреди Нед, че съпругът ѝ ще се прибере всеки миг? Не. В ресторанта му беше казала, че е вдовица. Колко време щяха да се забавят Уили и Синтия? Твърде много. Лилиън нямаше да пусне Синтия да си върви, докато не се увери, че свидетелката вече не е сред живите. Може би ако го накараше да говори, щеше да измисли нещо.

— Колко получи за участието си в убийството? — попита тя.

Нед Крейтън се усмихна и устните му потрепнаха подигравателно.

— Три милиона. Достатъчно, за да се даде тласък на първокласен ресторант.

Елвира съжали за факта, че беше заела брошката си на Синтия. Доказателство. Абсолютно, неоспоримо доказателство, а тя не можеше да го запише. И ако нещо ѝ се случеше, никой нямаше да разбере. Името ми да не е Елвира, помисли си, ако не накарам Чарли Евънс да ми поръча резервна брошка, само да се измъкна жива и този път. Може би ще трябва да е сребърна. Не, платинена.

Крейтън размаха пистолета си.

— Стани.

Елвира бутна стола назад и опря ръце на масата. Захарницата беше пред нея. Смееше ли да го замери с нея? Знаеше, че има точен удар, но пистолетът беше по-бърз от една захарница.

— Тръгвай към дневната. — Докато заобикаляше масата, Крейтън протегна ръка, грабна бележките ѝ и началото на статията и ги мушна в джоба си.

До камината имаше дървен люлеещ се стол. Крейтън го посочи.

— Седни там.

Елвира тежко се отпусна в стола. Пистолетът на Нед все още беше насочен към нея. Ако люшнеше стола напред и се хвърлеше отгоре му, щеше ли после да успее да се измъкне? Крейтън се пресегна към тесен ключ, който висеше до камината. Приведе се напред, мушна го в отвора на една от тухлите и го превъртя. Газта изригна със съскане

в огнището. Изправи се. От кибрита отгоре на камината извади дълга клечка, запали я, раздуха пламъчето и я метна вътре.

— Станало ти е студено — рече той. — Решила си да запалиш огън. Включила си газта. Хвърлила си запалена клечка кибрит вътре, но огънят не пламнал. Когато си се навела, за да изключиш газта и да пробваш наново, си загубила равновесие и си паднала. Главата ти се е ударила в ръба на камината и си загубила съзнание. Ужасна злополука с толкова симпатична жена. Синтия много ще се разстрои, когато те намери.

Миризмата на газ изпълваше стаята. Елвира се опита да наклони люлеещия се стол напред. Трябваше да поеме риска да удари Крейтън с глава и да го накара да изпусне пистолета. Беше прекалено късно. Той стискаше раменете ѝ като в менгеме. Усети, че я бута напред. Челото ѝ се удари в ръба на камината, преди да се свлече. Докато губеше съзнание, Елвира си даде сметка за неприятната миризма на газ, изпълваща ноздрите ѝ.

— Ето го и Нед — рече спокойно Лилиън при позвъняването на външната врата. — Ще ида да му отворя.

Синтия зачака. Лилиън все още не беше признала нищо. Можеше ли да накара Нед Крейтън да се издаде? Чувстваше се като въжеиграчка, пристъпваща по опъната над пропастта хлъзгава жица. Ако се провалеше, нямаше да си струва да живее повече.

Крейтън влезе в стаята след Лилиън.

— Здравей, Синтия. — Кимна ѝ с безразличие, а не нелюбезно. Придърпа един стол до бюрото, върху което Лилиън бе отворила папка със сметки.

— Тъкмо обяснявам на Синтия колко намаля наследството, след като бяха платени данъците — каза Лилиън на Крейтън. — След това ще изчислим дела ѝ.

— Недей да приспадаш онова, което си платила на Нед от полагащото ми се — обади се Синтия. Забеляза сърдития поглед, с който Нед стрелна Лилиън. — О, хайде — подкани ги тя, — след като сме само тримата, нека си кажем истината.

Лилиън отвърна студено:

— Обясних ти, че нямам нищо против да поделя наследството. Знам, че баща ми умееше да изкарва хората от кожата им. Правя го, защото те съжалявам. Ето сега какви са цифрите.

През следващите петнадесет минути Лилиън вадеше баланси от папката.

— Като се приспаднат данъците и след това се прибавят лихвите върху остатъка, в момента делът ти възлиза на пет милиона долара.

— И тази къща — прекъсна я Синтия. Озадачено си даде сметка, че с всеки изминал миг Лилиън и Нед стават забележимо по-спокойни. И двамата се усмихваха.

— О, не и къщата — възрази Лилиън. — Ще плъзнат твърде много клюки. Ще направим оценка на къщата и аз ще ти заплатя онова, което тя струва. Синтия, не забравяй колко съм щедра. Баща ми си играеше с живота на хората. Беше жесток. Ако ти не го беше убила, някой друг щеше да го стори. Затова го правя.

— Правиш го, защото не искаш да се озовеш в съда и да рискуваш да бъдеш осъдена за убийство, не е ли така. — О, господи, помисли си Синтия. Няма смисъл. Ако не успея да я накарам да признае, всичко свършва. Утре Лилиън и Нед ще имат възможността да проверят достоверността на Елвира. — Можеш да задържиш къщата — додаде тя. — Не ми я плащай. Просто ми достави удоволствието да чуя истината. Признай, че нямам нищо общо с убийството на баща ти.

Лилиън погледна към Нед, а после към часовника.

— Мисля, че в този момент можем да уважим молбата. — Започна да се смее. — Синтия, аз съм като баща ми. Обичам да си играя с хората. Той наистина ми се обади да ми съобщи за промяната в завещанието си. Можех да се примиря Дартмаут да получи половината, но не и ти. От него разбрах, че ще идваш тук — останалото беше лесно. Майка ми беше прекрасна жена. С най-голямо удоволствие потвърди, че съм била в Ню Йорк с нея онази вечер. Нед се зарадва да получи толкова пари, за да те поразходи с лодката. Ти си умна, Синтия. По-умна от хората на областния прокурор. По-умна от тъпия ти адвокат.

Нека касетофонът записва, молеше се Синтия. Нека работи.

— И достатъчно умна, за да намериш свидетелка, която да подкрепи версията ти — добави тя.

Лилиън и Нед избухнаха в смях.

— Каква свидетелка? — попита Нед.

— Изчезвай — изсъска Лилиън. — Изчезвай на минутата и не се връщай.

Джеф Нйт караше бързо по шосе № 6, като се опитваше да разчете знаците през проливния дъжд, който плющеше по предното стъкло. Изход № 8. Приближаваше се към него. Продуцентът на новините в десет неочаквано се беше смилил. Разбира се, имаше причина.

— Върви. Щом Синтия Латъм е в Кейп Код и смята, че разполага със следа към убийството на втория си баща, значи от това може да излезе страхотна история.

Джеф не се интересуваеше от страхотната история. Мисълта му беше насочена единствено към Синтия. Сега се вкопчи във волана с дългите си пръсти. Успя да вземе и адреса и телефона ѝ от прикрепления към нея социален работник. Беше прекарал много лета в Кейп Код. Затова така се отчая, когато се бе опитал да потвърди разказа на Синтия за заведението за хамбургери и не бе постигнал нищо. Но винаги отсядаше в Ийстъм, на около сто километра от Котюит.

Изход №8. Зави по Юниън Стрийт и се насочи към шосе №6А. Още около четири километра. Защо го изпълваше усещането за надвиснала опасност? Ако Синтия наистина бе попаднала на следа, която би могла да ѝ помогне, можеше и да се намира в опасност.

Трябваше да натисне рязко спирачките, когато стигна Нобскъсет Роуд. Някаква друга кола, която не спря на знака стоп, излетя от Нобскъсет към шосе №6А. Дяволски глупак, помисли си Джеф, докато свиваше надясно и после наляво към залива. Осъзна, че цялата околност тъне в мрак. Токът беше изгаснал. Стигна до задънена улица и сви вляво. Вилата трябваше да се намира на тази криволичеща уличка. Номер шест. Караше бавно, опитвайки се да чете номерата, докато фаровете му осветяваха пощенските кутии. Две. Четири. Шест.

Джеф зави по алеята, отвори вратата и затича през проливния дъжд към вилата. Натисна звънеца, после си даде сметка, че след като токът беше спрял, той не звънеше. Потропа няколко пъти на вратата. Никой не се появи. Синтия не си беше вкъщи.

Понечи да слезе по стълбите, но някакъв необясним страх го накара да се върне и отново да потропа на вратата. След това натисна дръжката. Тя се завъртя в ръката му. Отвори.

— Синтия — понечи да извика и изруга, когато до него достигна миризмата на газ. Чувахе идващото откъм камината съскане. Докато тичаше да изключи крана, се спъна в проснатата фигура на Елвира.

Уили се размърда неспокойно на задната седалка в колата на Синтия. Беше в къщата вече повече от час. Мъжът, който бе пристигнал след това, се намираще там от петнадесет минути. Уили не беше сигурен какво да прави. Елвира не му бе дала точни указания. Просто искаше да е там, за да се увери, че Синтия ще си тръгне от къщата сама.

Докато се чудеше, дочу воя на сирени. Полицейски коли. Сирените приближиха. Изумен, Уили наблюдаваше как колите свиват по дългата алея към къщата на Ричардс и се насочват към него. От колите наизскачаха полицаи, втурнаха се по стълбите и затропаха по вратата.

Миг по-късно на алеята се появи лимузина и спря зад патрулните коли. Уили видя как от нея излезе едър мъж в тренчкот и изкачи стълбите към вратата по две наведнъж. Уили се измъкна тромаво от колата и застана на алеята.

Направи го тъкмо навреме, за да подхване Елвира, която се подаде, олюлявайки се, от лимузината. Дори в тъмното виждаше цицината на челото ѝ.

— Скъпа, какво се е случило?

— Ще ти разкажа по-късно. Заведи ме вътре. Не искам да пропусна това.

В кабинета на покойния Стюарт Ричардс Елвира прекара най-приятните си часове. Посочвайки с пръст Нед, тя заяви с висок глас:

— Той насочи пистолет към мен. Пусна крана на газта. Удари главата ми в ръба на камината. И ми призна, че Лилиън Ричардс му е платила три милиона долара, за да нагласи Синтия да бъде обвинена в убийство.

Синтия се втренчи в доведената си сестра.

— Стига батериите в касетофона на Елвира да не са били изхабени, имам запис как и двамата признават вината си.

На следващата сутрин Уили приготви късна закуска и я сервира на терасата. Бурята бе утихнала и небето отново беше безоблачно синьо. Чайките се спускаха надолу и пируваха с плаващите по повърхността риби. Заливът беше спокоен и децата строяха замъци в мокрия пясък на брега.

Елвира, която не се чувстваше чак толкова зле след преживяното, беше завършила статията си и я продиктува по телефона на Чарли Евънс. Чарли ѝ бе обещал най-красивата брошка, която може да се купи с пари, с толкова чувствителен микрофон, че да може да улови и цвъртенето на мишка в съседната стая.

Сега, докато дъвчеше намазаната с шоколад поничка и отпиваше от кафето, тя каза:

— Я погледни, Джеф идва. Колко жалко, че трябваше да се върне в Бостън снощи, но не беше ли прекрасен, като разказваше по новините тази сутрин историята и как Нед Крейтън си е развързал езика пред ченгетата? Повярвай ми, Джеф ще стигне далеч в телевизията.

— Този човек ти спаси живота, скъпа — обади се Уили. — Аз високо го ценя. Не мога да повярвам, че се свивах в онази кола като бръмбар, докато ти си се задушавала от газта.

Видяха Джеф да излиза от колата и Синтия да се втурва по пътеката и да се хвърля в прегръдките му.

Елвира бутна стола си назад.

— Ще изтичам да им кажа здрасти. Цяло удоволствие е да наблюдаваш как се гледат един друг. Толкова са влюбени.

Уили я хвана нежно, но непоколебимо за рамото.

— Елвира, скъпа — помоли я той, — поне този път, поне за пет минутки не си пъхай носа в чужди работи.

[1] Магазини с евтини дрехи. — Бел.пр. ↑

3

УИЛИ ОПРАВЯ ТЕЧ

Ако Елвира Миън можеше да погледне в кристална магическа топка и да види как ще се развият събитията през следващите десет дни, тя би сграбчила Уили за ръката и би изхвърчала от зелената стая. Вместо това седеше и бърбеше с останалите гости в шоуто на Фил Донахю. Днес темата не беше нито за оргиите, нито за измамените съпрузи, а за хората, чийто живот се бе преобърнал от това, че са спечелили големи суми от лотарията.

От шоуто на Донахю се бяха свързали с групата за подкрепа на спечелилите от лотарията и в края на краищата бяха подбрали най-тежките случаи. Елвира и Уили щели да бъдат нещо като контрапункт на останалите, беше им казала интервюиращата.

— Каквото и да означава това — измърмори Елвира на Уили след първоначалното им интервю.

За предаването Елвира си беше боядисала косата в приятен ягодиоворус цвят, който омекотяваше ъгловатото ѝ лице. Тази сутрин Уили я бе поласкал, че изглежда точно така, както когато за първи път я беше видял на танцовата забава в „Найтсф Къламбъс“ преди повече от четиридесет години. Баронеса Мин фон Шрайбер бе долетяла в Ню Йорк от Сайпръс Пойнт Спа в Пебъл бийч, за да избере тоалета на Елвира за предаването.

— Непременно да споменеш, че първото нещо, което си направила, след като си спечелила от лотарията, е било да дойдеш на минералните извори — предупреди тя Елвира. — Откакто започна тази дяволска рецесия, бизнесът не е особено процъфтяващ.

Елвира беше облечена с бледосин копринен костюм и бяла блуза и носеше вечната си брошка слънце. Щеше ѝ се да бе свалила десетте килограма, които бе качила, когато през септември с Уили ходиха в Испания, но Елвира знаеше, че и така изглежда много добре. Тоест много добре според нея самата. Не си правеше илюзии, че с леко

изпъкналата си челюст и с едрата си структура някога ще може да се съревновава в конкурса за мисис Америка.

Имаше още две групи гости. Трима работници във фабрика за чорапи преди шест години си бяха купили заедно билет и бяха спечелили десет милиона долара. Решили, че късметът им няма да ги напусне и че трябва да си купят състезателни коне със спечеленото. Сега бяха фалирали. Бъдещите им чекове трябваше да покриват задължения към банките и към Чичо Сам^[1]. Другите щастливци — една двойка — спечелили шестнадесет милиона долара, бяха си купили хотел във Върмонт и сега се бяхтеха седем дни седмично, за да преживяват. Парите, които успяваха да заделят, използваха за пускане на обяви, опитвайки се да пробутат хотела на някой друг.

Една асистентка дойде, за да ги отведе в студиото.

Елвира беше вече свикнала да се появява по телевизията. Прекрасно знаеше, че трябва да седи под лек ъгъл, за да изглежда малко по-слаба. Не носеше бижута, които биха могли да издрънчат пред микрофона. Гледаше да говори с кратки изречения.

Уили от своя страна все още не можеше да свикне да бъде обект на публично внимание. Въпреки уверенията на Елвира, че изглежда страхотно, и хората наистина казваха, че прилича на покойния Тип О'Нийл, той се чувстваше много по-добре с гаечен ключ в ръка, поправяйки течаща мивка. Уили беше роден за водопроводчик.

Донахю започна с обичайния за него жизнерадостен, леко скептичен глас.

— Можете ли да повярвате: след като някои хора са спечелили милиони долари от лотарията, те имат нужда от група за подкрепа? Можете ли да повярвате, след като все още получават *големи тлъсти чекове*, те са на практика разорени.

— Не — послушно изкрещя публиката в студиото.

Елвира си спомни, че трябва да глътне корема си, после хвана ръката на Уили и преплете пръсти с неговите. Не искаше да изглежда нервен на телевизионния екран. Много от роднините и приятелите им щяха да ги гледат. Сестра Корделия, втората по възраст сестра на Уили, беше поканила цяла тълпа монахини от манастира, за да видят шоуто.

Тримата мъже, които в момента гледаха програмата с огромен интерес, не бяха от постоянните зрители на Донахю. Сами, Кларънс и Тони току-що бяха освободени от затвор със строг тъмничен режим близо до град Олбани, където в продължение на петнадесет години бяха гости на щата заради участието си във въоръжен грабеж на банков камион. За тяхно нещастие никога не им се удаде възможността да похарчат въпросните шестстотин хиляди долара. Колата, с която се измъкваха, беше спукала гума на една пресечка разстояние от мястото на престъплението.

Сега, след като бяха платили дълга си към обществото, търсеха нов начин за забогатяване. Идеята да отвлекат някой роднина на хора, спечелили от лотария, бе хрумнала на Кларънс. Това беше причината днес да гледат Донахю в мръсната си стая в долнопробния „Линкълн Армс хотел“ на Девето авеню и Четиридесета улица. Тридесет и пет годишният Тони беше с десет години по-млад от другите двама. И той като брат си Сами бе с широк гръден кош и яки ръце. Малките му очички с торбести клепачи изчезваха в подпухналата плът на лицето му. Гъстата му тъмна коса беше неподдържана. Подчиняваше се на брат си сляпо, а брат му се подчиняваше на Кларънс.

Кларънс беше тяхна пълна противоположност. Дребен, жилав, с тих и приятен глас, той притежаваше някакво смразяващо кръвта излъчване. Съвсем основателно хората инстинктивно се страхуваха от него. Кларънс бе лишен от съвест по рождение и много неразкрити убийства биха се изяснили, ако говореше насън, докато се бе намирал в затвора.

Сами никога не бе споменал на Кларънс, че Тони се бе забавлявал с използваната при обира кола в нощта преди отвлечането на банковия камион и беше минал през осеяна със счупени стъкла улица. Тони не би останал жив достатъчно дълго, за да изрази съжалението си, че не беше проверил гумите.

Един от спечелилите в лотарията, този, който беше инвестирал в коне, се оплакваше:

— Не съществуваха достатъчно пари на света, за да нахранят тези кранти. — Партньорите му закимаха енергично.

Сами изсумтя:

— Губим си времето с това. Тия откачалки нямат пукната пара.
— Посегна да изключи телевизора.

— Чакай малко — кресна му Кларънс.

Говореше Елвира.

— Не бяхме свикнали да разполагаме с пари — обясняваше тя. — Искам да кажа, живеехме си добре. Имахме тристаен апартамент във Флъшинг и продължаваме да го държим, в случай че държавата фалира и ни помолят да забравим за останалите чекове. Аз бях чистачка, а Уили водопроводчик, така че трябва да бъдем предпазливи.

— Но водопроводчиците изкарват цяло състояние — възрази Донахю.

— Не и Уили. — Елвира се усмихна. — Отделяше половината си време да оправя безплатно инсталациите в енорийски училища и манастири, а също и на затруднени материално хора. Знаете как е. Толкова скъпо струва да бъдат поправени мивки, тоалетни и вани, та Уили смяташе, че това е начинът да облекчи живота на другите хора. И сега продължава да го прави.

— Е, сигурно сте се позабавлявали с парите? — попита Донахю. — Облечени сте доста изискано.

Елвира не забрави да спомене за Сайпръс Пойнт Спа, докато обясняваше, че наистина се бяха позабавлявали. Бяха си купили апартамент в Сентръл парк Саут. Пътували много. Участвали в благотворителни инициативи. Тя пишела статии за „Ню Йорк Глоуб“ и междувременно имала късмета да разкрие няколко престъпления. Винаги била искала да стане детектив.

— Независимо от това — заключи категорично тя — всяка година, откакто спечелихме от лотарията, спестяваме повече от половината от всеки чек. И всички тези пари са в банката.

Кларънс, последван от Сами и Тони, се присъедини към бурните аплодисменти на публиката в студиото. Сега Кларънс се усмихваше с тънка, безмилостна усмивка.

— Две милиончета на година. Да речем, че почти половината от тях отиват за данъци, това означава малко над милион годишно, от което спестяват половината. В банката вероятно имат два милиона долара. Това би трябвало да ни стигне за известно време.

— Ще я отвлечем ли? — попита Тони, като сочеше към екрана.

Кларънс му хвърли унищожителен поглед.

— Не, глупако. Погледни ги двамата. Той се е вкопчил в нея, сякаш от това му зависи животът. Ще рухне и ще припне при

ченгетата. Ще отвлечем него. Тя ще ни се подчини и ще плати, за да го върнем. — Огледа се. — Надявам се на Уили да му хареса при нас.

Тони се намръщи.

— Трябва да държим очите му завързани. Не ми се ще да ме посочи сред наредените за разпознаване хора.

Този път Сами въздъхна.

— Тони, не се безпокой за това. В мига, в който получим парите, Уили Миън ще търси течове в река Хъдзън.

Две седмици по-късно Елвира си правеше косата при Луис Винсент в салона зад ъгъла на улицата, където беше апартаментът им в Сентръл парк Саут.

— Откакто е излъчено предаването, получих толкова много писма — похвали се тя на Луис. — Знаеш ли, получих едно дори от президента! Поздравява ни за мъдрото водене на финансите. Казва, че сме идеален пример за либерален консерватизъм. Ще ми се да ни беше поканил на някоя вечеря в Белия дом. Винаги съм мечтала да отида на такава вечеря. Е, и това може да стане един ден.

— Ти само имай грижата аз да ти направя косата — напомни й Луис, докато доизкусуряваше прическата на Елвира. — Ще си правиш ли маникюр?

По-късно Елвира разбра, че е трябвало да обърне внимание на странното чувство, което я подтикваше да се върне в апартамента. Щеше да хване Уили, преди да забърза към колата с онези мъже.

Така или иначе, когато портиерът я видя половин час по-късно, по лицето му се разля усмивка на облекчение.

— Мисис Миън, сигурно е станала грешка. Съпругът ви беше толкова разтревожен.

Елвира слушаше невярващо, докато Хосе й разправяше, че Уили излязъл тичешком от асансьора с обляно в сълзи лице. Извикал, че Елвира получила инфаркт под каската и била закарана в болницата „Рузвелт“.

— Отвън чакаше някакъв мъж с черен кадилак — обясняваше Хосе. — Приблужи до входа, щом отворих вратата. Докторът изпратил

личния си автомобил за мистър Миън.

— Звучи странно — измърмори бавно Елвира. — Веднага ще отида в болницата.

— Ще ви извикам такси — предложи портиерът. В този момент телефонът му иззвъня. Той го вдигна с извинителна усмивка. — Сентръл парк Саут, номер двеста и единадесет. — Слуша известно време, после рече с озадачен вид: — За вас е, мисис Миън.

— За мен?

Елвира грабна слушалката и със свито сърце чу шепнещ глас да ѝ казва:

— Елвира, слушай внимателно. Ще обясниш на портиера, че със съпруга ти всичко е наред. Че е станало недоразумение и имате среща по-късно. После се качи горе в апартамента и чакай инструкции.

Бяха отвлекли Уили. Елвира го знаеше. О, господи, помисли си тя.

— Добре — успя да отговори. — Предайте на Уили, че ще се видим след час.

— Ти си много умна жена, мисис Миън — прошепна гласът.

Чу прещракване. Обърна се към Хосе.

— Станала е грешка, разбира се. Горкият Уили. — Опита да се засмее: — Тъх-ха-ха.

Хосе се усмихна щастливо.

— В Порто Рико нито веднъж не съм чул някой доктор да си е изпратил колата.

Апартаментът, който беше на тридесет и четвъртия етаж, гледаше към Сентръл парк. Обикновено в мига, в който отвореше вратата, Елвира се усмихваше. Апартаментът беше толкова хубав, а можеше да ѝ се вярва, щом го твърдеше, защото тя имаше усет за мебелировката. Всичките години, през които беше чистила домовете на други хора, бяха за нея нещо като курс по вътрешна архитектура. Бяха купили апартамента обзаведен — бели тапицерии, бели килими, бели лампи, бели маси, всичко в бяло. Два месеца по-късно Елвира се чувстваше така, сякаш живееше в шише с белина. Подари всичките мебели на племенника на Уили и тръгна да пазарува.

Днес обаче диванът и двуместното канапе в цвят слонова кост не я успокоиха, не я успокои и дълбокото кресло на Уили със собствена отоманка, нито ориенталският килим в алено и турскосиньо, нито черната лакирана маса и столовете в трапезарията, нито късното следобедно слънце, което танцуваше по килима от есенни листа в парка.

Каква полза от всичко това, ако се случеше нещо с Уили? Елвира с цялото си сърце дълбоко съжали, че бяха спечелили от лотарията, и ѝ се прииска да си бяха отново в апартамента във Флъшинг над шивашкия магазин на Орацио Романо. По това време щеше да се е върнала у дома, след като е чистила у мисис О Кийф, и щеше да се шегува с Уили, че мисис О Кийф явно е била ваксинирана с игла за грамофонни плочи.

„Уили, тя изобщо не млъква. Надвиква дори прахосмукачката. Слава богу, че не е много разхвърляна. Иначе никога не бих си свършила работата.“

Телефонът извъня. Елвира се втурна да вдигне деривата в дневната, после размисли и затича към спалнята. Касетофонът беше там. Натисна бутона за запис в мига, в който вдигна слушалката.

Беше същият шепнещ глас.

— Елвира?

— Да. Къде е Уили? Каквото и да правите, не го наранявайте. — Чуваше в далечината звуци като от излитащи самолети. На някое летище ли се намираше Уили?

— Няма да го нараним, стига да получим парите и да не се обадиш на полицията. Не си им се обадила, нали?

— Не. Искам да говоря с Уили.

— И това ще стане. Колко пари имате в банката?

— Малко над два милиона.

— Ти си честна жена, Елвира. Точно толкова изчислихме и ние. Ако искаш Уили да се върне, не е зле да започнеш да теглиш.

— Можете да получите всичките пари.

Последва приглушен смях.

— Харесваш ми, Елвира. Два милиона е добра сума. Изтегли ги в брой. Гледай да не се издадеш, че нещо не е наред. Никакви белязани пари, мамче. И не отивай при ченгетата. Ще те наблюдаваме.

Самолетните звуци станаха почти оглушителни.

— Не ви чувам — рече отчаяно Елвира. — И няма да ви дам дори цент, ако не се уверя, че Уили е жив.

— Разговаряй с него.

Миг по-късно един смутен глас рече:

— Здравей, скъпа.

Елвира изпита тотално и съкрушително облекчение. Продуктивният й ум, който бе изпаднал в стрес, откакто Хосе й каза, че Уили се е качил в „колата на доктора“, отново заработи с желязна логика.

— Миличък — изкрещя тя, така че похитителите му да я чуят, — кажи на тия хора добре да се грижат за тебе. Иначе няма да получат и пукната пара.

Китките на Уили бяха стегнати с белезници, а краката му — завързани. Видя как шефът, Кларънс, натисна с палец вилката на телефона и прекъсна връзката.

— Страхотна жена имаш, Уили — рече Кларънс. После изключи касетофона, който издаваше фалшивите самолетни звуци.

Уили се почувства като пълен глупак. Ако Елвира наистина беше получила инфаркт, Луис би му се обадил от фризьорския салон. Трябваше да го съобрази. Ама че тъпанар беше. Огледа се. Долнопробна дупка. Когато се бе качил в колата, мъжът, който се криеше на задната седалка, бе опрял пистолет в темето му.

— Само се опитай да създаваш неприятности, и ще ти пръсна черепа. — Пистолетът беше забит в ребрата му, когато го преведоха бързо през фойето и го качиха в паянтовия асансьор на този долнопробен хотел. Намираше се само на около две пресечки от тунела „Линкълн“. Прозорците бяха здраво затворени, но въпреки това миризмата на отработени газове от автобусите, камионите и колите беше нетърпима. Човек практически направо можеше да я види.

Уили бързо прецени Тони и Сами. Не бяха от най-умните. Би могъл някак си да ги изпързали. Когато обаче се появи Кларънс, обявявайки, че е предупредил Елвира да остави у портиера впечатлението, че всичко е наред, Уили за първи път се уплаши истински. Кларънс му напомняше за Нътси, един тип, когото бе познавал като дете.

Нътси имаше навика да стреля с въздушна пушка по птичите гнезда.

Беше очевидно, че Кларънс е шефът. Той позвъни на Елвира и разговаря с нея за откупа. Той взе решението да позволи на Уили да се обади.

— Сега — рече Кларънс — заключете го отново в гардероба.

— Ей, чакайте малко — възпротиви се Уили. — Умирам от глад.

— Ще поръчаме хамбургери и пържени картофи — обеща Сами, докато завързваше устата му. — Ще ти дадем да плюскаш.

Сами стегна последователно стъпалата и краката на Уили в спирала от въже и взли и го набути в тесния гардероб. Вратата не прилягаше добре към рамката и Уили чуваше приглушения разговор.

— Два милиона долара означава, че тя трябва да отиде в двадесет банки. Прекалено е умна, за да остави повече от сто бона в която и да било от тях. Всичко е пресметнато. Като се имат предвид формулярите, които трябва да попълни, и времето, което ще е нужно на банката, за да осигури сумата, ще са й необходими три-четири дни, докато ги получи.

— Не повече от четири дни — отсече Кларънс. — Ще имаме парите до петък вечерта. Ще й кажем, че трябва да ги преброим и тогава може да си получи Уили. — Засмя се. — После ще й изпратим карта, на която ще отбележим с „х“ в коя част на Хъдзън да започне да търси.

Елвира прекара часове в креслото на Уили, като гледаше немиждащо сенките, които късното следобедно слънце хвърляше в Сентръл парк. И последните лъчи изчезнаха. Пресегна се да включи лампата и бавно се изправи. Нямаше смисъл да си спомня за всички хубави неща, които бяха преживели с Уили през тези четиридесет години, нито пък че точно тази сутрин бяха преглеждали брошури, обмисляйки дали да предприемат пътуване с камили през Индия, или да отидат на сафари в Западна Африка.

Ще си го върна, реши тя, и челюстта й се стегна малко по-агресивно. Първо трябваше да си приготви чаша чай. След това — да извади всички спестовни книжки и да направи план как да тегли в брой.

Банките бяха разположени из Манхатън и Куинс. Във всяка една бяха внесли по сто хиляди долара, които, разбира се, трупяха лихви — тях те теглеха в края на годината и използваха за откриването на нова сметка.

„Няма да се хванем на обещания за удвояване на парите“ — бяха решили. В банката. На сигурно. За определен срок. Когато някакъв човек се бе опитал да ги придума да купят нулеви облигации с падеж след десет или петнадесет години, Елвира бе отговорила: „На нашата възраст не е много умно да купуваме неща, които носят печалба след десет години“.

Усмихна се, като си спомни какво беше добавил Уили: „Също както не купуваме и зелени банани“.

Елвира преглътна гигантската буца, заседнала в гърлото ѝ, отпи от чая и реши на сутринта да отиде първо в „Чеиз Манхатън“ на Петдесет и седма улица, после да пресече към „Кемикъл“, да повърви по Парк авеню, като започне там със „Ситибанк“, и след това да тръгне по Уолстрийт.

Цялата безкрайна нощ лежа будна, като се питаше дали Уили е добре. Ще ги накарам да ми разрешат да говоря с него всяка вечер, докато събере парите, обеща си тя. Така няма да му сторят нищо лошо, докато аз пък измисля нещо.

На зазоряване започна да се изкушава да позвъни на полицията. Но когато в седем часа стана, вече се беше отказала. Онези хора можеха да имат шпионин в сградата, който да им докладва, че в апартамента е доста оживено. Не биваше да поема никакъв риск.

Уили прекара нощта в гардероба. Разхлабиха въжетата само колкото да се протегне мъничко. Но не му дадоха одеяло или възглавница. Главата му опираше в нечия обувка. Нямахме как да я бутне настрана. В гардероба беше пълно с боклуци. От време на време задрямваше. Сънува, че вратът му е прикован в единия край на Маунт Ръшмор, точно под лика на Теди Рузвелт^[2].

Банките отваряха едва в девет. До осем и половина в пристъп на излишък от енергия Елвира бе почистила отново съвсем чистия

апартамент. Спестовните книжки чакаха в голямата ѝ чанта. Беше изровила от гардероба найлонов сак с формата на кренвирш, единствената останка на Сентръл парк Саут от дните, когато с Уили прекарваха отпуските си, ходейки на разходки с грейхаунди^[3] из Кетскилските планини^[4].

Октомврийската утрин бе студена и Елвира облече светлозелен костюм, купен по времето, когато провеждаше една от диетите си. Полата не можеше да се закопчае, но голяма безопасна игла реши проблема. Автоматично прикачи брошката слънце със скрития микрофон към ревера си.

Все още бе твърде рано да тръгне. Опита се да мисли оптимистично, че всичко ще бъде наред в мига, в който плати откупа, отново затопли чайника и пусна сутрешните новини на Си Би Ес по радиото.

За първи път заглавията ѝ се сториха ужасно досадни. Не съдеха видни мафиоти. Нямаше интригуващи убийства. Никой не бе арестуван за злоупотреби.

Елвира отпи от чая и тъкмо се готвеше да изключи радиото, когато говорителят съобщи, че от днес нюйоркчани могат да ползват уредите си за записване телефонните номера на постъпващите обаждания в областта на код 212.

Отне ѝ само миг да осъзнае какво означава това. После скочи на крака и се втурна към шкафа с апаратурата. Сред машинариите, които с радост бяха донесли у дома от Хамахер Шлемер, се намираше записващото устройство, което отбелязваше номерата на постъпилите обаждания. Бяха го купили, без да съзнават, че е неизползваемо в Ню Йорк.

Господи и света богородице, молеше се тя, докато разтваряше картонената кутия, изваждаше апарата и с треперещи ръце го слагаше на мястото на телефонния секретар в спалнята. Дано държат Уили в Ню Йорк. Дано се обадят от мястото, където го крият.

Сети се да запише съобщение. „Звъните в дома на Елвира и Уили Миън. Моля, оставете съобщение при прозвучаването на сигнала. Ще се свържем с вас възможно най-скоро.“ Прослуша записаното. Гласът ѝ звучеше неестествено, разтревожено, твърде сковано.

Насили се да си припомни, че беше спечелила медал за актьорско майсторство като шестокласничка в училището „Сент Франсис

Ксавие“ в Бронкс. Бъди актриса, каза си твърдо. Пое си дълбоко въздух и отново започна: „Здравейте. Звъните в дома...“.

Това е по-добре, реши тя, след като прослуша новия вариант. После грабна чантата си и се насочи към „Чейз Манхатън“, за да започне да събира парите за откупа на Уили.

Ще полудея, помисли си Уили, докато се опитваше да раздвижи ръцете си, които някак успяваха едновременно да са изтръпнали и да болят. Краката му все още бяха здраво завързани един за друг. Беше се отказал да мисли за тях. В осем и половина чу леко почукване и после някаква врата се отвори. Може би беше онова, което минаваше за рум сървиз в тази дупка. Носеха гадна храна в хартиени чинийки. Поне така бяха доставили хамбургерите снощи. Въпреки това при мисълта за чаша кафе и препечена филийка устата на Уили се изпълни със слюнка.

Миг по-късно вратата на гардероба се отвори.

Сами и Тони зяпаха надолу към него. Сами държеше пистолета, докато Тони сваляше превръзката от устата му.

— Добре ли си поспа? — Грозната усмивка на Тони разкри счупен кучешки зъб. Уили копнееше ръцете му да са развързани поне за две минути. Те го сърбяха да счупи и другия кучешки зъб на Тони.

— Спах като новородено. — Кимна по посока на банята. — Какво ще кажете за това?

— Какво? — примигна Тони и жилавото му лице се отпусна озадачено.

— Трябва да иде до кенефа — рече Кларънс. Прекоси тясната стая и се надвесил над Уили. — Виждаш ли тоя пистолет? — Посочи го. — Има заглушител. Само да пробваш някакви номерца, и всичко ще приключи. Сами има много нервен показалец. После всички ще побеснеем, че си ни създал толкова неприятности. И ще трябва да си го изкараме на жена ти. Схващаш ли?

Уили беше абсолютно сигурен, че Кларънс не се шегува. Тони може да беше тъп, Сами може да имаше нервен показалец, но нямаше да направят нищо, без да са получили благословията на Кларънс. А Кларънс беше убиец. Уили се опита да отговори спокойно.

— Схващам.

Някак си успя да се добере до банята. След като свърши, Тони му позволи да напписка лицето си с вода. Уили се огледа с отвращение. Плочките бяха изпочупени и банята изглеждаше така, сякаш не бе почиствана от години. Ваната и мивката бяха покрити с ръжда. Най-лошо от всичко бе постоянното капене от казанчето, крановете и душа.

— Тук прилича на Ниагарския водопад — подхвърли Уили на застаналия до вратата Тони.

Тони го избута към мястото, където Сами и Кларънс бяха седнали край паянтова масичка за игра на карти, отрупана с чаши с кафе и нещо, което напомняше на кифлички. Кларънс кимна към сгъваемия стол до Сами.

— Седни там. — После се завъртя. — Затвори тая дяволска врата — заповяда на Тони. — Това капене ме подлудява. Цяла нощ не можах да мигна.

На Уили му хрумна нещо. Опита се гласът му да прозвучи нехайно.

— Предполагам, че ще останем тук няколко дни. Ако ми донесете малко инструменти, мога да оправя теча. — Протегна се към една чашка. — Аз съм най-добрият водопроводчик, когото някога сте отвличали.

Елвира започваше да осъзнава, че е много по-лесно да внесеш пари в банката, отколкото да ги изтеглиш оттам. Когато представи наредителната си разписка в „Чеиз Манхатън“, очите на касиера се ококориха. После я помоли да отиде до кабинета на заместник-управителя.

Петнадесет минути по-късно Елвира продължаваше твърдо да настоява, че няма такова нещо, не е недоволна от обслужването. Да, сигурна е, че иска парите в брой. Да, разбира какво е потвърден чек. Накрая запита рязко:

— Парите мои ли са или не?

— Разбира се. Разбира се. — Налагало се да я помолят да попълни няколко формуляра — правителствено изискване при теглене в брой на сума над десет хиляди долара.

После трябвало да преброят парите. Очите им щяха да изскочат, когато Елвира каза, че иска петстотин стодоларови банкноти и хиляда

петдесетдоларови. Това доведе до доста броене.

Беше почти пладне, когато Елвира спря едно такси, за да измине трите пресечки до апартамента си, да остави парите в чекмеджето на скрина и да потегли към „Кемикъл банк“ на Осмо авеню.

До края на деня бе успяла да изтегли само триста хиляди от двата милиона, които ѝ бяха необходими. После седна в апартамента и се втрени в телефона. Имаше начин да процедира и по-бързо. На сутринта щеше да се обади в останалите банки и да им каже да се подготвят за тегленето. Започвайте веднага да броите, приятелчета.

В шест и половина телефонът иззвъня. Елвира сграбчи слушалката, а на апарата се изписа телефонен номер. Познат номер. Елвира осъзна, че се обаждаше страховитата сестра Корделия.

Уили имаше седем сестри. Шест от тях бяха отишли в манастир. Седмата, сега покойница, бе майката на Браян, когото Елвира и Уили обичаха като син. Браян в момента се намираше в Лондон, иначе Елвира щеше да се обърне за помощ към него, ако си беше в Ню Йорк.

Но нямаше намерение да казва на сестра Корделия за отвлечането на Уили. Корделия щеше да се свърже с Белия дом и да поиска президентът да прати армията да спаси брат ѝ.

В гласа на Корделия звучеше леко раздразнение.

— Елвира, Уили трябваше да дойде при мен днес следобед. Едно от възрастните момичета, които посещаваме, има нужда да му се поправи тоалетната. Не е в стила му да забравя. Нека поговоря с него.

Елвира успя да се изсмее изкуствено, но дори в собствените ѝ уши този смях прозвуча кухо като в долнопробните телевизионни шоупрограми.

— Корделия, трябва да му е изхвъркнало от ума — каза тя. — Уили е... той е... — Изведнъж я озари вдъхновение. — Уили е във Вашингтон, за да даде съвет за най-евтиния начин да се оправи водопроводната инсталация на жилищните сгради, които правителството ремонтира. Знаеш, че може да върши чудеса, когато става дума нещо да се оправи. Президентът прочел, че Уили е гений в тази област, и изпратил да го извикат.

— Президентът! — Като долови недоверчивостта в гласа на Корделия, на Елвира ѝ се прииска да бе споменала сенатора Мойнихан или пък някой конгресмен. Не мога да лъжа, подразни се тя. Не умея да го правя.

— Уили не би отишъл във Вашингтон без теб — изсумтя Корделия.

— Изпратиха кола да го вземе. — Е, това поне беше вярно, помисли си Елвира.

Чу едно „хъм“ от другата страна на линията. Корделия не беше глупачка.

— Е, когато се върне, кажи му да дойде право тук.

След две минути телефонът отново иззвъня. Този път появилият се номер не ѝ беше познат. Те са, рече си Елвира. Даде си сметка, че ръката ѝ трепери. Като се застави да мисли за медала си за актьорско майсторство в шести клас, посегна към слушалката.

Нейното „ало“ едва ли можеше да се нарече уверено.

— Надяваме се, че си ходила до банките, мисис Миън.

— Да, ходих. Дайте ми Уили.

— Ще можеш да говориш с него след минутка. Искаме парите до петък вечерта.

— Петък вечерта! Днес е вторник. Значи ми остават само три дни. Отнема много време да се съберат толкова пари.

— Просто го направи. А сега кажи „здрасти“ на Уили.

— Здравей, скъпа. — Гласът му звучеше глухо. После измърмори: — Ей, оставете ме да говоря.

Елвира чу слушалката да пада.

— Окей, Елвира — рече шепнещият глас. — Няма да ти се обаждаме до петък вечерта в седем. Тогава ще ти позволим да говориш с Уили и ще ти обясним къде да се срещнеш с нас. Запомни, опитах ли се да ни правиш номера, за в бъдеще ще трябва да си плащаш водопроводните услуги. Уили няма да е наоколо, за да се грижи за това.

Слушалката изщрака в ухото ѝ. Уили. Уили. Все още стискайки слушалката, Елвира се втренчи в изписания върху апарата номер: 555–7000. Трябваше ли да позвъни на него? Ами ако някой от тях вдигнеше? Щяха да разберат, че ги следи. Вместо това се обади в „Глоуб“. Както и очакваше, редакторът ѝ, Чарли, все още беше на работа. Обясни му какво ѝ трябва.

— Разбира се, мога да ти го намеря, Елвира. Звучиш малко тайнствено. Да не работиш по някой случай, за който готвиш статия за нас?

— Още не съм сигурна.

След десет минути той ѝ се обади.

— Ей, Елвира, онова, което търсиш, е една отвратителна дупка. Става дума за „Линкълн Армс хотел“ на Девето авеню близо до тунела „Линкълн“. Повече от долнопробен е.

„Линкълн Арме хотел.“ Елвира успя да благодари на Чарли, преди да пусне слушалката и да тръгне към вратата. Просто в случай че я следяха, излезе от сградата през гаража и хвана такси. Понечи да каже на шофьора да я закара до хотела, после размисли. Ами ако някой от похитителите на Уили я забележеше? Накара го да я остави на автобусната спирка. Това беше само на пресечка от хотела.

С увита с кърпа глава и вдигната нагоре яка на палтото Елвира мина покрай „Линкълн Армс хотел“. Слисано осъзна, че беше доста голям. Вдигна поглед към прозорците. Дали Уили беше зад някой от тях? Сградата изглеждаше така, сякаш беше строена преди Гражданската война^[5], но поне имаше десет-дванадесет етажа. Как изобщо можеше да го открие в това място? Отново си помисли дали да не позвъни на ченгетата, но после си спомни как една съпруга им се беше обадила, а похитителите ги забелязали на мястото, където трябвало да вземат откупа, и избягали. Намерили тялото три седмици по-късно.

Не. Не можеше да рискува. *Трябваше* да си върне Уили.

Елвира стоеше в сенките встрани от хотела и се молеше на свети Юда^[6], покровителя на загубените каузи. И тогава забеляза една обява на прозореца: „Търсим служител в румсьорвиза за смяната от 16 до 24 часа“. Трябваше да получи тази работа, но не биваше да отива с тези дрехи.

Без да обръща внимание на летящите към входа на тунела камиони, коли и автобуси, Елвира се втурна на улицата и спря такси, след което избоботи адреса на апартамента във Флъшинг. Мозъкът ѝ трескаво работеше.

Старият апартамент бе техен дом в продължение на почти четиридесет години и изглеждаше точно така, както и в деня, когато бяха спечелили от лотарията. Тъмносивият мек велурен диван и подобното кресло, зелено-оранжевото килимче, което госпожата, на която чистеше във вторниците, се готвеше да изхвърли, махагоновите мебели в спалнята — чеизът на майката на Уили.

В гардероба бяха всичките дрехи, които носеше в онези дни. Ярки щамповани рокли от „Алигзандър“. Панталони и блузи от полиестер, маратонки и обувки на високи токове, купени на разпродажби. В огледалното шкафче в банята откри шампоана с къна, от който косата ѝ придобиваше цвета на изгряващото слънце на японското знаме.

След час не беше останал и помен от облагородената победителка в лотарията. Яркочервена коса обрамчваше лице, което сега плашеше с всичкия грим, който тя обичаше да си слага, преди баронеса Мин да я научи, че „колкото по-малко, толкова по-добре“. Старото червило бе в същия цвят като огнената ѝ коса. Клепачите ѝ бяха украсени с пурпурни сенки! Прекалено тесни на седалището дънки, скрити в дебели чорапи глезени и стъпала, пъхнати в доста износени маратонки, украсена с кожички блуза, на чиято предница бе отпечатан силуетът на Манхатън, завършиха това преобразяване.

Елвира остана доволна от крайния ефект. Приличам на човек, който би кандидатствал за работа в онзи долнопробен хотел, реши тя. Неохотно остави брошката си слънце в чекмеджето. Просто изглеждаше не на място върху евтината блуза, а резервната, която Чарли ѝ беше дал, се намираше в другия апартамент, в случай че ѝ потрябваше. Когато навлече старото си палто, тя се сети да прехвърли парите и ключовете в огромната черно-зелена чанта, която винаги носеше, когато отиваше да чисти.

Четиридесет минути по-късно беше в „Линкълн Армс хотел“. В мрачното фоайе имаше разнебитено бюро, сложено пред пощенските кутии, и четири черни стола „Ногъхайд“ в различни етапи на разруха. Лекъосаният кафяв килим беше изпъстрен с дупки, през които се виждаше покриващият пода стар линолеум.

Не знам за румсървиза, но имат нужда от чистачка, помисли си Елвира, докато приближаваше към рецепцията.

Бледият служител вдигна замъглен поглед.

— К'во искаш?

— Работа. Добра сервитьорка съм.

Нещо повече от презрителна усмивка раздвижи устните на служителя.

— Няма нужда да си добра, стига да си бърза. На колко години си?

— На петдесет — излъга Елвира.

— Ако ти си на петдесет, аз съм на дванадесет. Върви си вкъщи.

— Имам нужда от работа — настоя Елвира с разтуптяно сърце. Усещаше присъствието на Уили. Би се заклела, че е скрит някъде в този хотел. — Дайте ми тази възможност. Ще работя безплатно три-четири дни. Ако не се убедите, да речем, до събота, че съм най-добрата работничка, която някога сте имали, можете да ме уволните.

Служителят разпери ръце.

— Че к'во мога да загубя? Утре да си тук точно в четири. К'во каза, че ти е името?

— Теси — отвърна уверено Елвира. — Теси Магинк.

В сряда сутринта Уили усещаше нарастващото напрежение сред похитителите си. Кларънс твърдо отказа да позволи на Сами да излезе от стаята. Когато Сами се оплака, Кларънс му се сопна:

— След като си прекарал дванадесет години в килия, не би трябвало да имаш проблеми да стоиш затворен.

Не се бе появила камериерка, която да потропа на вратата, за да изчисти, но Уили реши, че вероятно така или иначе стаята не беше почиствана поне от година. Трите подобни на койки легла бяха залепени едно за друго с опрени до стената на банята възглавници. Тясна тоалетка, покрита с разни хартии, черно-бял телевизор и кръгла маса с четири стола завършваха декора.

Във вторник вечерта Уили беше убедил похитителите си да му позволят да спи на пода в банята. Там беше по-широко, отколкото в гардероба, и както изтъкна пред тях, ако успееш да се протегне при това допълнително пространство, щеше да е в състояние да върви, когато го заменяха срещу откупа. Не пропусна погледите, които си размениха, като чуха предложението му. Не възнамеряваха да го пуснат на свобода, за да ги разкрие. Това означаваше, че имаше четиридесет и осем часа, за да измисли как да се измъкне от този долнопробен хотел.

В три сутринта, след като се убеди, че Сами и Тони похъркват в унисон, а Кларънс неспокойно, но ритмично попъшква, Уили бе успял да седне, да се изправи на крака и да се облегне до тоалетната. Въжето,

с което беше завързан за крана на ваната, беше достатъчно дълго, за да достигне до капака на казанчето. С окованите си ръце той го повдигна, остави го върху мивката и бръкна в мръсната ръждиво оцветена вода. Резултатът беше, че след няколко минути капането стана по-силно, по-често и по-настойтелно.

Това беше причината Кларънс да се събуди от тревожния звук на непрестанно бълбукаща вода. Уили се усмихна вътрешно с мрачна усмивка, когато Кларънс извика:

— Ще полудея. Звучи така, сякаш пикае камила.

Когато на сутринта от румсървиза донесоха закуската, Уили отново бе на сигурно място в гардероба с вързани ръце и крака и запушена уста, но този път Сами бе опрял пистолета си в слепоочието му. Откъм коридора пред стаята Уили чуваше тихия дрезгав глас, очевидно принадлежащ на стареца — единствен служител в румсървиза. Беше безсмислено дори да си помисля да привлече вниманието му.

Този следобед Кларънс започна да пъха кърпи около вратата на банята, но нищо не можеше да заглуши шума на течащата вода.

— Започва едно от ужасните ми главоболия — изръмжа той, като се настани на неоправеното легло. Няколко минути по-късно Тони започна да си подсвирква. Сами моментално го накара да млъкне.

— Когато Кларънс получи главоболие, трябва да внимава — чу го Уили да шепне.

Тони очевидно беше отегчен. Малките му кръгли светещи очички се втрениха равнодушно в телевизора, чийто звук бе пуснат възможно най-тихо. Уили седеше до него, вързан за един стол, а превръзката на устата му бе разхлабена дотолкова, че да може да говори през почти затворени устни.

Сами редеше на масата безкрайни пасианси. Късно следобед Тони се отегчи от телевизора и го изключи.

— Имаш ли деца? — попита той Уили.

Уили знаеше, че ако може да се надява някак си да се измъкне жив от тази дупка, то Тони беше билетът му за навън. Опитвайки се да не обръща внимание на комбинацията от боджеи и скованост в ръцете и краката си, каза на Тони, че с Елвира така и не били благословени да имат деца, но считал племенника си Браян за свое собствено, особено

след като майката на Браян — сестрата на Уили — била призована във вечния си дом.

— Имам още шест сестри — обясни той. — Всички те са монахини. Корделия е най-възрастната. На шестдесет и осем е и е монахиня от двадесет и една годишна възраст.

Ченето на Тони увисна.

— Без майтап? Когато бях малък и си изкарвах прехраната на улицата, като разделях жените от чантите им, ако ме разбираш добре, нито веднъж не съм нападал монахиня, дори и когато отиваха към супермаркета, което означаваше, че имат мангизи. Направех ли добър удар, оставях няколко долара в пощенската кутия на манастира, нещо като израз на благодарност.

Уили се опита да изглежда впечатлен от щедростта на Тони.

— Ще млъкнеш ли? — сопна се Кларънс от леглото. — Главата ми се цепи.

Уили изрече мълчалива молитва, докато казваше:

— Знаеш ли, бих могъл да поправя този теч, стига да имам френски ключ и отвертка.

Само да успееш да се добере до казанчето, помисли си. Можеше да наводни тая дупка. Не биха го застреляли, ако насам се втурнеха хора, за да спрат изливащата се вода, която той можеше да пусне.

Сестра Корделия беше уверена, че нещо не е наред. Колкото и да обичаше Уили, не можеше да си представи президентът да изпраща за него кола. Нещо повече — Елвира винаги беше толкова открита, че човек можеше да я прочете като заглавие на „Ню Йорк Поуст“. Но когато Корделия се опита да се обади на Елвира в сряда сутринта, никой не отговори. После, когато успя да се свърже с нея в три и половина, гласът ѝ прозвуча задъхано. Тичала насам-натам, обясни тя, но не каза къде. Разбира се, че Уили бил добре. Защо да не бил? Щял да се върне вкъщи до уикенда.

Манастирът се помещаваше в един апартамент в стара сграда на Амстердам авеню и Стотна улица. Сестра Корделия живееше там с четири възрастни сестри и единствената новопостъпила, двадесет и седем годишната Мийв Мари, която три години била полицайка, преди да осъзнае, че има друго призвание.

Когато затвори след разговора си с Елвира, Корделия седна тежко на един твърд стол в кухнята.

— Мийв — рече тя, — нещо не е наред с Уили. Усещам го с костите си.

Телефонът иззвъня. Беше Артуро Моралес, управителят на „Флъшинг банк“, близо до стария апартамент на Уили и Елвира.

— Сестро — започна той разтревожено, — не ми се ще да ви безпокоя, но съм притеснен.

Сърцето на Корделия се сви, когато Артуро обясни, че Елвира се е опитала да изтегли сто хиляди долара от банката. Успели да ѝ дадат само двадесет, но обещаха да ѝ осигурят останалите до петък сутринта; казала им, че при всички случаи трябвало да ги получи дотогава.

Корделия му благодари за информацията, обеща изобщо да не споменава, че е нарушил банковата тайна, затвори и рязко се обърна към Мийв Мари:

— Хайде. Отиваме да се видим с Елвира.

Елвира се появи в „Линкълн Армс хотел“ точно в четири часа. Беше сменила дрехите си в Порт Оторити. Сега, докато стоеше пред рецепцията, се почувства в безопасност, маскирана по този начин. Служителят кимна с глава, за да ѝ покаже, че трябва да тръгне по коридора към вратата с надпис „Не влизай“.

Тя водеше към кухнята. Готвачът, седемдесетгодишен, който удивително приличаше на звездата в уестърните от четиридесетте години Габи Хейс, приготвяше хамбургери. От мазния грил се издигаха облаци пушек. Той вдигна поглед.

— Ти ли си Теси?

Елвира кимна.

— Окей, аз съм Ханк. Започвай да разнасяш поръчките.

В румсървиза нямаше разточителство. Разполагаха с кафяв пластмасов поднос, от онези, които могат да се видят в кафетериите на болниците, твърди книжни салфетки, пластмасови съдове и пакетираны в малки опаковки горчица, кетчуп и подправки. Ханк мушна безформените кюфтета в хлебчетата.

— Налей кафето. Не пълни чашите много. Сложи пържените картофи в чинийките.

Елвира се подчини.

— Колко стаи има в тоя хотел? — попита тя, докато подреждаше подносите.

— Сто.

— Толкова много!

Ханк се ухили, разкривайки пожълтели от тютюна изкуствени зъби.

— Само четиридесет се дават за нощуване. Тия, дето си взимат стаи за по един час, не се интересуват от рум сървиз.

Елвира запресмята. Четиридесет не беше толкова зле. Прецени, че в отвличането бяха замесени поне двама мъже. Един, който да кара колата, и друг, който да пречи на Уили да се справи с първия. Може би дори още един, онзи, който се беше обадил първия път. Трябваше да си отваря очите за големи поръчки. Поне беше някакво начало.

Започна да изпълнява поръчките, а Ханк настоятелно ѝ напомни да взима парите веднага. Отнесе хамбургерите в бара, където се бяха разположили десетина съмнителни типа, каквито човек не би искал да срещне в някоя тъмна нощ. Втората поръчка отнесе на служителя на рецепцията и на управителя, който надзираваше хотела от една затънтена стаичка зад рецепцията. Тя беше за сметка на заведението. Третият поднос, съдържащ юфка и двоен бульон, беше за един размъкнат старец със замъглен поглед. Елвира беше сигурна, че бе поръчал юфката в последния момент.

След това я изпратиха с тежък поднос при четирима мъже, които играеха карти на деветия етаж. Други картоиграчи, на седмия, си поръчаха пици. На осмия етаж бе посрещната на вратата от як мъж, който рече:

— О, ти си нова. Аз ще го взема. Не тропай силно по вратата. Брат ми има ужасно главоболие.

Зад него Елвира виждаше изтегнал се на леглото мъж с покрити с кърпа очи. Непрекъснатото „кап-кап“, идващо откъм банята, ужасно ѝ напомни за Уили. Би оправил теча за нула време. Очевидно в стаята нямаше никой друг, а отворилият вратата мъж изглеждаше така, сякаш би омел съдържанието на подноса и сам.

От гардероба Уили дочуваше интонацията на глас, който го изпълни с болезнен копнеж отново да бъде с Елвира.

Имаше достатъчно поръчки, за да тича нагоре-надолу от четири докъм десет. От собствените си наблюдения и от обясненията на Ханк, който ставаше все по-словоохотлив, когато започна да оценява работливостта ѝ, Елвира можа да оцени положението. Бяха десет етажа. На първите шест имаше по десет стаи, запазени за гостите по за час. Стаите на горните етажи бяха по-големи, всички снабдени с бани, и се даваха поне за по няколко дни.

Докато ядеше дебелия хамбургер, който тя му приготви в десет часа, Ханк ѝ каза, че всички се регистрирали с фалшиви имена. Всички плащали в брой.

— Като оня тип, който идва да си прибира пощата от нашите кутии. Той издава мръсни списания. Друг пък устройва тук игри на покер. Мнозина идват, за да си търсят жени, когато се предполага, че трябва да са в командировка. Такива работи. Нищо лошо. Това е един вид частен клуб.

Главата на Ханк започна да клюма, когато допи третата чаша бира. След няколко минути вече спеше. Елвира тихо отиде до масата, която служеше едновременно като дъска за рязане и като бюро. Когато донасяше парите след доставянето на всяка поръчка, бе инструктирана да ги слага в кутията от пури, служеща за каса. Списъкът с поръчките заедно с общата сума бе сложен в съседната кутия. Ханк ѝ беше обяснил, че в полунощ румсървизът приключва и служителят от рецепцията преброява парите, сравнява ги с поръчките и ги прибира в сейфа, скрит на дъното на хладилника. После списъкът с поръчките бива пуснат в кашона под масата. Сега там имаше доста от тях.

Никога нямаше да се забележи липсата на няколко. Като пресметна, че тези най-отгоре трябва да са най-скорошните, Елвира взе една шепа и ги мушна в огромната си чанта. Между единадесет и дванадесет отнесе още няколко поръчки в бара. Междувременно, неспособна да търпи мръсната кухня, тя се зае да я почисти под развеселения поглед на Ханк.

След кратко отбиване в Порт Оторити, за да се преоблече в хубавите си дрехи, да изтрие ружа и пурпурните сенки от лицето си и

да увие с тюрбан огнената си коса, Елвира излезе от едно такси в един без четвърт. Раймон, нощният портиер, рече:

— Сестра Корделия беше тук. Обсипа ме с въпроси къде сте.

Корделия не беше глупачка, помисли си Елвира с горчиво възхищение. В главата ѝ се оформяше един план и Корделия бе част от него. Още преди да се потопи в пълната с етерични масла от Сайпръс Пойнт Спа вана „Джакузи“, Елвира сортира мазните ордери. А преди да е изминал и час, бе съкратила списъка на възможностите. Четири стаи редовно правеха големи поръчки. Прогони настойчивия страх, че и четирите биха могли да са заети от играчи на покер или друг вид комарджии, а Уили би могъл в момента да се намира в Аляска. В мига, в който бе стъпила в хотела, интуицията ѝ бе подсказала, че той е наблизо.

Беше почти три часът, когато се вмъкна в двойното легло. Колкото и уморена да бе, сънят не идваше. Накрая си представи, че Уили лежи до нея.

— Лека нощ, мили — каза тя на глас и мислено го чу да ѝ отвръща: „Приятни сънища, скъпа“.

Сестра Корделия пристигна в седем часа в четвъртък сутринта. Елвира бе подготвена за посещението ѝ. Беше станала преди половин час и беше облечена с карираната хавлия на Уили, която леко ухаеше на лосиона му за след бръснене. На печката бе сложена кана с кафе.

— Какво става? — попита рязко Корделия.

Докато пиеха кафе и ядяха кейк „Сара Лий“, Елвира ѝ разказа всичко.

— Корделия — завърши тя, — няма да ти разправам, че не ме е страх, защото ще те излъжа. Боя се до смърт за Уили. Ако наблюдават тази сграда или пък са наели някое момче за поръчки да я държи под око и се разбере, че влизат и излизат непознати хора, ще убият Уили. Корделия, кълна ти се, знаей, че е в онзи хотел, и имам план. Мийв все още притежава разрешително за носене на оръжие, нали?

— Да. — Пронизващите сиви очи на сестра Корделия се впиха в Елвира.

— И все още е приятелка с онези хора, които прати в затвора, нали?

— О, разбира се. Те всички я обичат. Знаеш, че помагат в работата на Уили, когато се наложи, и се редуват да носят храна на инвалидите ни.

— Точно това ми трябва. Те приличат на хората, които обитават онова място. Искам трима или четирима от тях да се регистрират в „Линкълн Армс хотел“ довечера. Нека започнат да играят карти. За там е нещо съвсем обичайно. Утре вечер в седем похитителите ще ми се обалят къде да оставя парите. Знаят, че няма да им ги дам, докато не разговарям с Уили. За да им попреча да го изведат, искам хората на Мийв да завардят изходите. Това е единственият ни шанс.

Корделия се втренчи мрачно в пространството, после промърмори:

— Елвира, Уили винаги ми е казвал да вярвам на шестото ти чувство. Предполагам, че сега ще е по-добре да го направя.

В четвъртък следобед Кларънс вече едва гледаше заради невероятната болка, която цепеше главата му от ухо до ухо. Дори Тони внимаваше да не го вбесява. Не се пресегна да включи телевизора, а се задоволи да седи до Уили и да му разправя с дрезгав шепот историята на живота си. Бил на седем години, когато открил колко лесно е да се краде от сладкарницата. В този момент Кларънс изрева откъм леглото:

— Казваш, че можеш да поправиш този дяволски теч?

Уили не искаше да изглежда прекалено развълнуван, но мускулите в гърлото му се свиха, докато кимаше енергично.

— К'во ти трябва?

— Френски ключ — изграчи Уили през превръзката на устата си.

— Отвертка. Жица.

— Добре. Сами, чу го. Върви и намери тия неща.

Сами отново редеше пасианс.

— Ще пратя Тони.

Кларънс подскочи.

— Казах ти. Тоя твой тъп брат ще издрънка на първия срещнат къде отива, защо отива и на кого ще ги носи. Сега тръгвай.

Сами потръпна от тона му, спомняйки си как Тони бе тръгнал да се разхожда с колата за обира.

— Добре, Кларънс, добре — отвърна кротко. — И, слушай, след като ще излизам, к'во ще кажеш да донеса малко китайска храна, а? Може да хапнем нещо вкусно за разнообразие.

Намръщеното изражение на Кларънс моментално изчезна.

— Да, добре. Донеси и много соев сос.

Елвира остави куфара с последните изтеглени от банката пари в четири без двадесет. Времето едва щеше да ѝ стигне да отиде бързо до Порт Оторити, да се преоблече и да се яви на работа. Докато минаваше през фоайето на „Линкълн Армс“, забеляза монахиня с потно лице и с традиционното облекло да обикаля с кошничката си един подир друг посетителите в бара. Всички хвърляха по нещо вътре. В кухнята Елвира попита Ханк за монахинята.

— О, тя ли? Да. Събира помощи за децата, които живеят наоколо. Всеки се чувства по-добре, като ѝ хвърли един-два долара. Нещо като духовно извисяване, нали ме разбираш?

Китайската храна им дойде добре след хамбургерите. След вечеря Кларънс заповяда на Уили да отиде в тоалетната и да поправи теч. Сами го придружи. Сърцето на Уили се сви, когато Сами рече:

— Не умея да поправам, но затова пък умея да развалям, така че не се прави на много умен.

Толкова за великия ми план, помисли си Уили. Е, може би ще успея да протакам, докато не измисля нещо. Започна да остъргва с години събиралата се ръжда в основата на казанчето.

Тази вечер нямаше толкова много поръчки като миналата. Елвира предложи на Ханк да подреди всички стари ордери в кашона.

— Защо? — Ханк изглеждаше изненадан. Защо му трябваше на някого да подрежда ненужни хартийки?

Елвира придърпа надолу блузата, с която беше облечена днес. На нея пишеше „ПРЕКАРАХ НОЩТА с БЪРТ РЕЙНОЛДС“. Уили ѝ я беше купил на шега, когато посетиха театъра на Рейнолдс във Флорида. Опита се да си придаде тайнствен вид.

— Човек никога не знае — прошепна тя.

Отговорът, изглежда, задоволи Ханк.

Скри вече прегледаните ордери под купчината, която изсипа на масата. Знаеше какво търси. Големи по обем поръчки от понеделник

насам.

Сведе ги до същите четири стаи, на които се бе спряла при предишното сортиране.

В шест часа изведнъж стана натоварено. До осем и половина вече бе доставила храна в три от четирите подозрителни стаи. В две от тях играеха карти. Трябваше да признае, че никой от картоиграчите не приличаше на похитител.

От стая 802 не се обадиха да направят поръчка. Може би мъжът с ужасното главоболие и брат му бяха напуснали хотела. В полунощ обезкуражената Елвира се готвеше да си тръгне, когато Ханк измърмори:

— С теб се работи лесно. Новото момче за дневни поръчки напусна и утре ще доведат хлапето, което го замества. То обърква всичко.

Изричайки благодарствена молитва, Елвира моментално предложи да дойде и за смяната от седем до един, освен за обичайната от четири до полунощ. Реши, че все пак ще успее да изтича и до банките, които бяха обещали да осигурят парите между дванадесет и петнадесет и три часа.

— Ще дойда в седем — обеща на Ханк.

— Както и аз — оплака се той. — Дневният готвач също е напуснал.

Докато излизаше, Елвира забеляза няколко познати лица да се навъртат край бара. Луи, който бе изкарал седем години в затвора за обир на банка и имаше черен колан по карате; Ал, който бе работил навремето като охрана на заложна къща и бе излежал четири години за побой; Лефти, който бе специалист по краденето на скъпи коли. Усмихна се вътрешно. Мийв я подкрепяше — това бяха нейните хора.

Показвайки, че си знаят работата, нито Луи, нито Ал, нито Лефти издадоха с нещо, че са познали Елвира, макар тя да беше сигурна, че я бяха видели.

Уили бе намалил капането до първоначалното дразнещо положение, когато Кларънс му кресна да престане да чука.

— Остави го така. Мога да изтърпя толкова шум още двадесет и четири часа.

И сега какво? — запита се Уили. Имаше една надежда. На Сами му беше писнало да го наблюдава как се върти около казанчето. Утре Сами щеше да е по-нехаен. Същата нощ Уили направи така, че отново да имат нужда от услугите му, като пак се промъкна до казанчето и увеличи теча.

На сутринта Кларънс гледаше с трескав поглед. Тони започна да разправя за някакво свое старо гадже, което възнамерявал да потърси, след като стигнали в скривалището си в Куинс, но никой не му каза да млъкне. Което означаваше, помисли си Уили, че хич не ги беше грижа дали ще ги чуе.

Когато донесоха закуската, скритият на сигурно място в гардероба Уили подскочи, и то така неочаквано, че pistolетът в ръката на Сами едва не гръмна. Този път не само интонацията на гласа му напомни за Елвира. Звънкият глас, който очевидно беше нейният, попита Тони дали главоболието на брат му беше намаляло.

Сами изсъска изненадано в ухото на Уили:

— Ти да не си полудял бе?

Елвира го търсеше. Уили трябваше да ѝ помогне. Трябваше да се добере пак до банята, да се заеме с казанчето и да зачука с ключа в ритъма на „А оркестърът свиреше“ — тяхната песен, тази, която изпълняваха, когато той за първи път покани Елвира на танц в залата на „Найтс ъф Къламбъс“ преди повече от четиридесет години.

Тази възможност му се предостави четири часа по-късно, когато, подчинявайки се на гневната команда на Кларънс, грабна ключа и отвертката и придружен от изнервения Сами, отново се зае със задачата едновременно да поправи и да развали казанчето.

Внимаваше да не прекали. Разумно отговори на протестиращия Сами, че не вдига твърде много шум и че така или иначе този хотел вероятно ще е щастлив да има поне един приличен клозет. Като почесваше четиридневната си брада и се чувстваше неудобно в намачканите си дрехи, Уили започна да изпраща сигнали през три минути. „Кей-си ще танцува *валс* с яго-дово-ру-сата *блондинка* чук-чукчүкккчүккккчүкккк.“

Елвира тъкмо носеше пица в стая 702, когато го чу. Почукването. О, господи, заблагославя тя, о, господи. Остави подноса на

клатушкащата се маса. Обитателят на стаята, симпатичен човек на около тридесет години, беше махмурлия. Посочи нагоре:

— Това не би ли ви убило? Май ремонтират. Изборът е богат. Или Ниагарският водопад, или новогодишна тупурдия.

Трябва да беше в 802, реши Елвира, мислейки си за мъжа на леглото, за онзи на прага, за отворената врата на банята. Сигурно пъхат Уили в гардероба, когато поръчват храна. И въпреки че беше толкова развълнувана, та сърцето ѝ биеше като лудо под блузата, на която пишеше „НЕ БЪДИ МЪРЛЯЧ“, тя не забрави да предупреди мъжа: алкохолът ще го погуби накрая.

В коридора до бара имаше телефон. Като се надяваше, че служителят от рецепцията не я наблюдава, Елвира бързо се обади на Корделия. Завърши с думите:

— Ще ми позвънят в седем.

В седем без четвърт същата вечер посетителите в бара на „Линкълн Армс хотел“ наблюдаваха с благоговение как шест предимно възрастни монахини с традиционното дълго до земята облекло, с воали и покривала на главите влязоха във фойето. Служителят от рецепцията скочи и заразмахва ръце да ги пропъди обратно към въртящата се врата. Елвира наблюдаваше с поднос в ръце как Мийв, определена за говорителка, го огледа укоризнено.

— Имаме разрешението на собственика да помолим за дарения по всички етажи — каза му Мийв.

— Няма такова нещо.

Гласът се снижи до шепот:

— Имаме разрешението на мистър...

Лицето на служителя пребледня.

— Вие, момчета, млъквайте и си извадете мангизите — подвижна той на посетителите в бара. — Тези сестри тук ще минат за дарения.

— Не, ще започнем отгоре — възрази Мийв.

Елвира покровителствено мина отзад, когато предвожданата от Корделия група монахини влезе в асансьора.

Отидоха право на осмия етаж и се скупчиха в коридора, където ги чакаха Лефти, Ал и Луи. Точно в седем часа Елвира почука на вратата.

— Рум сървиз — викна тя.
— Не сме поръчвали нищо — изръмжа глас отвътре.
— Някой все пак го е направил и аз трябва да си получа парите
— отново викна решително.

Чу тътрене на крака. Някаква врата се тресна. Гардеробът. Скриваха Уили. После входната съвсем леко се откряна. Тони нервно ѝ нареди:

— Остави подноса отвън. Колко?

Елвира пхна уверено крак в процепа на вратата, а в това време най-възрастните монахини се появиха зад нея.

— Събираме дарения в името. Господне — прошепна една от тях.

Кларънс държеше слушалката в ръка.

— Какво, по дяволите, става там? — извика той.

— Ей, не можеш да говориш така на сестрите — възрази Тони и отстъпи почтително встрани, докато те влизаха покрай него в стаята.

Най-отзад вървеше сестра Мийв с ръце, мушнати в ръкавите на одеждите си. За част от секундата тя се озова зад Кларънс, измъкна дясната си ръка и долепи пистолет до слепоочието му. С ледения глас, който я беше прославил като страхотно ченге, тя прошепна:

— Не мърдай или си мъртъв.

Тони отвори уста да извика предупредително, но ударът на Лефти го изкара от съзнание. След това Лефти осигури и мълчанието на Кларънс, като с посичащ замах към врата му го запрати на пода до Тони.

Луи и Ал отведоха неохотно подчиняващите се сестра Корделия и по-възрастните ѝ спътнички на безопасно място в коридора. Беше време да спасят Уили. Лефти бе готов за нападение. Сестра Мийв бе насочила пистолета си. Елвира дръпна силно вратата на гардероба с вика: „Рум сървиз“.

Сами стоеше до Уили с опрян в тила му пистолет.

— Марш навън всички! — изръмжа той. — Хвърли този пистолет, лейди.

Мийв се поколеба за миг, после се подчини.

— Вън! — изрева Сами.

Усеща, че е притиснат, и е отчаян, помисли си ужасено Елвира. Ще убие моя Уили. Насили се да говори спокойно.

— Пред хотела чака кола — започна тя. — В нея има два милиона долара. Вземи Уили и мен със себе си. Можеш да преброиш парите, да избягаш с колата и после да ни освободиш някъде. — Обърна се към Лефти и Мийв: — Не се опитвайте да ни спрете, иначе ще убие Уили. Изчезвайте оттук всички. — Стаи дъх и погледна похитителя на Уили, като се опитваше да изглежда уверена, докато останалите напускаха стаята.

Сами се поколеба за миг. Елвира го видя да насочва пистолета към вратата.

— Добре ще е да е там, лейди — озъби се той. — Развържи му краката.

Тя послушно клекна и заразвързва възлите на стягащите глезените на Уили въжета. Вдигна поглед, докато развързваше последния. Пистолетът все още беше насочен към вратата. Елвира си спомни как слагаше рамо под пианото на мисис О Кийф и го повдигаше, за да оправи килима. Едно, две, три. Изправи се като стрела и рамото ѝ се заби в ръката на Сами, държаща пистолета. Той успя да дръпне спусъка, докато изпускаше оръжието. Куршумът се заби в тавана и от него се посипа и бездруго подпухналата мазилка.

Уили протегна окованите си в белезници ръце към врата на Сами и започна да го души, докато останалите не се втурнаха обратно в стаята.

Като насън Елвира наблюдаваше как Лефти, Ал и Луи освобождават Уили от белезниците и въжетата и ги използват, за да обезвредят похитителите му. Чу Мийв да набира 911 и да казва:

— Обажда се офицер Мийв О'Райли, грешка, сестра Мийв Мари. Докладвам за отвличане, опит за убийство и успешно задържане на извършителите.

Елвира усети ръцете на Уили да я прегръщат.

— Здравей, скъпа — прошепна той.

Изпълваше я такава радост, че не можеше да говори. Спогледаха се. Тя видя кървясалите му очи, наболата брада и сплесканата коса. Той огледа крещящия ѝ грим и блузата с надпис „НЕ БЪДИ МЪРЛЯЧ“.

— Скъпа, ти си възхитителна — рече пламенно Уили. — Съжалявам, че аз на нищо не приличам.

Елвира потри лице о неговото. Напиращите в гърлото ѝ ридания от щастие изчезнаха, когато започна да се смее.

— О, сладурче — възкликна тя, — на мен винаги ще ми приличаш на Тип О’Нийл.

[1] Правителството на САЩ. — Бел.пр. ↑

[2] Националният мемориал „Маунт Ръшмор“, където в скалите са издълбани лицата на Джордж Вашингтон, Томас Джеферсън, Ейбръхам Линкълн и Теодор Рузвелт. — Бел.пр. ↑

[3] Древна порода кучета, използвана за теглене на шейни. — Бел.пр. ↑

[4] Планини в щата Ню Йорк, западно от река Хъдзън. — Бел.пр. ↑

[5] 1861–1865 г. — Бел.пр. ↑

[6] Един от дванадесетте апостоли. — Бел.пр. ↑

4

ПРОМЯНАТА

Телефонът звънеше, но Елвира не му обърна внимание. С Уили едва бяха успели да си разопаковат багажа, а телефонният секретар вече беше записал шест съобщения. Бяха решили, че утре ще имат достатъчно време да се свържат с външния свят.

Хубаво е да си бъдеш у дома, мислеше си щастливо тя, докато излизаше на терасата на апартамента им в Сентръл парк Саут и гледаше надолу към парка, където сега, в края на октомври, листата приличаха на ослепителна дъга от оранжево, алено, жълто и кафяво-червено.

Влезе отново вътре и се настани на дивана. Уили ѝ донесе коктейл „Манхатън“ в чест на завръщането им в града и отнесе своя до голямото си удобно кресло. Вдигна чаша към нея.

— За нас, скъпа.

Елвира му се усмихна с обич.

— Трябва да призная, че разглеждането на всички онези забележителности наистина ме изтощи. Ще дам почивка на ръцете и краката си поне за две седмици — рече тя.

— Съгласен — кимна Уили и после добави смутено: — Скъпа, все още си мисля, че язденето на онези мулета в Гърция беше малко прекалено. Чувствах се като разнебитен.

— Може, но *изглеждаше* чудесно — увери го Елвира. Замълча и погледна с любов съпруга си. — Уили, позабавлявахме се, нали? Ако не беше лотарията, аз все още щях да чистя разни домове, а ти да поправяш развалени тръби.

И те отново мълчаливо се удивиха на невероятното събитие, което бе променило из основи предишния им живот. Залагаха винаги на рождените си дати и на датата на сватбата си — по един долар всяка седмица в продължение на десет години до неповторимия миг, когато бе изваден лотарийният билет с тези цифри и те се оказаха с печалба от четиридесет милиона долара.

Както Елвира обичаше да казва:

— Уили, за нас животът започна на шестдесет, е, може би не точно на шестдесет. — Досега бяха ходили три пъти до Европа, веднъж до Южна Америка, бяха пътували с транссибирския влак от Китай до Русия и току-що се връщаха от обиколка по море на гръцките острови.

Телефонът иззвъня.

— Не се изкушавай — помоли я Уили. — Трябва да си поемем дъх. Вероятно е Корделия и ще има работа за мен — да оправям тръбите в манастира или нещо такова. Може да почака един ден.

Чуха телефонния секретар. Обаждаше се Ронда Алвирез, секретарката на манхатънския филиал на групата за подкрепа на спечелилите от лотария. Ронда, член-основател на групата, бе спечелила шест милиона долара и се беше оставила един братовчед да я убеди да вложи първия си голям чек в измисления от него бързо действащ препарат за отпушване на тръби. Както се бе оказало, единственото нещо, което препаратът на братовчеда успял да излее в отходните тръби, били парите на Ронда.

Именно тогава Ронда основала групата за подкрепа и когато прочела колко умно инвестират печалбата си Елвира и Уили, ги беше поканила да бъдат почетни членове и постоянни лектори.

Ронда вече им беше оставила едно съобщение. В момента премина право на въпроса:

— Елвира, знам, че си вкъщи. Лимузината ви е довела преди около час. Попитах портиера. Моля те, вдигни. Важно е.

— А ти мислиш, че Корделия е лоша — измърмори Елвира, докато послушно вдигаше слушалката.

Уили видя как изражението ѝ се промени, как по лицето ѝ се изписаха недоверие и загриженост и после я чу да казва:

— Разбира се, че ще поговорим с нея. Утре сутринта в десет. Тук. Добре.

След като затвори, обясни:

— Уили, ще се срещнем с Нели Монахън. По думите на Ронда тя е много симпатична жена, но което е по-важното — спечелила от лотарията и бившият ѝ съпруг я измамил. Не можем да позволим това да остане така.

На следващата сутрин в девет часа Нели Монахън се готвеше да излезе от тристайния си апартамент в Стайвъсънт Таун — жилищен район в Ийст Сайд, където се беше преместила преди повече от четиридесет години като двадесет и две годишна младоженка. Въпреки че сега наемът беше десет пъти по-голям от първоначалните петдесет и девет долара месечно, апартаментът пак си беше изгодна сделка, при положение, разбира се, че можеш да си позволиш да даваш почти шестстотин долара месечно за покрив над главата си.

Но сега, когато се беше пенсионирала и живееше от мизерната си пенсия и от чековете с месечната социална осигуровка, за Нели бе болезнено ясно, че можеше да ѝ се наложи да се откаже от апартамента и да се премести при братовчедка си Маргарет в Ню Брънсуик, Ню Джърси.

За Нели, коренячка нюйоркчанка, перспективата да прекара последните си дни далеч от Голямата ябълка^[1] беше ужасяваща. Достатъчно лошо бе и това, че съпругът ѝ Тим я беше напуснал, но мисълта да се прости с апартамента разбиваше сърцето ѝ. На всичко отгоре научи, че новата съпруга на Тим се бе оказала притежателка на онзи печеливш лотариен билет! Това вече беше прекалено! Именно тогава един съсед ѝ предложи да се свърже с групата за подкрепа и сега имаше среща с Елвира Миън, която според уверенията на Ронда умееше да решава проблеми и да урежда нещата.

Нели беше дребна, закръглена, невзрачна жена, с приятни черти и следи от кестеняво в посивялата си коса, чиито естествени къдрици обрамчваха лицето и омекотяваха бръчките, оставени от времето и работата около очите и устата ѝ.

С колебливия си глас и смутена усмивка Нели правеше впечатление на балама, но нищо не би могло да е по-далеч от истината. Хората, които се опитваха да се възползват от нея, скоро научаваха, че Нели е костелив орех и притежава необоримо чувство за справедливост.

До пенсионирането си на шестдесетгодишна възраст тя бе приемала поръчките в малка компания, произвеждаща венециански щори, и няколко години преди това събитие именно тя се бе досетила, че племенникът на собственика буквално изцежда компанията. Беше убедила шефа си да накара племенника да продаде къщата си и да

върне и последния цент, който бе откраднал, или да поеме риска да стане гост на изправителното заведение в Ню Йорк.

А веднъж, когато един тийнейджър се опита да ѝ отмъкне чантата, докато минаваше с велосипед покрай нея, тя мушна чадъра си между спиците, така че той политна към шосето и си навехна глезена. Тя първо извика за помощ, а след това чете лекция на крадеца до идването на полицията.

Но тези епизоди бледнееха, като се сравняха с факта, че Тим Монахън, който ѝ беше съпруг в продължение на четиридесет години, и втората му жена Рокси я бяха лишили с измама от дела ѝ от два милиона долара, който ѝ се падаше от лотарията.

Нели знаеше, че Елвира Миън и съпругът ѝ Уили живееха в една от онези хубави сгради в Сентръл парк Саут, така че внимателно се облече за срещата с тях, като се спря на кафявия туиден костюм, закупен от разпродажбата в „А&С“. Дори си беше позволила екстравагантността да отиде да ѝ измият и фризира косата.

Точно в десет сутринта портиерът съобщи за пристигането ѝ.

В десет и половина Елвира наля втора чаша кафе на гостенката. Умишлено беше говорила половин час за общи неща — за сходното им минало и променящия се живот в града. От опита си на репортер за „Ню Йорк Глоуб“ тя беше научила, че човек може да узнае много повече от хората, когато те се отпуснат.

— Сега да поговорим делово — предложи тя, докосна брошката слънце на ревера си и включи записващото устройство. — Ще бъда искрена — обясни. Ще записвам разговора ни, защото понякога, когато прослушвам записите, улавям неща, които са ми убягнали.

Очите на Нели проблеснаха.

— Ронда Алвирез ми каза, че използвате този касетофон за разкриването на престъпления. Е, нека ви призная, аз имам едно престъпление за вас и името на престъпника е Тим Монахън.

Продължи, за да поясни думите си:

— През четиридесетте години, когато бях омъжена за него, той все не можеше да се задържи на работа, защото винаги си намираше причина да заведе дело срещу настоящия си работодател. Тим губеше повече време с дребни жалби, отколкото съдия Уорнър.

После Нели спомена дългия списък от обвиняеми, които си бяха имали работа с Тим и който включваше собственика на салон за

химическо чистене, подведен под отговорност заради появилата се в един стар панталон дупка, автобусната компания, рязкото спиране на чийто автобус по думите на Тим предизвикало контузия на врата му, продавача на стари коли, който отказал да поправи колата му след изтичането на гаранционния срок, и „Мейсис“, които били съдени за развалената пружина, открита от него в един разтегателен стол — Нели му го била подарила преди години.

С нежния си глас тя продължи да им разказва, че Тим се смятал за галантен мъж и любезно се спускал да отваря вратите на хубави момичета, докато тя, Нели, вървяла след него, сякаш била невидима. Особено дразнещо било, когато започнал да сипе похвали за Рокси Марш, собственичката на заведението за обществено хранене, в което работел от време на време. Нели била виждала въпросната жена веднъж и веднага разбрала, че тя е от онзи тип хора, които непрестанно изтъкват как помагат на другите, а плащат на работниците си мизерни надници.

Обясни също така, че макар Тим малко да прекалявал с пиенето, да създавал проблеми и да изглеждал особено глупаво в такива моменти, все пак ѝ бил дружинка и след четиридесет години съвместен живот тя била свикнала с него. Освен това обичала да готви и винаги се радвала на огромния апетит на Тим. Бракът им не бил идеален, но не живеели и зле.

Докато спечелили или не спечелили от лотарията.

— Разкажете ми за това — нареди Елвира.

— Играехме на лотарията всяка седмица и един ден се събудих с чувството, че ще имам голям късмет — обясни Нели сериозно. — Това беше последната възможност да участваме в лотарията с джакпот от осемнадесет милиона долара. Тим отново беше без работа, така че аз му дадох един долар и му напомних да не забрави да купи билет, когато си взима вестник.

— И той направи ли го? — поинтересува се бързо Елвира.

— Естествено! Когато се върна, го попитах за това и той ме увери, че го е купил.

— Вие видяхте ли билета? — обади се заинтригувано Уили.

Елвира се усмихна на съпруга си. Уили се бе намръщил. Той рядко се ядосваше, но когато това станеше, ужасно приличаше и в

поведението, и по гласа на сестра си Корделия. Уили не би простил на човек, измамил жена си.

— Не поисках да го видя — обясни Нели, докато допиваше кафето. — Винаги държеше билета в портфейла си. Освен това нямаше нужда, винаги играехме с едни и същи числа.

— Както и ние — каза Елвира. — Рождените ни дни и датата на сватбата.

— А нашите бяха номерата на къщите, в които сме израснали — Тенброк авеню № 1802 и 1913 в Бронкс и Източна четиринадесета улица № 405 — номерът на сградата, в която живеехме през всичките тези години. Така че накрая се получи следното: 18-2-19-13-4-5. Тим не спомена да е използвал други числа. Това беше в събота. Следващата сряда гледах телевизия, когато изтеглиха нашите числа, и не можете да си представите смайването ми.

— Напротив, мога — увери я Елвира. — Бях чистила дома на мисис О'Кийф в деня, в който спечелихме, и нека ви кажа, предишния ден бяха гостували всичките й внуци и къщата приличаше на кочина. Бях ужасно изтощена и точно си киснех краката, когато изтеглиха числата ни.

— Прекатури легена — обясни Уили. — Прекарахме първите си десет минути като милионери да бършем пода на дневната.

— Тогава значи ме разбирате — въздъхна Нели. Тя продължи да обяснява, че Тим го нямало тази вечер — работел като барман в заведението на Рокси. Нели останала да го чака и за да отпразнуват, направила любимия му десерт — крем карамел.

Но когато се прибрал вкъщи, Тим с насълзени очи й подал билета. Той не бил с цифрите, които винаги пускали. Всичките били различни.

— Реших да ги променя за късмет — казал й Тим.

— Помислих си, че ще получа инфаркт — изпъшка Нели. — Но той се чувстваше толкова зле, та накрая му рекох, че няма значение и явно просто не ни е било писано.

— Обзалагам се, че е изял обаче крема си — каза ядосано Елвира.

— До последната трошичка. Похвали ме, че всеки мъж би бил щастлив да има съпруга като мен. После след няколко седмици ме напусна и се премести при Рокси. Съобщи ми, че се бил влюбил в нея.

Това беше преди година. Решението за развода излезе миналия месец и преди три седмици той се ожени за Рокси. Обявиха четирима печеливши за джакпота от осемнадесет милиона долара, но аз не знаех, че единият от тях не беше отишъл да си получи печалбата. После миналата седмица в последния ден, преди билетът да стане невалиден, Рокси, сега новата мисис Тим Монахън, отишла на гишето и заявила, че току-що била разбрала — четвъртият билет се намирал у нея, билетът с цифрите, които с Тим винаги пускахме.

— Тим е работил при Рокси вечерта, когато са изтеглили цифрите ви, и билетът е бил в портфейла му? — попита Елвира, за да получи потвърждение на подозренията си.

— Да, там е работата. През цялото време се увърташе около нея и вероятно ѝ е показал билета.

— А тя е от кукличките, които не пропускат големия си шанс — рече Уили. — Това е отвратително.

— Ако искате да разберете какво означава думата отвратително, ще ви покажа снимката им в „Поуст“, когато казват какви късметлии били и че Рокси случайно намерила билета си. — Гласът на Нели затрепери и тя едва не заплака. После погледът ѝ стана твърд и челюстта ѝ се издаде леко напред. — Не е справедливо — измърмори тя. — Един пенсиониран адвокат, Денис О’Шей, живее на моя етаж и аз говорих с него по този въпрос. Направи известни проучвания и установи, че е имало още няколко подобни случая, при които единият от съпрузите е погаждал този номер на другия, но съдът решавал в полза на онзи, у когото бил билетът. Каза, че било жалко, отвратително и срамота, но според закона просто нямам късмет.

— Как стана така, че отидохте на среща с групата за подкрепа на спечелилите от лотарията? — попита Елвира.

— Денис ме изпрати. Бил чел за хората, изгубили всички спечелени от лотарията пари в лоши инвестиции, и реши, че може да ми е от полза да се озова сред сродни души.

С натежал от справедлив гняв глас и с упорито стиснати устни Нели завърши тъжната си сага.

— Тим ме напусна по-бързо, отколкото бихте могли да изречете „абракадабра“, и сега те двамата ще си живеят живота, а на мен ще ми се наложи да се пренеса при братовчедка ми Маргарет, защото не мога да си позволя да остана в жилището, където съм в момента. Маргарет

ме покани при нея само защото харесва как готвя. Приказва толкова много, че вероятно ще оглушея напълно, преди да е изминала и година.

— Сигурно има начин да ви помогнем — заяви Елвира. — Нека помисля. Ще ви се обадя утре.

В девет часа на следващата сутрин Нели седеше до масата в апартамента си в Стайвъсът Таун, като се наслаждаваше на топлата курабийка и на чашата кафе. Може да не е Сентръл парк Саут, но е приятно място за живеене, мислеше си тя. Откакто Тим си бе отишъл, тя беше направила някои промени в апартамента. Той все настояваше големия и грозен разтегателен стол да стои вдясно от прозореца, но тъй като го бе взел със себе си, когато я напусна, тя беше пренаредила останалите мебели по начина, по който винаги тайничко бе искала. Уши ярки нови калъфи за дивана и фотьойла и купи чудесно килимче за стената почти без пари от едни съседни, които се местеха.

Като гледаше сега влизащото през прозореца есенно слънце и виждаше колко приятен и привлекателен е апартаментът, тя се замисли: все повече и повече осъзнаваше, че Тим ѝ бе тежал като воденичен камък на шията и ѝ беше много по-добре без него.

Бедата бе, че не успяваше да свърже двата края без мизерните му доходи, а колкото и да се стараеше, не можеше да си намери работа. На кого му е потрябвала шестдесет и две годишна жена, която не умее да работи с компютър? Отговор: на никого.

Маргарет вече ѝ се беше обадила тази сутрин.

— Защо не напуснеш апартамента от първи и не си спестиш един месечен наем? Тъкмо пребоядисвам задната спалня за теб.

Ами какво ще кажеш за кухнята? — стрелна се в ума на Нели. Обзалагам се, че именно там очакваш да си прекарвам времето.

Всичко беше толкова безнадеждно. Нели отпи от превъзходното прясно сварено кафе и въздъхна.

После се обади Елвира.

— Имаме план — каза тя. — Искам да отидеш да се видиш с Рокси и Тим и да ги подмамиш да си признаят, че са те измамили.

— Защо им е да си го признават?

— Гледай да вбесиш единия от тях дотолкова, та да се изпусне, че са те преметнали. Мислиш ли, че ще се справиш?

— О, мога да изнервя Рокси — отвърна Нели. — Когато миналия месец се ожениха, открих една снимка на Тим на Джоунс Бийч, на която той прилича на изхвърлен на брега кит. Поръчах й рамка и я изпратих с послание: „Поздравления и прав ти път!“.

— Харесваш ми, Нели — изкиска се Елвира. — Ти си от жените, които са ми по сърце. Ето какъв е планът. По някакъв начин ще си определиш среща с тях и ще носиш копие на брошката ми слънце. Моят редактор ми направи няколко резервни.

— Елвира, но брошката изглежда скъпа.

— Скъпа е, защото има вграден касетофон. Ще го включиш, ще ги примамим да си признаят, че са те измамили, и после ще накараме твоя приятел адвоката Денис О’Шей да подаде жалба до брачното отделение на съда, че съпругът ти те е ограбил.

В пълната гръд на Нели припламна слаба надежда.

— Елвира, мислиш ли, че наистина има някакъв шанс?

— Всъщност това като че ли е единственият ти шанс — отвърна тихо Елвира.

След като затвори телефона, няколко минути Нели седя дълбоко замислена. Спомни си как преди две години, когато майката на Тим умираше, старата жена го беше помолила да й каже истината: не е ли запалил той гаража, когато е бил осемгодишен? Винаги го беше отричал, но в онзи ден, като виждаше, че тя си отива, бе рухнал и си беше признал. Знам как да го накарам, помисли си Нели, и посегна към телефона.

Вдигна Тим. Когато чу гласа й, явно се раздразни:

— Слушай, Нели, стягаме се да заминем за Флорида завинаги, така че какво има?

Нели преплете пръсти.

— Тим, имам лоши новини. Не ми остава повече от месец. — И си е така, помисли си тя. Поне не и в Стайвъсът Таун.

Гласът на Тим прозвуча леко загрижено.

— Нели, това е много лошо. Сигурна ли си?

— Напълно.

— Ще се моля за теб.

— Затова ти се и обаждам. Трябва да ти призная, че не си мислех особено хубави неща за теб през всичките тези седмици, откакто Рокси прибра печалбата от лотарийния билет.

— Това беше нейният билет.

— Знам.

— Искам да кажа, аз все ѝ разправях как сме пускали тези цифри и онази седмица тя играла с тях за късмет, а пък аз пробвах друга комбинация.

— Нейната ли?

— Не си спомням — отвърна бързо Тим. — Виж, Нели, съжалявам, но утре заминаваме, а новите наематели пристигат сутринта. Имам да върша доста неща.

— Тим, трябва да те видя. Опитвам се да подготвя душата си и тъй като мразех и теб, и Рокси толкова много, нужно ми е да те видя и да говоря с теб. Иначе няма да мога да умра спокойно. — Още по-вярно, помисли си Нели.

В далечината чу писклив глас да вика:

— Тим, кой, по дяволите, е това?

Тим снижи глас и бързо каза:

— Заминаваме с обедния самолет утре. Ела тук в десет часа. Но, Нели, трябва да знаеш, че мога да ти отделя само петнадесет минути.

— Благодаря ти, Тим — отвърна Нели с по-мек от всякога глас. Затвори телефона и се обади на Елвира. — Ще ми отдели петнадесет минути утре сутринта — рече тя. — Елвира, способна съм да го убия.

— От това няма да има никаква полза — възрази Елвира. — Намини днес следобед и ще ти покажа как да използваш брошката.

На следващия ден в девет часа Нели тъкмо се готвеше да облече палтото си, когато на вратата се позвъни. Беше Денис О'Шей, симпатичният пенсиониран адвокат, който живееше надолу по коридора в 8F. Беше се нанесъл там преди около шест месеца. Няколко пъти я бе изпращал до вратата, когато се срещаха в асансьора. Той беше по-скоро дребен, някъде около метър и седемдесет, със стегната, съразмерна фигура, добродушни очи зад очилата без рамки и приятно интелигентно лице.

Беше ѝ казал, че жена му е починала преди две години и след като се пенсионира от „Лигъл Ейд Съсайъти“ на шестдесет и пет годишна възраст, решил да продаде къщата в Сайосет и да се върне в

града. В момента прекарваше времето си между апартамента и вилата си в Кейп Код.

Нели бе забелязала, че също като нея Денис притежава силно развито чувство за справедливост и не обича нечестните неща. Затова бе имала куража да го помоли за съвет, когато Рокси представи печелившия билет.

Тази сутрин Денис имаше угрижен вид.

— Нели — подхвана той, — сигурна ли си, че знаеш как се пуска онзи касетофон?

— О, разбира се, просто трябва да прокараш ръка по фалшивия диамант в центъра.

— Покажи ми.

Тя го направи.

— Кажй нещо.

— Върви по дяволите, Тим.

— Точно така. Сега да чуем записа.

Тя извади касетата от брошката, сложи я в касетофона, който Елвира ѝ бе дала, и натисна бутона за прослушване. Пълно мълчание.

— Предполагам, че ти си казала на приятелката си Елвира за мен — рече Денис. — Обади ми се преди няколко минути, за да ме предупреди. Според нея, изглежда, имаш проблеми с пускането на касетофона.

Нели усети как пръстите ѝ затрепериха. Не бе успяла да мигне цялата нощ. Съществуваше някаква възможност, вероятност да получи своя дял от печалбата. Но ако планът се провалеше, това щеше да бъде краят. През цялата изминала година не беше проляла нито сълза, но точно в този момент, като гледаше изписаната по лицето на Денис О'Шей загриженост, усети как очите ѝ се навлажняват.

— Покажи ми къде греша — каза тя.

През следващите десет минути пробваха да пускат и да спират касетофона, казваха по няколко думи и ги прослушваха. Номерът беше да натиснеш малкото бутонче силно. Накрая Нели въздъхна:

— Схванах. Благодаря ти, Денис.

— Удоволствието беше мое. Нели, ти само ги запиши как си признават, че са те измамили, а аз ще ги призова в съда толкова бързо, че няма да разберат откъде им е дошло.

— Но те заминават за Флорида.

— Лотарийните чекове се издават в Ню Йорк. Остави аз да се погрижа за тази част от нещата.

Почака асансьора с нея.

— Нали знаеш кой автобус да вземеш?

— Не е чак толкова далеч до Кристофър стрийт. Поне в едната посока ще повървя.

Елвира прекара напрегната сутрин. В осем часа започна да почиства наново безукорно чистия апартамент. В девет без петнадесет намери номера на Денис О'Шей в указателя и му се обади, споделяйки с него безпокойството си, че Нели може да не е схванала как да използва касетофона. После пак се зае да бърше вече излъсканите мебели. За Уили това беше сигурен знак, че е силно загрижена.

— Какво те мъчи, скъпа? — попита накрая той.

— Имам лошо предчувствие — призна тя.

— Страхуваш се, че Нели няма да може да се справи с касетофона?

— И за това се безпокоя, но също, че може да не съумее да ги накара да проговорят, най-вече се тревожа обаче, че ще ѝ признаят всичко, а тя няма да успее да го запише.

Нели трябваше да се срещне с бившия си съпруг и с Рокси в десет. В десет и половина Елвира седна и се втренчи в телефона. В десет и тридесет и пет той иззвъня. Беше Корделия и търсеше Уили.

— На една от нашите сестри ѝ тече таванът на кухнята — каза Корделия. — Целият апартамент е започнал да мирише на плесен. Веднага изпрати Уили.

— По-късно, Корделия. Чакаме важно съобщение. — Елвира знаеше, че няма да се измъкне, без да обясни проблема.

— Трябваше да ми кажеш по-рано — скара ѝ се Корделия. — Ще започна да се моля.

Към пладне Елвира имаше напълно съсипан вид. Отново се обади на Денис О'Шей.

— Някаква вест от Нели?

— Не. Мисис Миън, Нели ми каза, че Тим Монахън ще ѝ отдели само петнадесет минути.

— Знам.

Най-сетне в дванадесет и петнадесет телефонът иззвъня. Елвира грабна слушалката.

— Елвира.

Беше Нели. Елвира се опита да определи тона на гласа ѝ. Напрегнат? Не. Стреснат. Да, това беше. Стреснат. Нели говореше така, сякаш беше в транс.

— Какво стана? — запита Елвира. — Признаха ли си?

— Да.

— Записа ли ги?

— Не.

— О, това е ужасно. Съжалявам.

— Но не е най-лошото.

— Какво искаш да кажеш, Нели?

Последва дълга пауза, след това Нели въздъхна.

— Елвира, Тим е мъртъв. Застрелях го.

Пет часа по-късно Елвира и Уили внесоха парите за гаранцията, след като Денис О'Шей, самоназначилият се адвокат на Нели, пледира, че е невинна по обвинението за убийството втора степен, за непредумишлено убийство от първа степен и за носене на скрито оръжие. Нели излезе от подобната си на транс летаргия само колкото да каже с изненадан глас:

— Но аз наистина го убих.

Отведоха я вкъщи. На кухненския плот имаше половин кейк „Сара Лий“, внимателно увит в найлон.

— Тим винаги е харесвал този кейк — въздъхна тъжно Нели. — Днес изглеждаше ужасно, даже преди да умре. Не мисля, че Рокси се е грижила да му готви.

Елвира се чувстваше отвратително. Всичко това беше станало по нейна вина. Сега Нели я очакваха дълги години затвор. На нейната възраст това би могло да означава до края на живота ѝ. Вчера Нели беше казала, че е способна да убие Тим. А аз го взех на шега, помисли си Елвира. Отвърнах ѝ, че няма да има никаква полза. Не допусках, че говори сериозно. И откъде е взела пистолет?

Сложи чайника.

— Мисля, че ще е по-добре да си поприказваме — рече тя. — Но първо ще ти направя чаша хубав силен чай, Нели.

* * *

Нели ѝ разказа историята си с равен, лишен от емоции глас.

— Реших да мина пеша по Кристофър стрийт и да събера мислите си, нали ме разбираш? Свалих брошката и я сложих в чантата. Тя е толкова хубава, че се боях да не ми я откраднат. После на Десета улица и Авеню Б видях две деца. Едва ли бяха на повече от десет-единадесет години. Можеш ли да повярваш, че едното от тях показваше на другото пистолет?

Втренчи се пред себе си.

— Да ти кажа, побеснях. Тези момчета не само бяха избягали от училище, но размахваха онзи пистолет, сякаш беше играчка. Приблжих се до тях и им наредих да ми го дадат.

— Какво си направила? — примигна Денис О'Шей.

— Хлапето, което не държеше пистолета, рече: „Застреляй я“, но ми се струва, че другото трябва да ме беше взело за цивилно ченге или нещо подобно — продължи Нели. — Както и да е, то се уплаши и ми го даде. Казах им, че деца на тяхната възраст би трябвало да са на училище и да си играят на топка, както правеха момчетата по наше време.

Елвира кимна.

— Значи пистолетът беше у теб, когато отиде да се видиш с Тим и Рокси?

— Нямах време да го предам в полицията. Тим ми беше обещал само петнадесет минути. Както се оказа, не ми бяха необходими повече от десет.

Елвира видя, че Уили се готвеше да зададе въпрос. Поклати глава. Беше ясно, че Нели бе на път отново да преживее мислено сцената.

— Добре, Нели — рече меко тя. — Какво стана, когато отиде у тях?

— Закъснях с около две минути. На Кристофър стрийт снимаха филм и трябваше да си пробивам път сред тълпата, която зяпаше

актьорите. Когато пристигнах, работниците от службата за пренасяне бяха приключили. Рокси ме пусна да вляза. Не мисля, че Тим я беше предупредил за идването ми. Устата ѝ като че ли увисна, когато ме видя. Дневната беше празна, като се изключи старият разтегателен стол на Тим, в който той се беше настанил, както обикновено. Дори не се изправи, което би сторил един джентълмен. После мисис Тим Монахън номер две най-нагло ми рече: „Махай се оттук!“. До този момент вече се бях изнервила до такава степен, че погледнах право към Тим и просто издрънках всичко, което си бях намислила: остава ми да живея само месец и искам прошката му, задето съм му била толкова ядосана, лотарийният билет няма значение и се радвам, че има кой да се грижи за него. Но преди да умра, също като майка му, искам все пак да чуя истината.

— Казала си им това! — възкликна Уили.

— Умна си — прошепна Елвира.

— Както и да е, Тим имаше странно изражение — сякаш се готвеше да се засмее, — после каза, че историята тревожела и него от самото начало. Вярно било, купил печеливения билет и го разменил с този на Рокси, след което го държал в сейф в банката на Западна четвърта улица, докато миналия месец не го взел и не го дал на Рокси да го осребри. Каза още, че съжалявал за болестта ми, защото съм била добра, щедра жена.

— Признал го е просто така! — възкликна Елвира.

— Толкова бързо, че едва не припаднах, а той през цялото време се смееше. Сега съм напълно сигурна, че се забавляваше за моя сметка. Осъзнах, че не съм си сложила брошката, и отворих чантата, започнах да ровя, за да я намеря, а Рокси изкрещя нещо за пистолета. Извадих го, за да им обясня, а той взе, че гръмна и Тим се свлече като торба с мас. След това всичко ми е мътно. Рокси се опита да грабне пистолета и следващото нещо, което си спомням, е, че се озовах в полицейското управление.

Посегна към чашата си.

— Така че, предполагам, няма защо да се безпокоя дали ще задържа този апартамент, или ще отида при братовчедка си в Ню Брънсуик. Мислите ли, че ще ме изпатят в същия затвор, където вкараха онази жена, която застреляла съпруга си, защото искала да задържи кучето при себе си след развода им?

Остави чашата и бавно се изправи. Елвира, Уили и Денис О'Шей видяха как лицето ѝ се сгърчи.

— О, господи — изстена тя, — как можах да застрелям Тим?
После припадна.

На следващата сутрин Елвира се върна от посещението си при Нели в болницата.

— Ще я задържат няколко дни — каза на Уили. — Толкова по-добре. Вестниците са в стихията си. Погледни. — Подаде му „Поуст“. На първа страница имаше снимка на истерично ревящата Рокси, която гледаше как изнасят тялото на Тим от апартамента. Според тези писания Рокси твърди, че веднага щом се е появила, Нели е започнала да стреля.

— Можем да свидетелстваме, че е имала уговорена среща с Тим — отвърна Уили, — но Нели наистина каза, че Рокси, изглежда, не я е очаквала. — Челото му се смръщи, докато обмисляше положението. — Денис О'Шей се обади, когато те нямаше. Смята, че не е лоша идея да се споразумеем със съдията^[2].

Елвира бръсна едно влакънце от ръкава на прекрасно ушития си костюм. Обикновено обичаше да облича този тоалет. Беше само номер 14, но успяваше да закопчее копчето на колана на панталона без прекалено много усилия. Днес обаче нищо не беше в състояние да я успокои. Може на Нели да ѝ бяха измъкнали с измама печелившия лотариен билет, тя пък я бе снабдила с билет за затвора, разсъждаваше Елвира.

— Мислех си, че ако успея да открия онези деца, от които Нели е взела пистолета, поне бих доказала, че не е възнамерявала да отиде там въоръжена. Ще я накарам да ми ги опише.

Мисълта да действа ѝ донесе известно облекчение.

— По-добре да се преоблека в някакви стари дрипи, за да се разхождам спокойно. Кварталът не е от най-добрите.

След около час, натъкмена с вехти дънки и протрита блуза с Мики Маус, на която бе закачена брошката слънце, Елвира застана на поста си на ъгъла на Авеню Б и Десета улица. Момчетата, които Нели ѝ беше описала, бяха около десет-единадесет годишни. Едното било ниско и слабо, с къдрава коса и кафяви очи, а другото — по-високо и

яко. И двете били подстригани късо и носели златни ланци и по една обеща.

Вероятността случайно да се натъкне на тях беше малка и след половин час Елвира започна систематично да обхожда магазините в квартала. Купи си вестник от единия, две ябълки от другия, аспирин от аптеката. Във всеки магазин подхващаше разговор. Късметът обаче я споходи едва при общаря.

— Естествено, че ги зная тия двамата. Малкият е истинска напаст. Другият не е лошо момче. Обикновено висят край онзи ъгъл. — Посочи през прозореца. — Тази сутрин ченгетата прибираха кръшкачите и ги връщаха на училище, така че, предполагам, няма да се появят до три часа.

Доволна от информацията, Елвира възнагради общаря, като купи от него цяла камара бои, никоя от които не ѝ беше необходима. Докато бавно броеше рестото, той ѝ обясни, че изпуснал очилата си за четене и ги настъпил, но затова пък отдалеч можел да види дори как киха комар. После, поглеждайки покрай нея, възкликна:

— Ето ги децата, които търсите. — Посочи към другата страна на улицата. — Явно отново са изкръшкали от училище.

Елвира се завъртя.

— Задръж рестото — извика тя и изхвърча от магазина.

Час по-късно Елвира унило разправяше на Уили и на Денис О'Шей какво се бе случило.

— Когато разговарях с тях, те току-що бяха видели снимката на Нели в „Поуст“ и я бяха познали. Тия малки подлеци бяха тръгнали към полицейското управление, за да разкажат, че Нели уж се приближила към тях и ги попитала къде може да си купи пистолет, защото спешно ѝ трябвал, а после им предложила стотарка. Твърдяха, че те самите не знаели, но по-късно някакво друго хлапе им се похвалило, че ѝ продало един.

— Това е проклета лъжа — рече твърдо Денис. — Точно преди да излезе от апартамента вчера сутринта, Нели провери портмонето си. Без да искам, забелязах, че нямаше повече от три-четири долара в него. Защо им е на тия хлапета да лъжат?

— Защото Нели им е взела пистолета — отвърна му Елвира — и това е тяхната възможност да си разчистят сметките с нея. — В този момент тя осъзна, че всъщност не знаеше защо Денис седеше в дневната и разговаряше с Уили, когато се беше прибрала у дома.

Когато той ѝ каза причината, тя съжали, че бе попитала. Бяха направили аутопсията. Единият куршум само бе одраскал челото на Тим. Другите два се бяха забили в сърцето му и от ъгъла, под който били влезли, ставало ясно, че са изстреляни, след като вече е лежал на пода. Областният прокурор се обади на Денис да му каже, че сега не можело да става дума за друго, освен за непредумишлено убийство от първа степен с утежняващи вината обстоятелства, за което минималната присъда щяла да е петнадесет години затвор. Така че или го приема, или отказва.

— А когато разговарях с него, все още не беше чул за тези деца — завърши Денис.

— Нели знае ли вече за това? — попита Елвира.

— Видях се с нея тази сутрин точно след като ти си бе тръгнала. Възнамерява да излезе от болницата утре и да сложи ред в делата си. Все повтаря, че трябвало да си плати за престъплението.

— Не ми е приятно да повдигам този въпрос — започна Уили, — но възможно ли е Нели наистина да е купила пистолета и да е била достатъчно вбесена, за да иска да убие Тим?

— Да е насочила пистолета към сърцето му, докато е лежал на пода! — възкликна Елвира. — Не вярвам.

— Не мисля, че го е направила умишлено — съгласи се О'Шей. — Но го е убила. Отпечатыците ѝ са по пистолета. — Стана. — По-добре да се обадя и да започна да уреждам споразумението. Ще видя дали ще дадат на Нели малко време, преди да започне да излежава присъдата си.

— Той харесва Нели — отбеляза Уили, след като изпрати Денис О'Шей.

— С такъв мъж е трябвало да бъде през всичките тези години — съгласи се Елвира. Изведнъж се почувства стара и изморена. Аз съм само една досадна глупачка, помисли си тя. Отново се чу как съветва Нели да иде да се срещне с Тим. Чувахе също така как Нели ѝ отвръща: „Способна съм да го убия“.

Уили я потупа по ръката и тя го погледна с благодарност. Той беше не само най-добрият съпруг на света, но и най-добрият ѝ приятел. А горката Нели беше търпяла онзи тип, който не се е задържал на работа, карал се е с всички, пиел е прекалено много и на всичко отгоре е бил огромен като кит.

Защо, по дяволите, се е оженила Рокси за него?

Заради билета, разбира се.

Тази нощ Елвира не можа да спи. Отново и отново премисляше всяка подробност и все стигаше до едно и също нещо: петнадесетте години затвор за Нели Монахън. Накрая в два часа тя стана от леглото, като внимаваше да не събуди Уили, който очевидно вече караше втория си сън. Няколко минути по-късно с димяща кана чай в ръце седна до масата и пусна записа от първата си среща с Нели, а после и изповедта ѝ, след като я бяха освободили под гаранция.

Нещо ѝ убягваше? Какво беше то? Стана, отиде до бюрото, взе една тетрадка и химикалка, върна се до масата и пренави лентата. После, докато я прослушваше отново, започна да си води бележки.

Когато стана в седем часа, Уили я завари да чете бележките си. Знаеше какво прави тя. Сложи чайника да се затопли и седна на масата срещу нея.

— Не искаш да разбереш какво ти убягва, нали? — измърмори той. — Дай да погледна.

Половин час мина, преди Уили да се обади:

— Не откривам нищо. Но като чета за стария разтегателен стол на Тим, се сещам за стария Бъстър Кели. Помня, че и той имаше такъв стол. Дори настоя да го вземе със себе си в старческия дом.

— Уили, я го кажи пак.

— Бъстър Кели настоя да вземе разтегателния си стол...

— *Уили, това е.* Тим е седял на разтегателния стол, когато Нели е влязла в апартамента. — Елвира се пресегна през масата и грабна тетрадката си. — Виж. Нели казва, че хората, които са изнасяли мебелите, тъкмо са си тръгвали, когато пристигнала там. Защо не са взели и разтегателния стол? — Тя подскочи и стана. — Уили, не разбираш ли? Тим е имал причина да признае на Нели, че я е измамил. Обзалагам се на каквото и да е, че Рокси тъкмо му е била казала да се пръждосва. Останала е с него, докато не ѝ е дал лотарийния билет и тя не го е занесла на гишето. След това вече не ѝ е бил нужен.

Колкото повече говореше, толкова по-сигурна беше, че е ударила право в целта. Гласът ѝ се извиси развълнувано, докато продължаваше:

— Тим се е опитвал да попречи на Нели да предяви претенции към част от печалбата, но и през ум не му е минавало, че Рокси ще го изиграе. Готова съм да се обзаложа, че като е наредила на работниците да оставят разтегателния стол, за първи път му е дала да разбере, че смята да го изостави.

— И като е признал пред Нели, че я е измамил, той си е мислел — ще си получи обратно билета и ще вземе половината от парите. Има смисъл — съгласи се Уили.

— Нели не е убила Тим. Онзи първи куршум съвсем леко е одраскал челото му. Рокси не е сграбчила ръката ѝ, за да вземе пистолета, а за да го насочи към Тим.

Спогледаха се. Очите на Уили блестяха от възхищение.

— Най-умната червенокоска на света — рече той. — Има само един проблем, скъпа. Как ще го докажеш?

Как щеше да го докаже? Елвира направи списък откъде да започне. Искаше да говори с работниците, които бяха опразнили апартамента на Рокси. Тим беше споменал пред Нели, че е държал билета в сейф в някаква банка близо до Кристофър стрийт. Трябваше да я открие и да разбере кога е извадил кутията от сейфа и на чие име е бил той. Накрая се налагаше да говори и с портиера в сградата, където е било малкото любовно гнездо на Рокси и Тим.

Но дори мозъкът ѝ трескаво да работеше, усещането, че всичко е напразно, не я напускаше. Фактът си оставаше — щеше да е почти невъзможно да докаже, че Рокси бе насочила ръката на Нели.

В девет часа звънна на Чарли Евънс в „Глоуб“ и обясни от какво има нужда. В десет той ѝ се обади. Компанията „Столуърт Ван“ била изнесла покъщнината от апартамента на Рокси и Тим, докладва ѝ той. Тримата мъже, свършили работата, днес се намирали на Източна петдесета улица. „Гринуич Сейвънгс банк“ на Западна четвърта е имала сейф на името на Тимоти Монахън. Наел го миналата година и го освободил преди три седмици.

— Изказаха желание да поговорят с теб.

Елвира записваше бързо и рече:

— Чарли, ти си истинска кукличка. — После затвори и се обърна към Уили: — Хайде, скъпи.

Спряха първо на Източна петдесета улица, където работниците на „Столуърт Ван“ опразваха един апартамент. Повъртяха се около камиона, докато тримата мъже не се върнаха, превити под тежестта на близо триметров гардероб.

Елвира изчака да го натоварят в подобната на пещера каросерия на камиона, после се представи.

— Не искам да ви отнемам нито минутка, но е много важно да ви задам няколко въпроса. — Уили отвори портфейла си и им показва три двадесетдоларови банкноти.

Те весело обясниха, че Тим не бил в апартамента, когато пристигнали там. Всъщност, когато се върнал малко преди десет, си личало, че жена му не го очаква. Рокси му изкрещяла: „Казах ти да се подстрижеш. Приличаш на мърляч“.

Плещестият работник се захили.

— После той спомена за някаква среща в десет, която не мислел, че ще ѝ хареса, и тя попита: „Каква среща, да пийнеш нещо ли?“.

— Тъкмо си тръгнахме вече, и той ни извика да се върнем да вземем разтегателния му стол; но жена му ни каза да си вървим по пътя — рече най-дребният работник, онзи, който беше носил най-тежката част на гардероба.

— В съда това няма да докаже нищо — напомни Уили на Елвира час по-късно, когато излязоха от „Гринуич Сейвингс банк“, където бяха потвърдили информацията, че Тим Монахън бе наел сейф преди година — на сутринта, след като е бил изтеглен въпросният печеливш билет — и го посетил само веднъж — в деня, в който го закрил преди три седмици. Този ден го придружавала жена с безвкусна външност. Чиновникът беше познал Рокси на снимката. „Тази е.“

— Той е слязъл в трезора и е освободил този сейф половин час преди да се появят в офиса, за да представят билета — каза Елвира, чието тяло се тресеше от чувство за безсилие.

— Знам, че е така — съгласи се Уили, — но...

— Но юридически това не доказва нищо. О, Уили, може и да се окаже напразно, но нека опитаме да хвърлим поглед на апартамента, в който са живели.

Свиха зад ъгъла и се озоваха пред тълпа притиснати към оградата зрители, които наблюдаваха Том Круз да застига тичащата Деми Мур и да я извърща към себе си.

— Нели спомена, че и онзи ден тук са снимали филм — промърмори Елвира. — Е, имаме да вършим по-важни неща от това да зяпаме.

Стоеше пред вратата на Кристофър стрийт № 101, когато един познат глас извика: „Лельо Елвира“.

Двамата с Уили се завъртяха кръгом и видяха слаб млад мъж със смъкнати на върха на носа му очила да си пробива ловко път към тях.

— Браян, жив да си.

— Мислех, че си в Лондон — каза Елвира, докато го прегръщаше.

— Аз пък си мислех, че сте в Гърция. Току-що се върнах и те поискаха допълнителен диалог. Аз написах сценария за този филм. — Кимна към камерите надолу по улицата. — Вижте, трябва да се връщам. Ще ви потърся по-късно.

В този момент точно нагласяха прикрепена към камион камера малко по-надолу по улицата. Подсъзнателно Елвира си отбеляза факта, докато звънеше на портиера на №101.

Десет минути по-късно с Уили разглеждаха тристайния апартамент, в който покойният Тим Монахън беше издъхнал.

— Имате късмет — информира ги портиерът. — Рокси едва вчера се обади, че не иска апартамента повече, затова все още никой не знае, че е свободен. А вие сте тъкмо наематели, каквито управата търси — добави той искрено, като си помисли за дадения му от Елвира чек за хиляда долара, сега прибран на сигурно място в джобчето до гърдите му.

— Искате да кажете, че не е възнамерявала да го освободи, когато се преместят във Флорида?

— Не. Каза, че можело да ѝ потрябва, но го беше прехвърлила на името на Тим.

В паянтовия разтегателен стол на покойния Тим Монахън се отразяваше сутрешното слънце. Останалата част от стаята беше

празна. По пода още личаха следите от тебешир, с които полицията беше отбелязала местонахождението на мъртвото тяло.

По стола премина сянка. Изненадана, Елвира се обърна и видя — камиона на „Мираж филм“ с камерата да минава отвън.

— Точно това ми трябва — измърмори тя.

На следващата сутрин Нели Монахън седеше на един стол в стаята си в болница „Ленъкс Хил“ и чакаше да я изпишат. В скута си държеше бележник и записваше всичко, което трябваше да направи, преди да влезе в затвора. Натъженият Денис О’Шей ѝ беше казал, че областният прокурор щял да се съгласи да бъде призната за виновна за по-малкото престъпление само в случай че тя приеме петнадесет години затвор без право на съкращаване на срока.

— Това е справедливо — беше му отвърнала тихо. — Трябва да платя за онова, което съм извършила. — После, когато той взе дланта ѝ, тя се намръщи. Китката я болеше вероятно защото Рокси с всички сили се беше опитала да измъкне пистолета от ръката ѝ, а на показалеца си имаше драскотина, която си беше направила, докато се опитваше да включи касетофона в брошката.

После Денис изрази мнението си, че трябва да отидат на съд, и предложи да я защитава, но тя възрази, че няма да е честно да се измъкне. Беше отнела човешки живот.

„Да освободя апартамента — пишеше Нели сега. — Да прекъсна телефона.“

Вдигна поглед. Елегантно облечената Елвира стоеше до вратата.

— Колко си хубава, Елвира — рече с възхищение. — Знаеш ли какъв цвят са затворническите униформи? Смешно. Миналата нощ си лежах будна и мислех за такива неща.

— Не се тревожи за затворнически униформи — каза ѝ Елвира. — Нищо не е приключило, докато не му се види краят. Сега ще те заведе у дома с такси, ще се обадя на Денис и ще му съобщя, че няма, повтарям — няма да стъпиш в кабинета на областния прокурор, нито ще подписваш каквото и да било, докато не задействам плана си — а ще започна с интервю от сломената вдовица на покойния Тим Монахън.

Рокси Марш Монахън се чудеше какво да облече за срещата си с Елвира Миън. Вълнуваше се при мисълта, че за нея ще има цяла статия в „Глоуб“. Историята в „Поуст“ ѝ беше харесала, но съжеляваше, че не си бе направила косата в понеделник, както възнамеряваше. Тя изглеждаше леко провиснала на снимката, на която Рокси гледаше как изнасят тялото на Тим. От друга страна обаче, тя плачеше така истерично, че може и да беше за добро, задето косата ѝ бе разрошена. Подсилваше ефекта.

Огледа се. Малкият апартамент в „Омни парк хотел“ беше много хубав. Бе го наела в деня на произшествието. От областната прокуратура я бяха помолили да остане за известно време в Ню Йорк, докато не се изяснят всички факти около случая. Бяха ѝ казали, че Нели несъмнено ще се съгласи на споразумение, така че няма да има никакъв процес.

Рокси реши, че Ню Йорк малко ще ѝ липсва, но тя обичаше голфа, а във Флорида щеше да може да играе всеки ден, без да се налага да разнася чинии на някое противно парти. Подготвянето на празненства беше ад. Господи, не смяташе, че някога щеше да си сготви нещо повече от зелен фасул.

Усмихна се. Беше обзета от топлината на очакването още откакто онзи тъпанар Тим ѝ даде билета, за да го представи на служителите от лотарията. Всъщност Тим не беше чак толкова тъп. Онази първа вечер, когато ѝ бе показал печелившия билет, тя предложи да му го пази. Няма да стане, беше отвърнал. Той искаше да се увери, че наистина си подхождат.

Бе ѝ дошло до гуша да гледа загубената му физиономия всеки ден, да го слуша как хърка през нощта, да го вижда разплут в онзи скапан разтегателен стол с бира в ръка, да се прави на щастлива, докато я обсипваше с недодяланите си целувки. Беше си спечелила всеки цент от близо двестата хиляди годишно без данъците, които щеше да получава в продължение на следващите двадесет години.

Заоглежда двата черни костюма, които си бе купила от „Ани Сез“ вчера. Единият беше със златни копчета. Другият — с покрити с пайети ревери. Избра този със златните копчета. Костюмът с пайетите изглеждаше малко прекалено весел. Рокси се облече, сложи

обичайните си гривни и тюркоазните пръстени. Знаеше, че не изглежда на петдесет и три. Даваше си сметка, че с русата си коса и стройната си фигура все още беше доста привлекателна. А сега можеше да си позволи да остане такава още за дълго.

Всичко се свеждаше до това да си намери някой наистина интересен мъж.

Благодаря ти, Тим Монахън. Благодаря ти, Нели Монахън. Невероятно как се измъкнах като победителка от онази безнадеждна клопка, радваше се Рокси. Единствената ѝ грешка беше, че хвърли истината в лицето на Тим, когато той видя работниците да си тръгват без разтегателния му стол от дневната. Все някак си щеше да успее да се измъкне. Определено би си държала устата затворена обаче, ако знаеше, че Нели Монахън ще позвъни на вратата секунди след като беше казала на Тим да иде да се удави в езерото и че няма да тръгне с нея. Докато Рокси оформяше устните си с червилото, телефонът иззвъня. Елвира Миън беше във фойето.

— Нашата отправна точка ще бъде да поговорим за това как печелившият лотариен билет е довел до такава трагедия за вас — казваше съчувствено Елвира няколко минути по-късно, седнала срещу Рокси.

Рокси попи очите си.

— Съжалявам, че изобщо го намерих в чекмеджето с гримовите си. Открих го под една кутийка, а току-що бях чела статия за това колко много хора изобщо не се сещат, че имат печеливш билет и никога не разбират, че са могли да бъдат милионери — в нея се даваше и телефонът, на който да се обадим, така че се засмях и рекох на Тим: „Няма ли да е смешно, ако този билет е бил печеливш?“.

Елвира леко се завъртя, така че касетофонът в брошката ѝ слънце да не пропусне нито дума.

— И какво отвърна той?

— О, онзи глупчо отвърна: „Не си хаби телефонното обаждане, освен ако не е номер осемстотин^[3]“. Рокси изстиска от очите си сълзи. — Сега съжалявам, че го направих.

— Бихте предпочели да се занимавате с подготвяне на празненства, така ли?

— Да — изхлипа Рокси. — Да.

Елвира никога не говореше вулгарно, но една известна ругатня едва не се изплъзна от устните ѝ. Вместо това успя да каже през стиснати зъби:

— Имам още само няколко въпроса и после нашият фотограф ще ви направи снимки.

Хлипанията на Рокси внезапно секнаха.

— Чакайте да погледна грима си.

Мел Ливайн, известният фотограф на „Глоуб“, беше получил недвусмислено нареждане: „Снимай в близък план ръцете ѝ“.

Най-възрастната жива сестра на Уили, сестра Корделия, не обичаше да я оставят настрана от нищо. Като знаеше, че Елвира е свързана с Нели Монахън, жената, застреляла бившия си съпруг в присъствието на втората му съпруга, Корделия реши да направи внезапно посещение в Сентръл парк Саут.

Придружена от сестра Мийв Мари, младата полицайка, станала послушничка, Корделия беше пристигнала в апартамента и чакаше в креслото в дневната, когато Елвира се върна у дома. Тъй като креслото беше тапицирано с хубаво алено кадифе, а Корделия носеше дълги до глезените одежди и къс воал, на Елвира моментално ѝ хрумна една отдавнашна мисъл — ако някога изберяха жена за папа, то тя щеше да прилича на Корделия.

— Корделия тъкмо се отби — обясни Уили и дясната му вежда се повдигна. Това беше сигнал, че не беше уведомил Корделия за плановете им в момента.

— Надявам се, че не ви създаваме неудобства, Елвира — извини се сестра Мийв Мари. — Старшата сестра сметна, че може да се нуждаете от помощта ни. — Мийв имаше стройното, тренирано тяло на атлет. Лицето ѝ, на което изпъкваха големите сиви очи, беше изумително красиво. Изражението ѝ, същото като това на Уили, казваше: „Съжалявам, Елвира, но нали познаваш Корделия“.

— Е, какво става? — попита Корделия, като мина право на въпроса.

Елвира знаеше, че няма никакъв друг избор, освен да ѝ признае истината, цялата истина и нищо друго, освен истината. Отпусна се на

дивана, като ѝ се искаше да бе имала време да изпие на спокойствие с Уили чаша чай преди посещението.

— Трябва да помогнем на Нели. Вината да отиде да посети Тим е моя и аз не мога да позволя да прекара остатъка от живота си в затвора.

Корделия кимна.

— И какво смяташ да правиш?

— Нещо, което може да не ти хареса. Браян е написал сценарий за „Мираж филмс“.

— Знам. Надявам се да им има достатъчно доверие, че няма да го напълнят с цинизми. Но какво засяга това горката Нели Монахън раба Божия?

— В деня на произшествието „Мираж“ са снимали сцена точно пред сградата, където живееха Рокси и Тим. Ще се опитаме да накараме Рокси да повярва, че камерата я е заснела как извива ръката на Нели и насочва пистолета към Тим.

— Ще го фалшифицираш? — избухна Корделия.

— Точно така. Браян говори с продуцента и той се съгласи да ни помогне. Мел, фотографът на „Глоуб“, днес направи много снимки на Рокси. Освен това имаме нейни снимки и от момента, в който са изнасяли тялото на Тим. Трябва да намерим някоя жена, която снимана отдалеч, смътно да прилича на Рокси. Ще я облечем в същия раиран костюм, с който е била Рокси, и ще снимаме отблизо как хваща ръката на Нели. Остава да убедя Нели да се съгласи, но мисля, че ще успея.

Уили ѝ кимна окуражително и продължи с обяснението:

— Корделия, вече дадохме депозит за апартамента. Единствената мебел в стаята е била разтегателният стол на Тим, а той още е там. Следите от тебешир, където е лежало тялото, се виждат. Аз ще изиграя ролята на Тим. Имам предвид, че ще се просна на пода до разтегателния стол. Нели каза, че Тим бил със сив анцуг и с мокасини.

Очите на сестра Мийв Мари бляскаха от възмущение.

— Когато бях ченге, наричахме това „следствен експеримент“. Харесва ми.

Уили погледна Корделия. Знаеше, че Елвира е твърдо решена да осъществи плана. И все пак нямаше да е зле, ако Корделия не се опиташе да попречи. Елвира и без това достатъчно се притесняваше, че тя бе дала предишната идея, довела до толкова неприятности за

Нели. Когато Корделия не одобряваше някой начин на действие, тя имаше необичайната способност да те убеди, че е осъден на неуспех.

Корделия моментално се намръщи, после челото ѝ се разведри.

— Неведоми са пътищата Господни — рече тя. — Кога ще снимаме?

Елвира изпита вълна на облекчение.

— Възможно най-скоро. Трябва да намерим актриса, която да изиграе Рокси. — Докато говореше, гледаше към сестра Мийв Мари. Също като Рокси Мийв беше висока и имаше хубава фигура. Също като Рокси ръцете ѝ бяха добре оформени, с дълги пръсти.

— Много се радвам, че дойдохте и двете — рече сърдечно.

Два дни по-късно бяха готови да щракнат капана. В апартамента на Кристофър стрийт, откъдето душата на Тим Монахън се беше отправила към своя Създател, Браян режисираше действието.

— Чичо Уили, ти просто си лежи там. Трябваше да изтрием следите от тебешир, но направихме очертанията с молив.

Уили послушно се отпусна до разтегателния стол.

Браян и операторът се отдръпнаха, Браян надникна през обектива, после погледна снимката на мъртвия Тим, която редакторът на „Глоуб“ беше успял да копира, като бе подкупил един от хората в отдела за съдебна медицина.

— Не изглеждаш достатъчно дебел — отсъди Браян.

— Добра новина — измърмори Уили.

Проблемът бе решен, след като Браян свали пуловера си и го напъха под горнището на Уили.

Нели стоеше в ъгъла. Бе облечена със синия костюм и пъстрата блуза, които носеше, когато посети Тим и Рокси. В чантата си пак имаше пистолет, досущ приличащ на онзи, който бе взела от момчетата в съдбоносния ден.

Беше само преди четири дни, помисли си тя. Просто невероятно. Погледна към Денис О'Шей, който ѝ се усмихна окуражително. После хвърли поглед към сестра Мийв, която потискащо напомняше за Рокси. Беше с руса перука и точно копие на раирания костюм, с който Рокси бе станала вдовицата на Монахън. Огромен тюркоазен пръстен опираше на кокалчето на показалеца ѝ. Кървавочервените нокти

подчертаваха дългите ѝ пръсти, а по опакото на ръцете ѝ бяха изрисувани бръчки и червеникавокафяви петънца. Точно като при Рокси, помисли си Нели с известно задоволство, докато поглеждаше надолу към собствената си гладка кожа.

Сестра Корделия наблюдаваше сцената със скръстени ръце. Тя напомняше на Нели за монахините в енорийското училище, което бе посещавала.

Браян я попита дали е готова. Когато кимна в потвърждение, той я подкани:

— Тогава иди до вратата, Нели. Опитай се да направиш всичко така, както през онзи ден.

Нели погледна към Уили.

— В такъв случай ти още не си мъртъв.

Докато Уили се изправяше, тя тръгна към вратата.

— Рокси ми отвори — обясни. — Тим седеше в стола си. Забелязах, че е много разстроен, но мислех, че причината съм аз, та дори вестта за фаталното ми заболяване. Както и да е, просто минах покрай Рокси, отидох до него и му казах, че искам да чуя истината, преди да умра...

— Направи го — нареди Браян, — Мийв, ти застани до вратата.

Нели бе репетирала речта си за пред Тим толкова много, че не ѝ беше трудно да се изправи до стола и отново да я изрече. Не ѝ беше трудно и да си представи лицето на Тим на мястото на Уили. Но Уили изглеждаше загрижен.

— Трябва да започнеш да се усмихваш — подсказа му тя. — Беше много гадно от твоя страна и не биваше да се усмихваш, докато ти съобщавах, че умирам.

Господи, помисли си Елвира. Може би напразно разлайвам кучетата.

— Но после ти простих, защото веднага си призна, че си разменил билетите. — Нели отвори чантата си. — Едва не припаднах, когато си спомних, че не си бях сложила брошката слънце, отворих чантата и започнах да ровя в нея ето така, а Рокси видя пистолета. — Направи пауза. — Чакайте малко. Рокси тогава крещеше на Тим да млъкне, но когато ми отвори вратата, явно току-що му бе казала нещо друго.

— Не е важно — рече бързо Браян. — Не записваме звук.

Нели имаше чувството, че гледа видеозапис. Всичко се връщаше. Измъкна брошката от дъното на чантата си и като ехо сякаш чуваше Рокси да крещи за пистолета.

— Оставих брошката, грабнах пистолета, извадих го и се опитах да ѝ го покажа. Тим скочи. Пистолетът изгърмя. Тим извика... какво извика... „Нели, не прави глупости. Ще си поделим печалбата.“ После се хвърли на пода.

Хвърлил се е на пода, помисли си Елвира. Не е паднал. *Хвърлил се е.*

Нели видя всичко съвсем ясно. Беше си помислила, че го е застреляла, и ѝ се стори, че ще припадне, после усети как една ръка обгръща нейната и извива китката ѝ. Затова ме боли китката. Така стана. Сега съм сигурна.

Но Тим беше казал още нещо, помисли си тя. Какво беше то?... Рокси, беше казал нещо на Рокси.

Усети как сестра Мийв извиваше ръката ѝ и насочваше пистолета надолу към Уили, който в момента играеше ролята си на пода. *Именно тогава припаднах.*

Остави коленете ѝ да се подвият и се свлече на пода.

— Това беше много добре, Нели — окуражи я Браян. — Не мога да повярвам, че го направихме от раз, но смятам, че стана. Ще го пуснем, за да сме сигурни, после ще се молим на бога Рокси да не усети номера.

Нели седна. Пресегна се за чантата си и зарови за брошката, която още не беше върнала на Елвира.

— Чудя се — измърмори тя.

Елвира изпита онова прекрасно усещане, което винаги се появяваше, когато инстинктивно почувстваше, че ще се случи нещо важно.

— Какво има, Нели? — попита тя.

— Едва сега като че ли чух отново думите на Денис, с които ми обясняваше как да пускам касетофона в брошката. Каза ми, че трябва силно да я натисна с този пръст. — Вдигна показалеца на дясната си ръка. — А този пръст ми създава проблеми, откакто бях тук онзи ден. Мислиш ли, че може да съм пустила касетофона точно преди да се опитам да покажа пистолета на Рокси? Въобще не съм проверявала.

Мислите ли, че може да се е записало как Тим я моли да пожали живота му?

— Боже, помогни — прошепна Корделия.

Копчето на касетофона в брошката, която Елвира беше дала на Нели, все още бе във включено положение. Батерията беше изхабена, разбира се, но Елвира умело извади миниатюрната касета, сложи я в джобния си касетофон, превъртя я и натисна копчето за прослушване.

Устните на Корделия се движеха в безмълвна молитва, докато Елвира го включваше. Моментално се чуха звуци. Изстрел, гласът на Тим, който молеше Нели да не прави глупости. Нели, която възкликваше: „О, божичко, о, божичко. О, съжалявам“, после дрезгав глас, гласът на Рокси: „Тим, копеле такова“.

И накрая молбите на Тим: „Рокси, недей. Рокси, не ме убивай!“.

Елвира усети ръката на Уили около рамото си.

— Отново успя, скъпа.

* * *

Два дни по-късно Нели настоя да приготви тържествена вечеря за шестимата: Елвира и Уили, сестри Корделия и Мийв Мари, Денис и, разбира се, тя самата.

Като бивша полицайка Мийв беше настояла предвид неопровержимостта на доказателствата да уведомят областния прокурор, така че един от най-добрите му тайни агенти, представяйки се за оператора, заснел произшествието, се бе свързал с Рокси.

Когато Рокси видя видеозаписа и чу гласа на Тим да я моли да не го убива, моментално предложи на тайния агент каквото поиска, само и само да ѝ го продаде. После благодарение на умело зададените от него въпроси тя си призна всичко. Сега срещу нея бе възбудено съдебно преследване, а Нели бе оправдана и обявена за законна собственичка на лотарийния билет.

Денис беше донесъл шампанско. С просълзени очи Нели уважи тоста на приятелите си, след което самата тя вдигна един.

— За всички вас и за Браян. Съжалявам, че трябваше да е в Холивуд тази вечер, независимо от сензациите и така нататък.

— Всичко това не е за вярване — каза тя няколко минути по-късно, докато гледаше как Денис разрязва сочното агнешко бутче, което беше приготвила по своя собствена рецепта. Останалата част от менюто включваше салата от домати и лук, картофено пюре, хрупкав зелен фасул, ронливи бисквити, желе с джоджен, топъл ябълков пай и кафе.

Нели доволно се усмихна, обсипвана от похвалите на гостите.

В девет часа Корделия и Мийв станаха да си вървят.

— Уили, първата ти работа утре сутринта е да дойдеш при мен — нареди му тя. — Донеси си кутията с инструменти. Имам много задачи за теб.

— Ние също си тръгваме. Ще се отбием да ви оставим — каза ѝ той.

— Няма да помръдна оттук, докато не помогна на Нели да оправи всичко — обяви Елвира и усети как Уили я настъпва.

Обърна се и проследи погледа му. Нели и Денис се гледаха щастливо.

— Време е да се прибираме, скъпа — възрази твърдо Уили и хвана облегалката на стола ѝ.

[1] Прозвище на Ню Йорк. — Бел.пр. ↑

[2] Споразумението се състои в това, че обвиняемият се признава за виновен за по-малкото престъпление, за да не бъде съден за по-тежкото. — Бел.пр. ↑

[3] Почти всяка по-голяма фирма в САЩ има телефонен номер, започващ с 800, който е безплатен. — Бел.ред. ↑

5

ИГРАЧЪТ НА ЛОТАРИЯ

— Елвира. Ела веднага. Отчаяно се нуждая от помощта ти.

Очите на Елвира мигновено се отвориха. За част от секундата излезе от приятния сън, в който се намираше на официална вечеря в Белия дом, и се озова в реалността, събудена в три часа сутринта от пронизително дрънчащия телефон и от паникьосания глас на баронеса Мин фон Шрайбер.

— Мин, какво има? — извика тя.

Уили се събуди и изсумтя до нея.

— Скъпа, какво става? — измърмори той.

Елвира докосна успокояващо с ръка устните му.

— Шшшт. — После повтори: — Мин, какво има?

Трагичният стон на Мин долетя през континента — от Сайпърс Пойнт Спа в Пебъл Бийч, Калифорния, до луксозния апартамент в Сентръл парк Саут.

— Ще бъдем разорени. Сред гостите има крадец на бижута. Диамантите на мисис Хейуърд са изчезнали от стенния сейф във вилата ѝ.

— О, небеса! — възкликна Елвира. — И какво прави Скот по въпроса? — Скот Алшорн, шерифът на Монтерей Каунти^[1], се беше сприятелил с Елвира, когато тя помогна за разкриването на едно убийство, извършено на минералните бани преди няколко години.

— О, мили боже, толкова е сложно. Не можем да се обадим на Скот — отвърна Мин с треперещ глас. Надин Хейуърд е в истерия. Не смее да признае на съпруга си, че застраховката на диамантите е изтекла. Убедила го да повери грижата за личните им застрахователни полици на сина ѝ от първия брак, така че да получава комисионите, обаче той изгубил на комар парите за вноската. Застрахователната компания би понесла отговорността, тъй като синът е неин агент, но така биха съдили него, а на нея не ѝ дава сърце да подаде жалба и да

остави сина си да отиде в затвора. Така че ѝ хрумнала щурата идея да поръча фалшиви копия на диамантите, за да заблуди съпруга си.

В този момент Елвира вече беше напълно будна.

— Фалшификатите свършват работа в „Огърлицата“^[2] на Мупасан. Чудя се дали мисис Хейуърд не го е чела.

— Мопасан, не Мупасан — поправи я Мин. После въздъхна тежко. — Елвира, глупаво е да оставиш някого да се измъкне безнаказано, след като е откраднал бижута за четири милиона долара. Не можем просто да го отменим. Може да стане и друга кражба. Трябва бързо да дойдеш. Нуждая се от теб. Трябва да се погрижиш да откриеш виновника. Като моя гостенка, разбира се. Доведи и Уили. Може да посещава гимнастическите занимания. Ще му предоставя личен треньор.

Петнадесет часа по-късно лимузината с Уили и Елвира мина покрай „Пebъл Бийч кльб“, а после и край именията, разположени до Шор Драйв. Зави и пътниците ѝ отдадоха дължимото на дървото, дало името си на Сайпръс Пойнт Спа^[3]. След като се вмъкна през украсените железни порти, колата пое към главната къща — асиметрична триетажна сграда с хоросанова замазка в цвят слонова кост и светлосини капаци. Въпреки че беше изтощена, очите на Елвира горяха от очакване.

— Обичам това място — каза тя на Уили. — Надявам се Мин да ни даде „Тренкуилити“ — любимата ми вила. Спомням си първия път, когато дойдох тук. Тогави перспективата да прекарам една седмица сред всички тези знаменитости ме караше да си мисля, че съм предала богу дух и съм отишла в рая.

— Знам, скъпа — обади се Уили.

— По онова време започвахме да разбираме как живее другата част от човечеството. Какъв урок! Е... — Елвира внезапно млъкна, осъзнавайки, че беше на път да припомни на Уили как, когато бе помогнала за разкриването на убийството на минералните извори, едва не бяха убили и нея.

Очевидно Уили бездруго го помнеше. Сложи ръка върху нейната и промърмори:

— Скъпа, не искам да си навлечеш беда, докато се тревожиш за нечий изчезнали бижута.

— Няма. И все пак ще ми е приятно да помогна. Напоследък беше доста спокойно. О, виж, ето я Мин.

Колата беше спряла пред външната врата. Мин изхвърча по стълбите да ги посрещне с разтворени обятия. Беше облечена със синя ленена рокля, която прилепваше към закръглената ѝ, но прекрасна фигура. Косата ѝ, не по-различна, отколкото сигурно е била преди двадесет години, бе вдигната в сложна френска прическа. Беше си сложила комплект обеци и колие от перли и злато. Както винаги, изглеждаше така, сякаш беше слязла от страниците на „Вог“.

— А като си помисля, че е с пет години по-възрастна от мен — измърмори Елвира с възхищение.

Зад Мин пристъпваше внушителният барон Хелмут фон Шрайбер, чиято военна осанка го правеше по-висок от неговите метър и седемдесет. Прекрасно подстриганата му козя брадичка се развяваше леко на вятъра, а радостната усмивка разкри съвършени зъби. Само бръчиците около синьо-сивите му очи намекваха, че е в началото на петдесетте си години.

Шофьорът изскочи да отвори вратата, но Мин го изпревари.

— Вие сте истински приятели — възкликна тя и разтвори ръце да ги прегърне. Изведнъж спря и зяпна. — Елвира, къде си купи този костюм? Добре е ушит, но не бива да носиш бежово, обезличава те. — После отново замлъкна, този път поклащайки глава. — Е, всичко това ще почака.

Казаха на шофьора да отнесе багажа във вила „Тренкуилити“.

— Камериерката ще го разопакова вместо вас — информира ги Мин. — Трябва да поговорим.

Те послушно я последваха в богато обзаведения офис на втория етаж на сградата. Хелмут затвори вратата и се отправи към шкафа с напитки.

— Чай с лед, бира или нещо по-силно?

Елвира винаги се забавляваше с мисълта, че на територията на Сайпърс Пойнт Спа беше абсолютно забранен какъвто и да било алкохол, освен в личния апартамент на Мин и Хелмут. Тя предпочете чай с лед. Уили изглеждаше трогателно благодарен при мисълта да получи бира. Наистина, помисли си тя, беше подло да го измъкне от леглото посред нощ, но само така успяха за полета в девет.

И въпреки това не можаха да си намерят места в първа класа и бяха притиснати в тесни седалки между други хора. Първите думи на Уили, когато слезоха от самолета, бяха:

— Скъпа, не знаех колко много съм свикнал с хубавия живот.

Докато отпиваше от ледения чай, Елвира премина право към въпроса:

— Мин, какво точно се случи? Кога беше открит обирът?

— Късно следобед вчера. Надин Хейуърд пристигна в събота, така че беше тук от три дни. Съпругът ѝ е отседнал в апартамента им в „Пибъл Бийч клъб“. Участва в турнира по голф. Ще ходят на благотворителен бал в Сан Франциско, така че Надин донесе най-хубавите си бижута и ги сложи в стенния сейф във вилата.

— Била ли е тук и преди? — попита Елвира.

— Редовно ни посещава. Откакто се омъжи за Котър Хейуърд, идва на минералните бани винаги когато той участва в някой от турнирите. Корт Хейуърд е от добрите аматьори в голфа.

Елвира се намръщи.

— Е, това ме притесняваше. Имаше друга жена с него, когато бяха тук преди две години. И тя беше мисис Котър Хейуърд.

— Това беше първата му съпруга, Елиз. Тя продължава да посещава баните, но обикновено избягва да се засича с Надин. Въпреки че мрази Котър, не ѝ харесва мисълта, че е била изместена, особено след като за нейно нещастие именно тя го е запознала със сегашната му жена.

— Влюбиха се под този покрив — промърмори Хелмут с въздишка. — Случват се и такива работи. Но за да се усложнят нещата, Елиз също е тук тази седмица.

— Чакайте малко — рече Елвира. — Искате да ми кажете, че и Елиз, и Надин са тук?

— Точно така. Естествено, дадохме им маси в два различни края на трапезарията и по такъв начин направихме програмите им, че да не попадат едновременно на тренировки.

— Елвира, скъпа, мисля, че се отклоняваш от въпроса — обади се Уили. — Защо не изясним обстоятелствата около обира, а после да идем до вилата да подремнем?

— О, Уили, съжалявам. — Елвира поклати глава. — Толкова съм невнимателна. Уили има нужда от повече сън от мен, а не можа да

мигне в самолета. Намираше се между две хлапета, които си играеха на морски шах на неговата масичка. Родителите не пожелаха да им разрешат да седнат едно до друго, защото много се биели.

— А защо родителите не седяха с тях? — попита Мин.

— Държаха на ръце тригодишни близнаци, а знаеш какво добро сърце има Уили.

— Обирът — напомни Уили.

— Ето какво стана — заразправя Мин. — В пет часа Надин отишла във фризьорския салон да ѝ оправят косата. Върнала се във вила „Рипоуз“ в шест без десет и я заварила обърната с краката нагоре. Всички чекмеджета били преровени, куфарите ѝ — извадени. Някой или може би няколко души систематично били претърсили всеки сантиметър от вилата.

— И какво са търсили? — попита Елвира.

— Бижутата, разбира се. Знаеш как се издокарват всички вечер. Жените обичат да се фукат с бижутата си една пред друга. Предния ден Надин беше с диамантена огърлица и гривна. Някой е търсел тях, защото не може да е знаел, че е взела също диадемата на Хейуърдрави, както и някои пръстени и още две гривни. — Мин въздъхна, после избухна: — Защо ѝ е било на тази глупачка да взима всичко, което има? Със сигурност не би могла да се окичи с толкова неща на благотворителния бал.

Хелмут я потупа по ръката.

— Мина, Мина, не мога да ти позволя да вдигнеш кръвното. Мисли си за хубави неща. — Той продължи разказа: — Странното е, че крадецът очевидно се е натъкнал на сейфа едва след като е претърсил всичко останало. Той е скрит зад нашия портрет с Мина в дневната на вилата.

— Чакай малко — прекъсна го Елвира. — Току-що казахте, че някой сигурно е видял Надин с бижутата предишната вечер. Онази вечер тя излиза ли навън от минералните бани?

— Не. Присъства на онова, което шеговито наричаме „часа за коктейли“, после на вечерята и след това на концерта на Моцарт в музикалния салон.

— Тогава значи единствените хора, които може да са я видели, са всички останали гости и персоналът, а всеки един от тях би бил достатъчно наясно, че трябва да търси в сейфа. Вече всички вили са

снабдени със сейфове. — Елвира пое въздух и приглади полата на бежовия си костюм, за който доскоро бе сигурна, че ще получи одобрението на Мин. Наистина забравих, че тя ми каза да не обличам бежово, защото ме обезличавало, помисли си мрачно. О, добре. Продължи мисълта си. — И още нещо. Сейфът беше ли разбит?

— Не. Някой е знаел комбинацията, която Надин е използвала.

— А може да е бил професионалист и да е знаел как да я открие — добави Уили. — Какво ви кара да мислите, че крадецът вече не е на хиляди километри оттук?

Мин въздъхна.

— Единствената ни надежда е, че ако е бил вътрешен човек и Елвира успее да открие кой е, може да съумеем да го принудим — или да я принудим — да върне скъпоценностите. Всички гости са ни познати. Репутациите им са неопетнени. Има само трима нови в персонала и знаем точно какво са правили по това време. — Изведнъж Мин сякаш остаря с десет години. — Елвира, този проблем може да ни съсипе. Котър Хейуърд е труден човек. Не само ще съди сина на Надин, но няма да се учудя, ако си намери и някаква причина да ни подведе под отговорност за кражбата.

— Кога трябва да замине Надин за Сан Франциско и за благотворителния бал? — попита Елвира.

— В събота. Това означава, че имаш три дни да направиш чудото.

Двучасовата дрямка и обилният душ съживиха Елвира. Копнееща за одобрението на Мин, тя се настани пред тоалетката и внимателно си сложи грим. Да не е много ярък, мислеше си тя, и не излизай извън очертанията на устните, съвсем леко с молива за очи, използвай тъмна пудра, за да омекотиш контура на челюстта и носа. Зарадва се, като чу Уили да пее под душа. И той се чувстваше по-добре.

Беше сложила на леглото хубавата връхна дреха, която Мин ѝ бе избрала при последното ѝ посещение на минералните бани. След като я облече, си сложи брошката слънце и извади бележника. Докато Уили се обличаше, тя записа информацията, която Мин ѝ беше дала, като я разпредели под различни поднаименования.

Когато приключи, имаше няколко неотложни въпроса. Защо Елиз Хейуърд, първата мисис Котър Хейуърд, беше тук? Съвпадение? Хелмут бе изтъкнал, че Елиз обикновено избягва да идва на минералните бани по едно и също време с бившата си приятелка Надин.

Интересно, помисли си Елвира.

Тримата нови членове на персонала работеха в Римската баня, която беше най-новата атракция на курорта. Бяха необходими две години за завършването ѝ, но резултатът бе наистина възхитителен — досущ като Римската баня в Баден-Баден. Две от новопостъпилите бяха масажистки, третата обслужваше стаята за почивка. Но Мин беше казала, че знае какво са правила по времето на обира. Въпреки това, реши Елвира, ще отида в Римската баня и най-малкото ще им хвърля един поглед.

Уили се появи на вратата на дневната.

— Минавам ли инспекцията, за да се смеси с великите?

Хубавата чуплива бяла коса обграждаше меките му черти и топлите сини очи. Красивото морскосиньо спортно сако скриваше коремчето, което се появяваше след всяко пътешествие с обилно похапване.

— Изглеждаш прекрасно — усмихна се Елвира.

— Както и ти. Побързай, скъпа. Нямам търпение да опитам един от фалшивите коктейли на Мин.

Верандата вече беше пълна с гости. През отворените прозорци на къщата се носеше музика на цигулка. Докато вървяха по пътеката, Елвира каза:

— Сега запомни, Мин ще ни представи на Надин Хейуърд. Тя знае, че сме тук, за да ѝ помогнем, и че по-късно ще минем през вилата ѝ, за да поговорим на спокойствие с нея.

Откакто бяха спечелили от лотарията, Елвира идваше на минералните бани поне веднъж годишно. Уили понякога минаваше да я вземе в края на седмицата и заминаваха за някое пътешествие, но сега той за първи път щеше да остане за през нощта.

— Скъпа, за какво мога да си говоря с тези хора? — бе възразявал той, когато го бе карала да я придружава. — Мъжете

приказват за голф или бръщолевят за щуротиите си в първокласните колежи, или пък за инвестициите на компаниите си в Азия. Какво да им кажа аз, че съм роден в Бруклин, че съм ходил в тридесет и осмо енорийско училище и съм работил като водопроводчик, докато не забогатяхме от лотарията? Дали ги интересува, че в момента хобито ми е да обикалям света с теб, а когато съм в Ню Йорк — да оправям тръби, мивки и тоалетни на изпаднали в нужда хора?

— Но сред тях няма нито един, който не би умрял щастлив, със съзнанието, че всяка година получава два милиона, освободени от данъци — отговори му Елвира. И все пак вътрешно си призна, че наистина се безпокоеше да не би някой да реши да унижи Уили с онези невинни и смразяващи забележки, които можеха да раняват като нож. Кой ли не се опита да го прави с нея, но тя им даваше добър отпор, само че Уили беше твърде мил човек, за да се кара с когото и да било.

Пет минути по-късно осъзна, че не е трябвало да се притеснява. Уили беше потънал в задълбочен разговор с управителя на „Америкън Плъмбинг“^[4] и му обясняваше точно защо прехваленият нов тип автоматично действащи казанчета за тоалетни на най-големите им конкуренти са напълно непрактични за обикновените домове. Докато Елвира ги наблюдаваше, изражението на управителя ставаше все по-доволно и по-доволно.

Загорели, със здрав вид и хубаво облечени мъже и жени се бяха събрали на малки групички. Елвира се изкиска, като дочу забележката, която една жена направи пред друга:

— Скъпа, все още не ме познаваш достатъчно добре, за да ти стана неприятна.

После Мин я дръпна за ръкава.

— Елвира, искам да се запознаеш с Надин Хейуърд.

Елвира бързо се обърна. Не беше наясно какво бе очаквала, но определено не и тази хубава, сладка, синеока блондинка с кожа като праскова.

Можеше да мине за тридесетгодишна, а вероятно беше в началото на четиридесетте, реши Елвира, но, господи, сигурно беше ужасно нервна. Изглеждаше така, сякаш се бе облякла при пожарна тревога. Надин Хейуърд носеше лимоненозелен тоалет от шантунг с широк панталон и дълго до талията сако. Очевидно струваше цяло състояние, но не й стоеше никак добре. Средното копче на сако не

беше закопчано, черните обувки бяха в дисхармония със сребристия блясък на тоалета. Тъмнорусата коса на Надин беше небрежно прибрана на кок. Един наниз перли се подаваше под деколтето на бледозелената дреха.

Докато Елвира я гледаше, по лицето на Надин се изписа истинска паника.

— О, господи! Съпругът ми идва — измърмори тя.

— Доколкото си спомням, ми каза, че щял да присъства на вечеря в клуба за голф — просъска Мин.

— Трябваше, но... — Гласът на Надин изтъня и тя се вкопчи в ръката на Мин.

Елвира погледна към пътеката. Висок мъж се приближаваше към верандата.

— Когато чу, че Елиз е тук, се закле, че няма да го видя до събота — прошепна Надин през сега безкръвните си устни.

Наоколо им хората бърбеха и се смееха. Но Елвира видя как няколко чифта очи се втренчиха в тях. Излъчващото се от Надин напрежение бе ясно осезаемо.

— Усмихни се — нареди ѝ твърдо тя. — Закопчай си сакото... Оправи си перлите... Така е по-добре.

— Но той не знае, че бижутата липсват. Ще се зачуди защо не съм си сложила никое от тях — простена Надин.

Котър Хейуърд беше до стълбите. Елвира полугласно я насърчи:

— Трябва да се преструваш заради сина си, докато не бъде в състояние да ти помогна.

При споменаването на сина ѝ в очите на Надин се появи болка и после изчезна.

— Преди много време се занимавах малко с актьорство — каза тя. Сега усмивката ѝ изглеждаше искрена и миг по-късно, когато съпругът ѝ изкачи стълбите и я докосна по ръката, реакцията ѝ на приятно изненадана беше безукорна.

Този тип не ми харесва, помисли си Елвира, когато Хейуърд рязко ѝ кимна, след като ги представиха, и после се обърна към съпругата си.

— Вярвам, че ще ми позволят да остана за вечеря тук — рече той. — Трябва да се върна навреме за речите, но исках да те видя.

— Добре си дошъл — отвърна Мин. — Какво предпочиташ — малка самостоятелна маса или ще се присъединиш към Надин на общата маса?

— Никакви общи маси, моля — каза Хейуърд презрително.

Боядисва си косата, стрелна се в ума на Елвира. Добра работа, но аз мога да го забележа. Никой на петдесет години няма такава руса коса. Все пак Котър Хейуърд беше красив мъж, не можеше да му се отрече.

Твърдо правило на Мин и Хелмут беше гостите им да седат на маси по осем. Изключение се правеше единствено когато някой от гостите имаше посетител и се налагаше да поговорят насаме. В този случай, но не по-често от веднъж седмично, се появяваше маса за двама.

На вечеря Елвира с удоволствие отбеляза, че Мин ги беше сложила с Уили на груповата маса на Елиз, първата мисис Котър Хейуърд, която се оказа сприхава, тънка като молив, облечена по последна мода брюнетка в средата на четиридесетте. Приятна по-възрастна двойка от Чикаго с фамилията Дженингс, изумително красива жена в края на тридесетте — Бара Сноу, модел, който Елвира мигновено разпозна от рекламите на „Ейдриън козметикс“ — Майкъл Фийлдс, бивш конгресмен от Ню Йорк, и Хърбърт Грийн, управителят на водопроводната компания, бяха останалите гости на масата.

Елвира успя да нагласи така, че да седне само през едно място от Елиз Котър. Бързо ѝ стана ясно, че Елиз изобщо не криеше чувствата си нито към бившия си съпруг, нито към бившата си приятелка.

— Надин не изглежда много добре тази вечер — отбеляза язвително тя. — Чудя се дали това е въпрос на избор, или Котър е започнал отново да опява, че бижутата трябва да се държат в банковия трезор, защото го е страх от обир. Ако е така, това означава, че е срещнал някоя друга и дните на Надин са преброени. — Усмивката ѝ никак не беше приятна. — Аз би трябвало да зная това.

— Онази вечер Надин беше с някои от бижутата на Хейуърдови — обади се Бара Сноу. — Тогава ти поиска да ти сервират вечерята във вилата, Елиз.

Елвира наостри уши и включи записващото устройство на брошката си слънце. Случайно ли беше това, че първата жена на Котър Хейуърд спомена за обир? Щеше да се наложи да се обади на Чарли

Евънс, нейния редактор в „Глоуб“, и да го помоли да ѝ изпрати известна информация за всички Хейуърдови от архивата на вестника.

Да видим, мислеше си тя, докато взимаше малко парче агнешко от платото, което сервитьорката държеше. Когато бях тук преди четири години, Елиз все още беше омъжена за Котър, така че значи Надин не е на сцената много отдавна. Очевидно е, че Елиз е родена със сребърна лъжица в устата^[5], а по гласа на Надин си личи, че не е възпитаничка на мис Портър^[6]. Чудя се как изобщо се е приближила толкова до Хейуърдови?

— Скъпа, продължаваш да държиш вилцата за сервиране — напомни ѝ Уили.

На една маса близо до панорамния прозорец, който гледаше към басейна и градините, Надин и Котър Хейуърд се хранеха почти в пълно мълчание. Котър отваряше уста единствено за да се оплаче.

После дойде ред на въпроса, от който Надин се ужасяваше:

— Как така не си си сложила нито едно свястно бижу? Всички останали жени тук демонстрират трофеите си; твоите със сигурност са едни от най-хубавите.

Надин успя да отговори със спокоен глас:

— Не смятах, че ще е проява на добър вкус да се накича с тях пред Елиз. В края на краищата тя ги носеше, когато дойде тук преди няколко години.

С влажни от пот пръсти тя наблюдаваше реакцията на съпруга си и изпита огромно вътрешно облекчение, когато той кимна.

— Предполагам, че си права. Сега трябва да се връщам. Ще започнат речите след вечерята.

Докато ставаше, бързо се наведе и докосна бузата ѝ с нервна целувка. Точно така вероятно е целунал и Елиз към края на брака им, помисли си Надин. О, мили боже, какво ще правя?

Видя го да минава през просторната зала и после с изумление забеляза Елиз да бърза към него. Въпреки че виждаше само тила му, Надин ясно разбираше езика на тялото му. Спря рязко, замръзна и после, след като Елиз му каза нещо, я бутна настрана и излезе бързо.

Надин беше сигурна, че Елиз му беше напомнила за последните плащания по развода, които трябваше да ѝ бъдат изпратени следващата седмица. Три милиона долара. Котър се вбесяваше при мисълта да ги плати. А и аз си плащам затова, помисли си Надин. След всичко, което

Елиз му струваше, предварителният брачен договор, който съм подписала, ще ме остави без пукната пара, ако се ядоса заради бижутата достатъчно, та да се разведе с мен...

Какво имаше да казва Елиз на бившия си съпруг? — чудеше се Елвира, докато отхапваше от миниатюрната сладка и се опитваше да си запази за по-дълго време многоцветния шербет^[7]. От мястото си виждаше доволното изражение на лицето на разведената жена и сърдитата, тъмна червенина, избила по физиономията на Котър Хейуърд.

— Боже, боже — измърмори Бара Сноу с лека усмивка. — Не знаех, че в менюто са включени и фойерверки.

— Добре ли познавате Хейуърдови? — попита нехайно Елвира.

— Имаме общи приятели и понякога се озоваваме на едно и също място.

Уили скочи да подаде стола на Елиз Хейуърд, когато тя се върна на масата с мрачна усмивка на лицето.

— Е, съсипах му деня — рече тя с явно задоволство. — Няма нещо, което да вбесява Котър повече от мисълта да се прости с някакви пари. — Засмя се. — Адвокатите му пробваха да ми пробутат споразумение. Вместо последно плащане от три милиона долара следващата седмица те се опитваха да ме накарат да приема годишни вноски през следващите двадесет години. Отговорът ми беше, че не съм спечелила от лотарията, а съм се развела с богат мъж.

Камъни в нашата градина, помисли си Елвира.

— Зависи от годишните вноски — измърмори тя.

Хърбърт Грийн, управителят на водопроводната компания, се захили:

— Жена ви ми харесва — обърна се той към Уили.

— На мен също. — Уили току-що бе приключил с шербета. — Вечерята беше страхотна, но трябва да призная, че бих искал да я подплатя с един „Биг Мак“^[8].

Бара се изсмя.

— Радвам се, че се чувствате така. Сестра ми получи заведение „Макдоналдс“ при развода си. Аз нямах този късмет.

— Нито пък ще го има Надин, когато Котър се отегчи от нея — намеси се Елиз. — Ето какво ще получи. — Тя опря върха на палеца си до този на показалеца, така че се оформи идеален кръг. Беше съвсем

ясно какво искаше да каже. — Надин е идеален пример за това защо трябва да спазваме деветата Божя заповед.

— Не пожелавай жената на ближния си — рече Уили.

— Или *съпруга*. — Елиз се изсмя. — Проблемът на Надин е, че имаше лошия късмет да пожелае моя.

Надин Хейуърд не изчака рецитала в музикалната зала. Вместо това се измъкна от трапезарията с първите разотиващи се и се насочи към вилата си, която бе сред най-отдалечените от главната къща.

Сряда вечерта е, мислеше си тя. В събота сутринта Котър ще дойде да ме вземе. Ще трябва да му кажа за кражбата. Ще иска да разбере защо веднага не съм се обадила на полицията. Тогава ще се наложи да му призная, че Боби не е платил застрахователната вноска на компанията. И Боби ще бъде съден.

Не мога да позволя това да се случи.

Само да не бях идвала тук преди четири години, да не се бях срещнала с Котър.

Беше се опитвала да избегне тази мисъл.

Докато свиваше от главната пътека към вилата, Надин се изпълни с отвращение от себе си и със съжаление, че изобщо беше срещнала Котър. Единствената ми екстравагантност, помисли си тя, бе да дойда тук след смъртта на Робърт и ето че трябваше да срещна този мъж.

Първият ѝ съпруг Робърт Крендъл беше далечен братовчед на Елиз, красив, умен, забавен и любящ. Но и комарджия. Беше се омъжила за него на двадесет години и се разведе, когато Боби бе десетгодишен. Това беше единственият начин да се отърве от дълговете му. Но си бяха останали приятели. Повече от приятели. Винаги съм го обичала, помисли си тя сега.

Беше загинал преди близо пет години, карайки прекалено бързо по мократа от дъжда магистрала — все същият комарджия, все същият незаслужаващ доверие човек. Но беше оставил застраховка, достатъчна, за да осигури образованието на Боби в колеж, и именно облекчението, което изпита при откриването на този факт, съчетано с емоционалното изтощение от вестта за смъртта му, тласнаха Надин да си подари едноседмична почивка в Сайпръс Пойнт Спа.

Докато все още беше омъжена за Робърт, от време на време бе срещала Котър и Елиз на семейни събирания. В момента, в който отново ги срещна на минералните бани, беше ясно, че те почти не си говореха. Три месеца по-късно Котър ѝ се обади. „В процес на развод съм — заяви той, — защото не можех да престана да мисля за теб.“

Внимателен. Чаровен. О, как умееше Котър да използва чара си.

„Никога не ти е било лесно, Надин — бе добавил той. — Време е някой да се погрижи за теб. Знам какво си преживяла с Робърт. Цяло чудо е, че не го убиха. Тия букмейкъри не си поплюват, когато не си плащаш дълговете. От време на време го откупувах. Не мисля, че ти го знаеше.“

Никога не беше откупувал Робърт, помисли си Надин, докато отключваше вратата на вилата. Котър никога не беше плащал ниции дългове.

Преди да успее да превърти ключа, вратата се отвори и в нея се втренчи изплашеното лице на двадесет и две годишния ѝ син.

— Мамо, помогни ми. Какво ще правя сега?

* * *

Елвира и Уили останаха да пият еспресо без кофеин с останалите гости на масата с надеждата да научат още някоя клюка, но за разочарование на Елвира Елиз приключи темата за бившия си съпруг.

— Ще присъствате ли на рецитала, мисис Миън? — попита Бара Сноу.

— Все още не сме отвикнали от нюйоркското време^[9] — отвърна Елвира. След язвителната забележка на Елиз за лотарията, на езика ѝ беше да отговори, че ще вървят да „му откъртят един сън“, но се отказа. — Мисля, че ще е по-добре да се оттеглим — завърши тя.

С бавна стъпка Елвира изведе Уили от трапезарията. Веднага щом се озоваха навън обаче, ускори крачка.

— Да вървим — рече тя. — Умирам да поговоря с Надин. От онова, което научавам за отношението на Котър Хейуърд към парите, ми става ясно, че няма да позволи да бъде разубеден и ще обяви кражбата пред застрахователната компания.

Когато стигнаха до вилата на Надин, с изненада чуха сподавени гласове през отворения прозорец.

— Чудя се дали съпругът не се е върнал — прошепна Елвира, но когато почука, вратата отвори красив млад мъж, който дори при оскъдната светлина поразително приличаше на Надин.

Седнали на дивана в светлосиньо и бяло в добре обзаведената дневна, Елвира и Уили изчакаха, докато Надин обясни на Боби, че Миънови знаят всичко за кражбата и са тук, за да помогнат.

На Елвира ѝ беше ясно, че Боби е притеснен до смърт, но въпреки това не ѝ хареса опитът му да оправдае собственото си мошеничество.

— Мамо, кълна ти се, че това е първият път, когато се възползвам от застрахователен чек — каза той с писклив глас. — Бях се хванал на бас. Беше опечена работа.

— „Опечена работа“. — Надин едва не заплака. — Думите на баща ти. Чух ги за първи път, когато бях на деветнадесет години. Не желая да ги чувам повече.

— Мамо, щях да възстановя застрахователната сума, кълна се.

— Не изпратиха ли уведомление за изтичането на застраховката? — попита Елвира.

Боби отмести поглед.

— Знаех, че ще дойде.

— И го унищожихте? — настоя Елвира.

— Да.

— Това също е престъпление — каза сурово тя.

— Боби — проплака Надин, — убедих Котър да ти повери застраховането на бижутата, защото започна работа в „Хаскил“. След това го убедих да ти позволи да живееш в нийоркския апартамент.

Толкова прилича на баща си, помисли си тя. Това изражение на разкаяние по лицето, потиснато отпуснатите рамене.

Боби като че ли разбра какво си мислеше.

— Мамо, не съм като татко, не е по същия начин. По-рано винаги съм залагал свои пари.

— Невинаги. Аз съм покривала някои от загубите ти.

— Но никога много. Мамо, ако можеш да убедиш Котър да не ме съди, кълна се, че това няма да се повтори. Не искам да отивам в

затвора.

Боби зарови лице в ръцете си.

Надин го прегърна.

— Боби — рече тя. — Не разбираш ли? Не мога да го спра.

После след кратка пауза добави:

— А може и да мога?

Час по-късно, когато Уили и Елвира бяха вече в леглото, Елвира започна да разсъждава на глас.

— Синът на Надин, Боби, е това, което бих нарекла безгръбначен егоист. Искам да кажа, като си помислиш, майка му е положила усилия да убеди Котър да му повери застраховането на бижутата, за да получи комисионата, а после той проиграва на комар цялата сума. Имам и усещането, че се безпокои повече заради вероятността да отиде в затвора, отколкото заради факта, че резултатът от всичко това може да е краят на брака на Надин.

— Тхъ — съгласи се Уили сънливо.

— Не че смятам Котър Хейуърд за стока — продължи Елвира. — Напомня ми за мистър Паркър. Нали помниш, че чистех у Паркъррови всяка сряда, докато не се преместиха във Флорида. Мисля, че жена му почина. Добрите хора винаги умират, нали, а зловните старци живеят вечно. Както и да е — придирчив, придирчив, придирчив! Такъв беше. И скръндза! Веднъж мистър Паркър се разкрещя на жена си, задето е подарила някакъв негов стар костюм. Имаше пълен гардероб с дрехи, но не можеше да се примири с мисълта да се раздели с нещо повече от износен чорап.

Коментарът на Уили беше равномерно му дишане.

— Единственият начин да спасим Боби Крендъл от затвора е да открием крадеца — отсъди Елвира на глас. — Работата е там, че вечерта на обира Надин е заключила външната врата на вилата, но след като Боби каза, че е успял да влезе през плъзгащата се врата на остъклената веранда тази вечер, това означава, че всеки друг би могъл да направи същото. Тук никой не се безпокои кой знае колко за ключалките.

И тогава през ума ѝ мина мисъл, която я накара да прехапе устни. Доколко Боби Крендъл беше заклет комарджия? Той е знаел, че майки

му е взела бижутата със себе си. Надин им беше казала, че комбинацията, която винаги използва за стенните сейфове по минерални бани или в хотели, е годината на раждането ѝ — 1-9-5-3. Боби вероятно го знаеше.

Елвира обмисли възможността Боби Крендъл да е в огромна беда заради натрупани на комар дългове. Ами ако са заплашили, че ще го убият, само да не намери парите, които дължи? Ами ако е дължал много голяма сума? Ами ако е решил да открадне бижутата, независимо че вече е злоупотребил с парите за застраховката? Може би е бил толкова отчаян, та е вярвал, че майка му ще успее да убеди Котър Хейуърд да не подава жалба за липсващите бижута, помисли си тя.

Елвира си зададе още един въпрос, преди да заспи. Защо точно днес Котър Хейуърд внезапно беше решил да вечеря с Надин?

Обадиха му се в единадесет часа, малко след като се беше оттеглил. Все още напълно буден, Котър Хейуърд вдигна слушалката и ядосано рече „Ало?“

Хейуърд стана от леглото и облече памучен панталон и пуловер. После, след като размисли, си сипа мартини. Вероятно не би трябвало да пия — помисли си кисело той. Като се имаше предвид обаче как бе минала вечерта му, със сигурност нямаше да му се отрази зле.

В дванадесет без петнадесет излезе от апартамента си в „Пebъл Бийч кльб“ и като се придържаше в сенките, тръгна към шестнадесетата дупка на игрището за голф. Застана под дърветата в края на поляната и зачака.

Тихото изпукване на съчка извести нечие приближаване. Обърна се в очакване. Точно тогава облаците се разкъсаха. В мига, преди да умре, Котър Хейуърд преживя цяла вечност. Видя нападателя си, даде си сметка, че към черепа му се насочваше стик за голф, и дори успя да си каже, че бе постъпил като кръгъл глупак.

В 5:45 сутринта Елвира сънуваше, че отплават от Саутхемптън с „КЕ 2“^[10]. После осъзна, че звукът, който чуваше, не бе параходна сирена, а дрънченето на телефона. Обаждаше се Мин.

— Елвира, моля те ела в главната къща незабавно. Имаме проблем.

Елвира навлече бледожълт костюм на „Диор“ и подходящи мокасини, докато Уили примигваше сънено.

— Сега пък какво има? — попита той.

— Още не знам. О, проклета да съм, ако не съм облякла това горнище наопаки.

Уили примижа по посока на часовника.

— Мислех си, че хората идват тук да си почиват.

— С някои е така. Побързай да се облечеш, за да можеш да дойдеш с мене. Имам лошо предчувствие.

Няколко минути по-късно лошото предчувствие на Елвира се потвърди от присъствието до главния вход към минералните бани на кола с емблемата на шерифа на Монтерей Каунти.

— Скот е тук — отбеляза тя кратко.

Скот Алшорн се намираше в кабинета на Мин. Мин и Хелмут все още бяха по халати. Въпреки че и двамата изглеждаха смутени, Елвира не можа за момент да не се възхити на факта, че успяваха да изглеждат облечени по последна мода дори и когато ги бяха вдигнали от леглото преди изгрев-слънце. Халатът на Мин беше от блестящ розов сатен с поръбена с дантела яка и свободно вързан колан. Кафявият, дълъг до коленете копринен халат на Хелмут красиво се съчетаваше с ушитата от същия плат пижама.

За щастие шериф Алшорн никога не се променяше. Мечешкото му тяло, грубото загоряло лице, бялата непокорна коса и пронизителните очи си бяха същите. Когато прегръщаше приятел, от него се излъчваше също такава топлина, каквато непреклонност се появяваше, докато преследваше престъпник.

Прегърна Елвира и се здрависа с Уили. После, като сложи край на общите приказки, каза:

— Тялото на Котър Хейуърд е било намерено на територията на „Пebъл Бийч кльб“ от занимаващия се с поддръжката работник.

— Господи — ахна Елвира, но в себе си помисли: кой го е сторил — Надин или Боби?

— Бил е ударен няколко пъти силно с тежък предмет. Който и да е убиецът, искал е да бъде сигурен, че е мъртъв. — Скот погледна Елвира преценяващо. — От думите на Мин разбрах, че не си тук само за да се поглезиш.

— Не съвсем. — Мозъкът на Елвира трескаво работеше. — Надин знае ли за съпруга си?

— Скот дойде право тук — отвърна Мин. — Ще го придружим, когато тръгне да ѝ съобщава. Може да има нужда от медицинската помощ на Хелмут. Само ми се щеше да знам къде мога да намеря сина на Надин, така че да я подкрепя в този момент.

— Боби е... — Уили спря при предупредителния поглед на Елвира.

Това не убягна на Скот Алшорн.

— Познавате ли този Боби? — попита той.

— Срещали сме се — измъкна се Елвира, после осъзна, че щеше да е безсмислено да крие от Скот факта, че Боби Крендъл е бил във вилата на Надин в десет часа вечерта вчера.

— При майка си ли е отседнал? — запита Скот.

— Снощи поне така възнамеряваше — призна Елвира. — Надин е в една от вилите с по две спални.

Скот стана и изведнъж се извиси над останалите.

— Елвира, скъпа приятелко, дай да изясним нещо. Преди три дни тук е станала голяма кражба. Трябвало е да бъда уведомен незабавно. Мин ми обясни положението, но това не оправдава решението ѝ да се съгласи с Надин Хейуърд и да скрие престъплението. Онова, което вие явно не разбирате, е, че би трябвало да вземем от сейфа проби за тестване за ДНК^[11]. Сега вече е прекалено късно.

Приближи се до Елвира.

— Вместо да извика мен, тя вика теб. В момента имаме не само голяма кражба, но и предумишлено убийство. Искам да науча всичко, което си разбрала, откакто си пристигнала тук вчера. Ясно ли се изразих?

— Аз също искам да бъда ясен — обади се Уили с леден тон. — Не тормози жена ми.

— О, скъпи, Скот не ме тормози — каза успокоително Елвира. — Това е само неговата версия на предупреждението Миранда^[12]. — Вдигна поглед към Скот. — Знам какво си мислиш — че Надин и Боби са вероятните извършители. Но знам също така, че си зрял мъж и няма да гледаш на нещата предубедено. Срегнах Котър Хейуърд преди няколко години, когато беше тук с тогавашната си съпруга Елиз. И по

онова време не бих ги нарекла влюбени, но повярвай ми, от това, което видях снощи, ми е ясно, че тази жена го мрази. Само че тя няма какво да спечели, като го убие, или поне доколкото на мен ми е известно. Все пак се обзалагам, че Котър Хейуърд има много врагове, така че, преди да си направиш прибързани изводи, поогледай добре някои от мъжете, участващи в турнира по голф, и открий кои от тях биха имали причини също да го мразят.

Мин посочи часовника.

— Наближава шест и половина — рече нервно тя. — Сутрешната разходка ще започне след петнадесет минути. Трябва да уведомим Надин за случилото се.

— Мисля, че Елиз също трябва да научи, преди слуховете да са плъзнали — предложи Елвира. — Ако искате, аз ще отида до вилата ѝ и ще поговоря с нея.

— Не и без мен — сопна се Скот и после добави с насилена усмивка: — Добре, Елвира. Можеш да дойдеш с нас при вдовицата на Хейуърд.

Мин и Хелмут изтичаха до горе да се преоблекат в екипи за джогинг и после тържествената процесия напусна главната къща. Уили предпочете да отиде в собствената си вила.

— Само ще преча — измърмори той.

Докато вървяха по извиващата се пътечка към вилата на Надин, току се разминаваха с натоварени с подноси със закуска камериерки. Елвира усещаше любопитните им погледи.

Както се оказа, медицинските услуги на Хелмут наистина бяха необходими. Когато пристигнаха, Надин беше в дневната. Имаше вид на човек, който не е мигвал цяла нощ. Елвира веднага забеляза, че халатът ѝ беше облечен наопаки. Трябва да е била в истинска паника, когато го е слагала, помисли си тя. Защо ли?

Прасковеният тен на Надин доби пепеляв оттенък, когато ги видя.

— Какво има? Нещо с Боби ли се е случило?

Значи това беше, помисли си Елвира. Боби е изчезнал и тя не знае къде е отишъл. Видя как Мин и Хелмут застанаха закрилнически до Надин, докато Скот я уведомяваше, че съпругът ѝ е станал жертва на ужасно престъпление.

Надин не каза нищо. Само въздъхна и се свлече на пода. Беше припаднала.

— Ако Надин бе разстроена, то трябваше да видиш Боби — разправяше Елвира на Уили час по-късно. — Дойде, докато Хелмут се опитваше да помогне на майка му да се съвземе, и, предполагам, си помисли, че е мъртва. Беше плакал, личеше си. Бутна Хелмут настрана и непрекъснато повтаряше: „Мамо, аз съм виновен, съжалявам. Съжалявам“.

— Какво имаше по-точно предвид — че съжалява за застрахователната сума, или че се бяха карали? — попита Уили.

— Това се опитвам да разбера и аз. Когато Надин се съвзе и Хелмут ѝ даде успокоително и я сложи да си легне, Скот разговаря с Боби. Но той каза само, че не могъл да спи и излязъл да потича. След това заяви, че нямало повече да си отвори устата, докато не си намерел адвокат.

Уили леко подсвирна.

— Това не ми прилича на приказки на невинен човек.

Елвира кимна неохотно.

— Очевидно не е лошо момче, Уили, и наистина обича майка си, но смятам, че не е от хората, които обмислят нещата добре. Искам да кажа, и това хич не ми е приятно, според мен той е в състояние да реши, че ако Котър Хейуърд бъде премахнат, на майка му никога няма да ѝ се наложи да обяви за кражбата на бижутата.

Уили ѝ подаде чаша кафе.

— Не си яла нищо. Камериерката остави термос и ето това, което би трябвало да е кифла. Но ще ти трябва лупа, за да я видиш в чинията.

— Деветстотин калории на ден, скъпи. Затова хората изглеждат толкова добре, когато си тръгват оттук. — Елвира изяде кифлата на една хапка. — Знаеш ли обаче какво е интересното? Когато отидохме да съобщим на Елиз за бившия ѝ съпруг, тя изпадна в истерия.

— Мислех си, че не може да го търпи.

— Както и аз. И вероятно е така. Но е знаела, че Котър Хейуърд толкова се страхува от смъртта, та никога не би направил завещание. Няма деца, което това означава, че...

— ... че Надин може да е много богата вдовица — довърши Уили. — И предполагам, че сега синът ѝ може да си позволи да наеме добър адвокат.

В дванадесет часа Скот се върна при минералните бани с разрешително за обиск във вилата на Надин. До този момент медиите се бяха събрали край оградата и трябваше да се направи полицейски кордон, за да ги държи настрана.

Пресрещнаха шериф Алшорн за изявление. Когато слезе от колата си и застана пред камерите и микрофоните, той заяви:

— Разследването напредва. В момента се прави аутопсия. Ще ви държим в течение на по-нататъшното развитие по случая.

Посипаха се въпроси:

— Шерифе, вярно ли е, че синът на мисис Хейуърд е наел адвокат? Вярно ли е, че бижутата на мисис Хейуърд са били откраднати преди няколко дни и вие не сте били информиран? Вярно ли е, че мистър Хейуърд е имал спречкване с бившата си съпруга вчера на вечеря?

— Без коментари — отсече кратко Скот в отговор на всички въпроси, с които го затрупваха. Върна се в колата и нареди на заместника си: — Натисни газта. — Минаха през кордона и се скриха в територията на минералните извори: — Чудя се колко от служителите тук ще продадат версиите си за скандалните страници — промърмори вбесено, докато се насочваха към вилата на вдовицата.

Надин бе облечена и макар и мъртвешки бледа, беше съвсем спокойна.

— Разбирам — рече тя с равен глас, когато Скот ѝ показва заповедта за обиск. — Не знам какво търсите и съм съвсем сигурна, че няма да го намерите, но заповядайте.

— Къде е синът ви? — попита Скот.

— Изпратих го в Римската баня. Масажът и плуването ще му подействат добре.

— Надявам се да е разбрал, че не бива да напуска територията на минералните бани?

— Струва ми се, че му го казахте достатъчно ясно. Сега, ако ме извините, ще бъда в кабинета на баронеса фон Шрайбер. Помага ми да

уредя кремацията на съпруга си, когато ми предоставят тялото му.

Претърсиха вилата най-старателно, но резултатът беше нулев. Скот заразглежда вбесено стенния сейф.

— Този е доста добър — обърна се той към един от хората си. — Не е бил разбит, а това означава, че ако не е действал професионалист, онзи, който е взел бижутата, е знаел комбинацията.

— Синът?

— Той е бил в нийоркския си офис в сряда сутринта. Бижутата са изчезнали във вторник следобед. Проверяваме извънредните полети, но, разбира се, може и да не е използвал истинското си име, ако е пътувал с един от тях.

Именно във втората спалня, онази, в която беше спал Боби, Скот откри нещо, което според него беше важно — тефтерчето с телефони на Надин, отворено на буквата „Х“ до апарата. Първите пет номера принадлежаха на Котър Хейуърд: в офиса му, на яхтата, в нийоркския апартамент, ранчото в Ню Мексико и апартамента в „Пebъл Бийч кльб“.

— Боби е бил тук снощи — рече Скот. — Котър се е намирал в апартамента си в Пebъл Бийч. Чудя се дали нашият приятел Боби не му се е обадил да си уреди тайна среща.

В Сайпръс Пойнт Спа имаха навика да сервират обяда неофициално на масите около басейна. Повечето от гостите бяха облечени с цели бански и халати. Онези, които бяха приключили със сутрешните си програми и планираха следобед да играят голф на новото игрище с девет дупки, бяха подходящо облечени за няколко часа на терена.

Елвира нямаше намерение да се подлага нито на режим за разкрасяване, нито на тренировки, а и никога не беше държала в ръка стик за голф. Независимо от това бързо се преоблече в тъмносин цял бански и розов халат, които бяха част от стандартното оборудване на всяка вила. Беше настояла Уили да облече банските гащета и късия халат — обичайното облекло за гостите от мъжки пол.

— Не ни трябва да се набиваме на очи — беше му казала. — Искам да добием представа какво говорят хората за убийството.

Даде си сметка, че вероятно щеше да изглежда безвкусно да си закачи брошката слънце на халата. Дори жените, които приличаха на коледни елхи на вечерните „коктейлни“ партита, не биха го направили. Въпреки това сложи брошката на ревера си. Включи записващото устройство, когато приближиха басейна. Не искаше да пропусне нито думичка от онова, което хората разправяха за случилото се.

Елвира се учуди, като видя Елиз да седи край една от масите с Бара Сноу и останалите гости.

— Хайде, скъпи — подкани тя Уили, забелязвайки, че на масата все още имаше две свободни места.

Видимо напълно спокойна, Елиз се беше въздържала от униформения за минералните бани цял бански, както и от халата и беше облечена с раирана памучна риза, бяла пола и обувки за голф.

— Ужасен шок — казваше тя на жената, която се беше приближила до масата да поговори с нея. — В края на краищата бях омъжена за Котър петнадесет години и поне известна част от тях бяха щастливи. Благодарение на него се научих да играя голф и за това ще му бъда вечно благодарна. Той беше превъзходен учител. Всъщност именно това ни задържа заедно толкова време. Мисля, че дълго след като си бяхме дошли до гуша, все още ни беше приятно да играем голф заедно.

— Сигурна ли си, че искаш да играеш този следобед? Можем да намерим някой да попълни четворката.

Разговарящата с Елиз жена беше още една от елегантните, загорели стройни гостенки на курорта с почти английски акцент. Изглежда ми позната само защото е копие на половината жени тук, реши Елвира, след като я оглежда известно време.

Бара Сноу отговори вместо Елиз:

— Сигурна съм, че Елиз ще се чувства по-добре, ако играе с нас. Вече помолих да донесат стиковите от колата ѝ. Не бива само да седи и да се отдава на мрачни мисли.

— Нямам никакви мрачни мисли — възпротиви се остро Елиз. — Наистина, Бара, ако настояваш да изразиш съчувствието си, спести го за Надин. Чувам, че Боби бил с нея снощи, и доколкото разбрах, не го е очаквала. Много ми се ще да разбере в каква нова каша се е

забъркал сега. Последния път Надин трябваше да проси пари от Котър, за да го измъкне. Ще стане същият като баща си.

Елвира си спомни, че Елиз беше далечна братовчедка на покойния баща на Боби. Откъде знаеше, че Надин е оправяла дълговете на Боби? — зачуди се тя. От Котър ли го беше чула? Помисли си за истеричната реакция на Елиз при новината за смъртта му. Дали се дължеше само на факта, че Надин ще наследи много пари, или между нея и бившия ѝ съпруг съществуваше връзка, почиваща едновременно на любов и омраза? Интересно, реши тя.

Госпожа Дженингс, която бе на масата им предишната вечер, бързо се приближи.

— Току-що чух по телевизията за слуха, че бижутата на Надин са били откраднати онзи ден. Не е ли невероятно?

— Бижутата — ахна Елиз. — Бижутата на Хейуърдови! Господи, Котър знаел ли е? Тези скъпоценности са в семейството му от три поколения. Никога не са ги подарявали на съпругата, нали разбирате? На нея просто ѝ се разрешаваше да ги носи. Баща му се е женил четири пъти и хората се шегуваха, че и четирите съпруги на портретите си са окичени с едни и същи бижута. Наричаха ги Хейуърдовите хористки. Мислех си, че накрая Надин ще наследи всичко това. Котър беше последният от рода.

Или наистина е развълнувана, че са били откраднати, помисли си Елвира, или пък е добра актриса.

Симпатичен мъж в униформата на кеди^[13] от минералните бани приближи към масата с метнат през рамо сак за голф.

— Донесох стиковете ви, мисис Хейуърд — каза той и остави сака, — но ми се струва, че ще е по-добре да почистя онзи с клиновидния край. Калъфа го няма и е малко лепкав.

— Но това е нелепо — сопна се Елиз. — Всички стикове бяха почистени, преди да бъдат прибрани в сака.

Лепкав? Интуицията на Елвира се изостри. Тя скочи и рече:

— Нека да погледна, ако обичате.

Взе сака за голф от стреснатия служител и надникна в него. Като внимаваше да не докосва никой от стиковете, тя се наведе и се вгледа в онзи, който беше без калъф. Извитата стоманена главичка на стика беше покрита с тъмнокафяви петна. Дори с просто око се виждаха късчетата кожа и косми, полепнали по метала.

— Някой да извика шериф Алшорн — каза тихо Елвира. — Съобщете му, че по всяка вероятност съм открила оръжието на престъплението.

Два часа по-късно Елвира и Уили бяха посетени във вилата си от шериф Алшорн.

— Добра работа, Елвира — призна Скот някак си неохотно. — Ако онзи кеди беше почистил стика, щеше да бъде унищожено ценно доказателство.

— ДНК? — попита Елвира.

Алшорн сви рамене.

— Може би. Знаем, че това е било оръжието на престъплението, знаем и че е било взето от сака за голф на бившата съпруга. Сакът се е намирал в багажника на незаклучената ѝ кола на паркинга.

— Което означава, че всеки би могъл да го вземе и после пак да го остави — допълни Уили.

— Всеки, който е знаел, че е там — обади се Елвира. — Нали така, Скот?

— Да.

— Не съм докоснала този стик, но ми се стори, че от него би станало доста опасно оръжие. Права ли съм?

Челото на Елвира се смръщи, което винаги бе знак, както се изразяваше тя, че си е сложила „шапката за мислене“.

— Да, от него е станало страшно оръжие — съгласи се Скот. — Стиковете с клиновидни накрайници са най-тежките.

— Не го знаех. Ако възнамерявах да фрасна някого по главата със стик за голф, мисля, че бих грабнала първия, който ми попадне.

— Елвира — рече Скот и поклати глава, — може би просто трябва да те взема на служба при мен.

— Да, и аз стигнах до същия извод. Някой, който играе голф или поне разбира от голф, е избрал този стик за срещата си с Котър снощи.

— И ти се спираш на Боби Крендъл, нали?

Той сви рамене.

— Или на майка му по съвсем разбираеми причини.

Елвира се замисли за Боби, за уплашеното му красиво младежко лице, за опита му да се оправдае, като изтъкне, че винаги до този

момент сам е изплащал загубите си. Предполагаше и вероятно не беше далеч от истината, че Надин винаги го бе измъквала, и той се беше втурнал към нея, очаквайки отново да го направи. Снощи Елвира бе видяла със собствените си очи как той беше осъзнал, че този път майка му е безсилна да го спаси. А беше съвсем ясно, че Надин би сторила всичко, за да не отиде синът ѝ в затвора. Дори беше казала, че...

— Положението и на двамата не изглежда розово — изрече бавно тя, — но знаеш ли какво, Скот? И двамата са невинни. Усещам го с костите си.

Намираха се в дневната на вилата. Плъзгащата се стъклена врата беше отворена и свежият хладен бриз откъм Тихия океан бе прогонил обедната жегга.

Откъм вътрешното дворче се чува препускащи стъпки, после изведнъж Надин бутна плъзгащата се рамка.

— Елвира, помогни ми — изхлипа тя. — Боби ще признае, че е убил Котър. Спри го, моля те, спри го. — После видя шерифа. — О, господи! — изпищя тя.

Скот се изправи.

— Мисис Хейуърд, по-добре ще е да ида да намеря сина ви и да видя какво има да ми каже.

А на вас предлагам да надникнете в собственото си сърце и да помислите защо внезапно е изпитал нуждата да се признае за виновен в убийство.

Скот Алшорн и двама заместник-шерифи отведоха Боби Крендъл в полицейското управление на Монтерей Каунти. След няколко минути Надин, придружена от Елвира и Уили, ги последва с лимузината на минералните бани.

Надин беше престанала да хлипа. Напълно мълчалива по време на краткото пътуване, когато стигнаха управлението, тя пожела да се види с шерифа.

— Имам да му казвам нещо много важно — рече тя.

Елвира веднага усети какво възнамеряваше да направи Надин.

— Надин, искам да извикаш адвокат, преди да започнеш да говориш.

— Адвокатът не може да ми помогне. Никой не може.

Отведоха ги до чакалнята, където останаха, докато Скот не изпрати да ги повикат час по-късно. До този момент Елвира вече беше

толкова разтревожена, че едва не забрави да включи микрофона в брошката си слънце.

— Къде е Боби? — попита Надин, когато най-сетне ги въведоха в кабинета на Скот.

— Чака да напечатат самопризнанията му на пишеща машина.

— Той няма какво да признава — извика Надин. — Аз...

Скот я прекъсна.

— Мисис Хейуърд, не казвайте нито дума, преди да сте ме изслушали. Чували сте за предупреждението Миранда, нали?

— Да.

Елвира усети как ръката на Уили се протегна да я успокои, докато Скот четеше правата на Надин, след което я накара да прочете текста сама и я попита дали е разбрала всичко.

— Да, да, знам, че мога да поискам адвокат.

— Много добре. — Скот се обърна към един полицаи. — Доведи стенографката. Елвира, вие с Уили изчакайте отвън.

— О, не, нека останат, моля ви. — Надин трепереше.

Елвира я прегърна.

— Нека остана с нея, Скот.

Надин започна признанието си направо.

— Позвъних на Котър в апартамента. Казах му, че трябва да говоря с него.

— В колко часа беше това?

— Аз... не съм сигурна. Бях си легнала. Не можех да заспя.

— За какво искахте да говорите с него? — попита Скот.

— Възнамерявах да му кажа за кражбата на бижутата и да го помоля да не обявява изчезването им. Елвира, ти си толкова умна. Мислех си, че може би, просто може би ще откриеш кой ги е взел. Аз *наистина* си бях сложила някои от тях онази вечер. Доста хора изразиха възхищението си и всички тези хора са тук. Вероятно всичко е в сейфа на някоя от вилите.

— Той съгласи ли се да се срещнете? — попита Скот.

— Да, на игрището за голф.

— Защо не в апартамента? — попита Елвира. — Ти си му съпруга.

— Той... той каза, че искал да се поразходи, а игрището е по средата на пътя и за двама ни.

Обясни ми точно как да стигна дотам.

— Защо взехте стик за голф?

Надин прехапа устната си.

— Котър често освирепяваше. Страхувах се, че ако се вбеси... И точно така стана. Когато му казах за кражбата и за парите за застраховката, той ужасно се ядоса. Вдигна ръка и се опита да ме удари. Аз се отдръпнах, вдигнах стика и... — Гласът ѝ изтъня. После тя прошепна: — Не си спомням да съм го удряла, но после той лежеше там и знаех, че е мъртъв.

— Оставили сте стика за голф обратно в колата на Елиз Хейуърд?

— Да. Просто исках да се отърва от него.

— Защо в *нейната* кола?

— Знаех, че държи стикове там. Виждала съм я с тях. На излизане от минералните бани минах през паркинга.

Не само челото, но цялото лице на Скот се бе смръщило от мисли.

— Признанията ви са по-приемливи от тези на сина ви — рече той. — Съжалявам за вас, мисис Хейуърд. Щяхте да направите на Боби много по-голяма услуга, ако го бяхте оставили да си понесе заслуженото за присвояването на вноската за застраховката. Щеше да се справи. Предпочиташе да се озове в газовата камера, отколкото да позволи да бъдете арестувана за убийството на съпруга си. Сега мога да ви кажа, че признанията му не бяха убедителни.

Скот се изправи.

— Когато напечатат показанията ви и ги подпишете, ще бъдете официално обвинена в убийство. В момента сте арестувана по подозрение в убийство първа степен.

Елвира и Уили бяха отишли в полицейското управление с Надин, а сега се връщаха оттам с Боби. Отдаден на мъката си, той се беше свил в колата с опряна на скръстените си длани брадичка и с полузатворени очи. Цялото същество на Елвира преливаше от майчински инстинкти. Толкова страда, мислеше си тя, и обвинява себе си. Накрая го заговори:

— Боби, ще останеш във вилата на майка си, нали?

— Да, ако баронеса фон Шрайбер разреши. Майка ми я е ангажирала само до събота.

— Знам, че Мин ще намери къде да те настани. — Обърна се към Уили. — Мисля, че ще е добре с Боби да прекарате заедно останалата част от деня. Заведи го в гимнастическия салон или при басейна.

Стисна устни, тъй като не искаше да дава празни обещания. Но докато лимузината минаваше по Севънтийн Майл Драйв реши да каже каквото имаше:

— Боби, знам, че не си убил Котър Хейуърд, а съм също толкова сигурна и че майка ти не го е направила. Тя си мисли, че така защитава теб, точно както и ти си мислеше, че защитаваш нея. Сега искам истината. Какво стана, след като с Уили си тръгнахме снощи?

Лицето на Боби се озари от слаба надежда. Той отметна назад тъмнорусата си коса, която толкова приличаше на тази на майка му.

— С мама бяхме доста отчаяни. Тя беше сигурна, че Котър ще се замисли върху това защо не е сложила нито едно от бижутата на вечеря, ето защо смяташе, че ще е по-добре да му каже за случилото се, вместо да чака до събота. После и двамата си легнахме. Известно време я чувах да плаче, но не знаех дали трябва да отида при нея. След това съм заспал.

Погледна нервно към предната седалка, после осъзна, че Елвира беше натиснала бутона, с който се вдигаше стъклото между тях и шофьора.

— Събудих се към пет часа и надникнах при мама. Не беше в стаята си. Видях бележника ѝ и се обадох в апартамента на Хейуърд, но никой не вдигна. Изплаших се и реших да отида там. Боях се, че е отишла да се види с него и може да ѝ се е случило нещо. Затичах натам, но когато стигнах, забелязах полицейски коли; един служител от поддръжката ми каза какво се е случило. След това ме обзе паника. Затова се признах за виновен. Защото, ако го е направила майка ми, извършила го е заради мен.

Елвира погледна младежа. Лицето му излъчваше болка.

— Не вярвам да го е направила, Боби — успокой го тя, — затова казах на шериф Алшорн да се огледа и за други хора, които биха могли да имат причини да убият втория ти баща. Сега задачата ми е да открия кой го е сторил.

Голям кафяв плик очакваше Елвира във вилата.

В него се намираха материалите, които беше поискала от Чарли Евънс, редактора в „Ню Йорк Глоуб“ — изрезки от вестници и списания, свързани с Котър Хейуърд. Елвира почти беше забравила, че е пропуснала обяда, когато се потопи в тях, после си спомни миниатюрната кифличка от закуската и си даде сметка, че ужасното ѝ главоболие не се дължи единствено на стреса. Позвъни на румсървиза.

Десет минути по-късно се появи усмихната сервитьорка с чаша минерална вода, кана билков чай и салата от моркови и краставици — обедното меню за деня. Елвира си представи с копнеж един хубав, сочен хамбургер, после си спомни забележката на Бара Сноу, че сестра ѝ получила заведение „Макдоналдс“ при развода си. Усмихна се леко, като си мислеше, че в момента се чувстваше така, сякаш можеше да изяде всичките сандвичи на сестра ѝ наведнъж.

Елвира откри, че внушителният материал за Котър Дж. Хейуърд наистина бе занимателно четиво. Беше роден в Дериън, Кънектикът, и бе внук на създателя на приспособлението, улесняващо междуградските и международните телефонни разговори — дядо му бе продал изобретението си на „АТ&Т“ за шестдесет милиона долара.

Огромна сума в онези дни — помисли си Елвира, докато си записваше в бележника. Именно тогава Котър Първи купил бижутата за жена си. Тъй като бил всеизвестен като скъперник, покупката предизвикала сензация във вестниците. Бижутата преминали към сина му, Котър Втори, плейбоя, чиито четири жени една след друга ги носили. Но докато бижутата останали непокътнати, гуляйджийският му начин на живот и бракораководните споразумения доста намалили семейното богатство.

Котър Трети, покойният съпруг на Надин и покоен бивш съпруг на Елиз, като че ли бе нещо средно между двамата. Имаше десетки снимки от младежките му години, на които се виждаше в компанията на филмови звезди и дебютантки.

Беше се оженил за Елиз на тридесет и пет и също като дядо си беше известен със стиснатостта си. Правел собствени инвестиции и слуховете говореха, че имал над сто милиона долара, но точни цифри не се знаеха.

Трябва да е бил страхотен играч на голф, помисли си Елвира. Много от снимките му бяха направени по игрищата, където беше с Джак Никлаус^[14] и бившия президент Форд^[15]. На по-старите снимки се виждаха той и Елиз, хванати за ръка, облечени в екипи за голф, понякога получаващи заедно награди. По-скорошните снимки, тези, направени през последните три години, показваха него и Надин на светски събирания, но нямаше нито една, на която тя да играеше голф.

Една снимка особено много привлече погледа на Елвира. На нея се виждаше как Елиз и Бара Сноу получават еднакви награди на благотворително състезание в „Риджууд Кънтри к्लъб“ в Ню Джърси, а Котър Хейуърд, като председател на състезанието, им ги връчва. Това е само преди шест седмици, помисли си тя.

Усмивката на Котър в този ден изглеждаше съвсем искрена, докато стоеше между двете жени. Елиз бе вдигнала усмихнато поглед към него. Любов и омраза, помисли си Елвира. Това изпитваше Елиз към бившия си съпруг. Прочете написаното под снимката и вдигна поглед. О, господи, помисли си. О, господи.

Пресегна се за телефона, обади се на Чарли в „Глоуб“, благодари му за получените материали и го помоли да ѝ изпратят по факса още един материал възможно най-скоро.

— Знам, че в Ню Йорк е осем часът, но ако можеш да натовариш някого с тази задача веднага, ще помоля Мин да ми даде ключа от кабинета си, така че да го имам още тази вечер. Много ти благодаря.

Следващата ѝ работа беше да прослуша записите, които беше направила миналия ден на вечеря, после във вилата на Надин и на обяд. Докато слушаше, си водеше бележки.

В шест часа Уили се върна изтощен.

— Плувахме, тренирахме на онези гимнастически уреди. Боби знае как да ги използва. После изпихме по чаша портокалов сок заедно и поговорихме. Той е симпатичен млад човек, скъпа, и напълно си дава сметка, че майка му е в това положение заради него. Казвам ти, ако някак си се намери истинският убиец и Надин се отърве, Боби Крендъл едва ли ще си купи нещо повече от лотариен билет оттук нататък, за да задоволи комарджийската си страст. — После Уили забеляза купчините изрезки, подредени върху масата. — Откри ли нещо?

— Нищо определено, но не съм съвсем сигурна. Както и да е, на вечеря вероятно ще бъде интересно.

За облекчение на Елвира всички на масата им присъстваха. Беше се страхувала, че Елиз може да поиска да ѝ сервират вечерята във вилата. Но първата мисис Хейуърд, все така ледено спокойна, бе облечена с елегантна тъмносиня дълга до глезените рокля.

Бара Сноу беше с бял копrienен костюм с панталон — дреха, която подчертаваше русата ѝ красота. Все пак не е толкова прекрасна, колкото изглежда на снимките на онези реклами, помисли си Елвира — около очите и устата на Бара се виждаха ситни бръчици.

Главната тема на разговорите беше арестът на Надин.

— Надявам се да съзнава, че ако я осъдят, няма да получи и пукната пара от богатството на Котър — рече Елиз с недвусмислено удоволствие в гласа си.

— Както казахте, трябва да се спазва деветата Божя заповед — вметна Елвира. — С други думи, ако вие с мистър Хейуърд бяхте постигнали помирение преди четири години... Предполагам, че често сте го правили, нали? Кавги и сдобрявания, кавги и сдобрявания? Тогава вие щяхте да сте вдовицата. Вместо това той се е насочил към Надин. Мъчно ми е и за вас. На всички ни е тежко, когато загубим съпруга си, но не е зле да бъдеш богата вдовица.

— Наистина не ми харесват забележките ви, мисис Миън — отвърна остро Елиз. — Уведомиха ме за репутацията ви на любител детектив, но ви моля да ми спестите размишленията си.

Елвира си придаде смутен вид.

— О, толкова съжалявам. Не исках да ви обидя. — Надяваше се разкаянието ѝ да изглежда убедително. — Просто ужасно ми е мъчно за Надин. Искам да кажа, тя не е любителка на голфа. Има толкова бледа кожа, а синът ѝ доверил на Уили, че е най-слабата атлетка на света. По-скоро е артистичен тип, струва ми се. Така или иначе имам предвид, че за всички е само лош късмет, дето с Котър не сте се спогодили, нали? А още по-лошо е за нея, че е носела именно вашия стик за голф, когато е отишла да се срещне с него. Наистина се надявам да не се е опитвала да насочи подозренията към вас. Но все пак понякога убийците са толкова притеснени, че допускат грешки.

Елиз умишлено пренебрегна Елвира и коментарите ѝ и започна усилено да бърбри с Дженингсови, докато Бара флиртуваше без особен ентусиазъм с бившия конгресмен. По време на десерта Елвира с изумление научи, че Елиз си заминава в събота.

— Просто искам да бъда на милион километра оттук — обяви Елиз. — Това място ми действа много потискащо и никога не съм играла голф по-зле. *Знаех*, че днес ще бъда ужасна.

После Бара каза:

— Аз също заминавам. Обади се от агенцията ми. Трябва да повторя някои снимки в Ню Йорк за рекламите на „Ейдриън“. Ще се откажа от втората седмица тук.

На Елвира ѝ беше трудно да не се втренчи в Елиз. Микрофонът беше включен и по-късно щеше да прослуша всяка казана по време на вечерята дума. Елиз се беше изпуснала с нещо. Какво беше то обаче?

Забавлението на вечерта беше лекция за испанското изкуство от четиринадесети век, придружена с прожекция на диапозитиви. Докато хората влизаха в задния салон, където бяха подредени столове, Елвира помоли Мин да ѝ даде ключ от кабинета си.

— По-късно очаквам да ми изпратят нови факсове и искам да ги прегледам още тази вечер.

Мин се усмихна топло заради наблюдаващите ги. Когато заговори обаче, в гласа ѝ се долавяше тревога.

— Шестима от гостите отмениха резервациите си за следващата седмица. Бесни са от начина, по който представителите на медиите се трупат пред портала. Елвира, защо Надин не е убила Котър с някой от неговите *собствени* стикове? Защо ѝ е трябвало да взима оттук? Да не би да се е опитвала да изглежда така, сякаш Елиз е извършила престъплението?

— Това притесняваше и мен — отвърна Елвира и кимна. — И аз не го разбирам. Защо ще връщаш на мястото му изцапан с кръв стик, освен ако не искаш да бъде открит?

На следващата сутрин по покана на Елвира Скот Алшорн отиде във вила „Тренкуилити“ за сутрешното кафе.

— Е, доволен ли си? — попита го тя решително. — Искам да кажа, напълно, съвършено убеден ли си, че Надин е убила съпруга си?

Скот се втренчи в съдържанието на чашата си.

— Хубаво кафе.

— Не отговори на въпроса на Елвира — подкани го твърдо Уили.

Елвира се усмихна на себе си. Знаеше, че Уили все още беше малко ядосан на Скот заради начина, по който бе разговарял с нея вчера.

— Мисля, че не съвсем — отвърна бавно Скот. — Надин направи самопризнания. Имала е мотив, много силен мотив. От телефона във вилата ѝ са направени две местни обаждания. Едното е било на девети. Това е сряда. Другото — на десети. Тоест вчера, което съвпада с твърдението ѝ, че се е обадила на Котър в сряда вечерта, и с думите на Боби, че се е опитал да се свърже с Котър Хейуърд рано в четвъртък сутринта. Така че все пак защо да се съмнявам в самопризнанията ѝ?

— Шерифе, някога пускал ли си лъжлив слух, за да подплашиш убиеца — попита Елвира. — Имам предвид, че калифорнийските адвокати непрекъснато го правят, за да помогнат на клиентите си, и ние също можем да го направим, ако това ще доведе до нещо добро.

Докато той клатеше глава, тя продължи убедително:

— Скот, всичко това е свързано с бижутата. Не го ли разбираш? Бижутата все още липсват. Да предположим, че Надин е знаела — Котър Хейуърд се готви да я зареже, — затова е инсценирала грабеж, та поне след развода да ѝ останат бижута, които е смятала, че може да намери начин да продаде. В мига, в който тя се е обадила на Боби, за да го уведоми за кражбата, и е открила, че застраховката не е внесена, единственото, което е трябвало да направи, е било да се откаже от версията за обир. Обадила се е на Боби, преди да съобщи на Мин. И нека ти кажа, когато се срещнах с Надин, тя беше обезумяла.

— Добре, не е откраднала собствените си бижута. Съгласен съм.

— Сигурен ли си, че Боби е бил все още в Ню Йорк следобеда на кражбата?

— Да. Имаме потвърждение на алибито му.

— Тогава някой друг е откраднал бижутата и се обзалагам на каквото и да било, че този човек е също убиецът. Скот, съгласи се да пуснем лъжлив слух, моля те.

Беше хубав ден. Сутрешното слънце огряваше с топли ярки лъчи олимпийския басейн и масите около него, скрити под чадъри, с всички цветове на дъгата. На една от масите беше оставено радио, нагласено на вълните на местната станция, с високо пуснат звук. То прикова вниманието на мълчаливо отпусналите се гости, които редуваха утрините си упражнения, с масажи на лицето и тялото и маски с водорасли.

Гласът от радиото съобщаваше, че според известни сведения шерифът е попаднал на важна улика. Няколко ясни отпечатъка от стъпки са били открити в горичката близо до шестнадесетата дупка на игрището за голф, където е бил убит Котър Хейуърд. Шерифът смятал, че това са отпечатъците на убиеца, който очевидно се е криел и е причаквал Хейуърд. Онова, което правело тази улика особено важна, бил фактът, че откритите отпечатъци, макар и очевидно женски, били определено по-големи от стъпалата на призналата се за виновна, която носела обувки номер пет и половина.

— А най-изненадващото е — продължи говорителят, — че, както изглежда, откраднатите бижута са фалшиви копия, направени от Хейуърд, когато той решил да повери застраховането им на доведения си син. Притеснявал се е да не би Боби Крендъл да направи именно онова, което и извършил — да осребри чека за застраховката и да я остави да изтече. И така по всяка вероятност крадецът на бижутата на Хейуърдови е задигнал фалшификати без всякаква стойност.

Този следобед Елвира не можа да седне на масата на Елиз Хейуърд, но все пак успя да си намери място в съседство. Включи касетофона и обърна стола си към Елиз, а после се обади така, че непременно да бъде чула:

— И това не е цялата история. Знаете, имам склонност да си пъхам носа в подобни работи и от онова, което чух, те са толкова убедени, че убиецът е гост тук, та шерифът поискал разрешение от съда да провери номерата на обувките на всички жени на минералните бани. Ако намерел такива, които да съвпадат с отпечатъците, съдията щял да му разреши да претърси вилата и вещите на въпросната личност заради бижутата.

— Но това е незаконно — възрази някой.

— Намираме се в Калифорния — напомни Елвира. Наведе се назад дотолкова, доколкото можеше, без да събори стола, и чу със

собствените си уши Елиз да казва съвсем тихо:

— Напълно в стила на Котър. Ама съвсем в стила на Котър. — След това тя бутна стола си назад и се извини.

Елвира знаеше, че жена детектив, облечена като камериерка, ще проследи Елиз. Но тя имаше и друг план. Когато стана време гостите да тръгнат за следобедните си занимания, тя внимателно проследи Бара Сноу до вилата ѝ, промъкна се във вътрешния двор и скрита отстриани на плъзгащата се стъклена врата, надникна вътре.

Отдръпна глава, когато Бара се огледа, после я подаде достатъчно, за да види как Бара отмества настрани портрета на Мин и Хелмут и набира комбинацията на сейфа си. Миг след това тя извади оттам найлонов плик, блестящото съдържание на който бе свито на топка.

— *Така си и мислех!* — въздъхна Елвира. — *Така си и мислех!* Сега Бара трябва да се отърве от тях...

Отдръпна се назад. Вилата на Бара, също като тази на Надин, беше от най-отдалечените от главната къща, малко изолирана, заобиколена от дървета. Къде възнамеряваше Бара да остави бижутата? — зачуди се Елвира.

Бях сигурна, че е Елиз, помисли си Елвира, но след това, като накарах Чарли да ми изпрати и останалите снимки от онова състезание в „Риджууд Кънтри клуб“, започнах да виждам картината различно. На няколко от снимките начинът, по който се гледаха Бара и Котър, беше доста красноречив. После и от записва ставаше толкова ясно, че Бара е убедила Елиз да отиде да играе голф вчера. Бара изпрати кедито за стиковите, след като през цялото време е знаела какво ще открие. Като че ли не я интересуваше дали ще бъде замесена и Елиз, или Надин ще остане основната заподозряна. И в двата случая никой не би допуснал, че тя има нещо общо с убийството.

Подозренията на Елвира се бяха задълбочили, когато Бара беше заявила, че трябва да се върне за снимки. Елвира знаеше, че това не е вярно. Текстът под снимката, която имаше, я описваше като бившия модел на „Ейдриън“. Това бе привлякло вниманието на Елвира.

От друга страна, онази забележка, че сестра ѝ получила заведение „Мақдоналдс“ при развода си... Какво беше споменала Бара? „Аз нямах този късмет.“ Обзалагам се, че тя е доста притеснена с парите, каза си Елвира.

Обаче оставаше въпросът дали беше извършила обира сама? И откъде е знаела комбинацията за сейфа на Надин?

Имаше само един човек, от когото би могла да я научи, проблесна в ума на Елвира — Котър Хейуърд. Дали той не е откраднал собствените си бижута, за да получи застраховката и да изплати с нея последните три милиона на Елиз?

Във вилата беше тихо. Бара сигурно вече се побърква, опитвайки се да измисли къде да скрие бижутата, които смята за фалшиви, рече си Елвира. Мислите ѝ внезапно бяха прекъснати, когато нещо малко и твърдо се притисна в гърба ѝ и тя чу шепота на Бара Сноу:

— Твърде сте умна и това не е добре, мисис Миън.

Скот Алшорн беше в лошо настроение. Не му харесваше идеята да се носят лъжливи слухове по време на разследване на убийство. Затова никак не му беше трудно да изглежда бесен, когато отново сляза при портала на минералните бани, за да застане пред представителите на медиите.

— Нямам коментари относно отпечатъците от стъпки на мястото на убийството — заяви той с леден тон. — Няма да обсъждам и твърденията на някои, че откраднатите бижута били фалшиви копия на скъпоценностите на Хейуърдови. Ще се опитам обаче с всички сили да открия източника на изтичане на информация от офиса ми към медиите.

Е, това поне е вярно, помисли си той, докато минаваше покрай микрофоните и камерите и се връщаше при колата си. Територията на минералните бани изглеждаше пуста. Скот знаеше, че след сервирането на лекия обяд заниманията за разкрасяване се подемаха отново с пълна пара. Мин вечно го преследваше поне веднъж като неин гост да се остави на грижите ѝ за цял ден. Само това ми липсва, мислеше си раздражено, да ме увият във водорасли.

Отиде право в кабинета на Мин, където Уолт Пиърс, един от заместниците му, го чакаше заедно с Мин, Хелмут и Уили.

— Къде е Елвира? — попита той.

— Трябва да дойде всеки миг — отвърна уклончиво Уили.

— Което означава, че пак ѝ е хрумнало нещо — каза Скот и мислено се поздрави, задето беше наредил на Лиз Хил, негова

служителка, да следи Елвира.

Обърна се към Пиърс.

— Има ли вече някакви доклади?

— Дарва се обади — осведоми го Пиърс. — Проследила Елиз Хейуърд до вилата й. Държи я под наблюдение.

— Някакви следи, че бижутата може да са у Елиз Хейуърд? — запита Скот.

— Отишла е право при сейфа. В него била скрита бутилка джин.

— Джин! — възкликна Мин. — В правилника ни е включено изискване гостите да не крият алкохол в сейфа. Камериерките са инструктирани да докладват за всякакво наличие на алкохол във вилите, но те, разбира се, нямат достъп до сейфовете.

— Как могат гостите ни да отслабнат, ако пият? — въздъхна Хелмут. — Как могат да си възвърнат свежестта на младостта?

Е, ти успяваш, рече си Уили.

— Дарва държи Елиз Хейуърд под наблюдение с бинокъла си. Казва, че Хейуърд плачела, смеела се и пиела. С други думи, изпаднала е в истерия — продължи Пиърс.

— Толкова за теорията на Елвира — рече Скот. — Ако Елиз Хейуърд държеше бижутата, щеше да се опита да се отърве от тях. Последното нещо, което би правила, е да се напива. Уолт, какво научи от Лиз?

— Мисис Миън се крие във вътрешния двор на вилата на Бара Сноу. Лиз няма видимост към вътрешността на къщата, само към фасадата откъм вътрешния двор, но засега нищо не се е случило.

— От колко време е там Лиз? — попита Скот.

— От около петнадесет минути.

Предавателят в ръцете на Пиърс избръмча.

Той го включи и рече:

— Какво става? — После тонът му се промени. Погледна към Мин. — Офицер Хил иска да знае дали има и друг вход към вилата на Бара Сноу.

— Да — отвърна Мин. — Тази вила е снабдена с плъзгаща се врата от голямата спалня към задния двор.

Скот грабна предавателя.

— Какво има? — Слуша известно време, после попита: — С униформа на камериерка ли си?... Добре... Отиди до вилата. Намери

си извинение да влезеш и пак се обади.

Уили усети познатото неприятно чувство в стомаха, което изпитваше винаги когато започнеше да се притеснява за Елвира.

Малко по-късно преподавателят отново издрънча. Офицер Хил не си направи труда да говори тихо и те всички я чуха.

— Бара Сноу и мисис Миън са изчезнали. Трябва да са излезли през задната врата. Това е само на няколко крачки от гората. Сноу, изглежда, е отваряла стенния сейф. Картината пред него е бутната настрани.

— Идваме веднага — каза ѝ Скот. — Опитай се да откриеш следите им.

Уили го сграбчи за ръката.

— Къде свършва тази гора?

— При „Пибъл Бийч клъб“ — отговори му Мин. — Ако бижутата са у Бара, сигурно възнамерява да се отърве от тях някъде в гората. Ще е почти невъзможно да бъдат намерени. Това са повече от триста и петдесет декара, много от които гъсто обрасли, а на места дори е заблатено. — После, като забеляза изражението на Уили, побърза да добави: — Но Елвира може просто да я следи. Сигурна съм, че е в безопасност.

Елвира се препъваше из гъстите храсти, бутана напред от долепения до гърба ѝ пистолет. Буйната растителност дереше глезените, а около лицето ѝ жужаха безброй насекоми. Привличам комарите, мислеше си тя. Дори на света да има само един комар, той ще ме открие.

— Върви по-бързо — заповяда ѝ Бара.

Само да можех да ѝ отвлека вниманието, мислеше си Елвира, като се оглеждаше за някаква пръчка, за нещо, с което да може да се защити.

Нарочно се спъна и падна на колене, възползвайки се от момента, за да си поеме дъх.

— Къде ме водиш? — запита тя и вдигна поглед към Бара Сноу.

Беше ѝ трудно да свърже тази жена с неумолим поглед и стиснати устни с онази изискана и забавна дама, с която беше седяла на една маса през последните дни. Като че ли Бара си беше сложила

маска. Или може би, помисли си Елвира, другото ѝ лице е било маската.

— Ти уби Котър Хейуърд, нали? — попита тя. — Ти открадна бижутата?

Сноу насочи пистолета към нея.

— Ставай — заповяда тя. — Освен ако не искаш да умреш тук.

Елвира се подчини. Прояви обаче достатъчно хладнокръвие, за да пусне касетофона, докато се изправяше. После, надявайки се Бара да не забележи, плъзна малката дамска чанта надолу по ръката си и я остави да падне, когато тръгна.

— Така е по-добре. Продължавай.

— Добре. Добре. — Елвира влачеше крака с надеждата да остави някакви следи. Тук беше ужасно задушно, тъй като никакъв вятър не проникваше през гъстата растителност. Едва дишаше. Но каквото и да станеше, трябваше да запише признанията ѝ.

— Каж ми нещо — изпъшка тя. — Ти ли уби Котър?

— Елвира, толкова си умна, че би трябвало да си разбрала всичко. Сега млъквай и върви!

Елвира отново почувства пистолета, този път отзад в тила си.

— Според мен ти си откраднала бижутата, но си се опитала да прилича на кражба с взлом, затова си разхвърляла всичко. Явно много си била озадачена защо Надин не е обявила изчезването им. Вървя толкова бързо, колкото мога — изпъшка тя. — Престани да натискаш това нещо в тила ми.

После продължи:

— Въпросът е, защо си убила Хейуърд? Срещнал се е с теб на игрището за голф, нали? Обзалагам се, че е трябвало да му предадеш бижутата. Права ли съм?

— Да, права си.

В гласа на Бара се долавяше чувство на гняв и поражение.

Малко след това дърветата изведнъж се разрешиха и те стигнаха до блатиста местност. Елвира усети калта под краката си. Право пред тях имаше езерце, цялото покрито с тинеста вода и растителност. Сигурно се приближаваме до територията на „Пибъл Бийч кльб“, помисли си. Какво ли възнамерява да прави сега?

— Обзалагам се, че той ти е дал комбинацията за сейфа на Надин, след което се е канел да поиска парите от застраховката, за да

плати на Елиз — упорстваше Елвира.

— Точно така — отвърна Бара. — Сега можеш да млъкнеш.

Елвира се обърна.

— Въпросът е, защо си го убила? Заради думите на Елиз, че е скъперник и че така или иначе Надин ще остане без пукната пара, ако се разведе с него? Може би си решила, че ще е по-добре да си запазиш това? — Посочи пликчето с бижута в ръцете на Бара.

— Отново си права, Елвира. — Този път Бара Сноу насочи пистолета към сърцето ѝ. — А когато им кажа, че съм те видяла да притичваш покрай вилата ми след някакъв мъж, който е приличал на един от кедитата в „Пebъл Бийч кльб“, ще започнат да търсят убиеца тук, а не на минералните бани. А аз ще се върна навреме за масажа на лицето си. Докато те открият — ако въобще те открият, защото това езерце е дълбоко, а калта те всмуква надолу като подвижен пясък, — ще бъда далеч от това място. Сега вземи тези фалшиви скъпоценности във влажните си малки ръце. Искam да се отърва едновременно и от тях, и от теб.

Елвира се подчини, а Бара отстъпи назад и отново насочи пистолета към сърцето ѝ.

Докато тичаше към вилата на Бара, Скот нареди да изпратят патрулни коли към двата края на гората и полицаите да започнат да търсят Бара и Елвира.

— Може да са навсякъде — рече рязко. — Уолт, ще се разделим, докато не дойде помощ. Мин, вие с барона и Уили не се намесвайте.

Пренебрегвайки нареждането на шерифа, Уили се насочи към гората, като викаше Елвира. Онази жена е убийца, повтаряше си той, а вероятно вече е и много отчаяна. Ако е разбрала, че Елвира я следи, по-добре ще е да знае, че има и други хора наоколо и още едно убийство няма да ѝ се размине.

Уили си даде сметка, че шерифът и заместникът му бяха тръгнали в различна посока от тази, в която интуицията му подсказваше да поеме. Вероятно ще е по-добре да се насоча към океана, помисли си Уили, обезпокоен, че интуицията му можеше и да не се окаже вярна. Възможно беше Бара Сноу да се опита да отведе Елвира до брега.

Тогава я забеляза — чантата на Елвира. Беше сигурен, че я е изпуснала нарочно. После успя да види къде тревата беше малко смачкана. Да, това беше вярната посока.

Хвърли се напред и стигна до поляната навреме, за да стане свидетел на онова, което ставаше там, но не и за да спре Бара Сноу.

Когато Бара дръпна спусъка, Елвира отскочи, после усети остра болка някъде до брошката си слънце. Докато политаше назад към водата, тя си мислеше: Господи, застреляха ме.

Уили се хвърли през калта и улови ръката на Бара точно когато насочваше пистолета към мястото, където Елвира започваше да потъва. Изстрелът прогърмя във въздуха, когато измъкна пистолета от ръката ѝ. Той го хвърли във водата, събори я на земята и се спусна към Елвира.

— Тук съм, скъпа — повтаряше, докато повдигаше главата на Елвира. — Тук съм.

Елвира усети болка в рамото си. Брошката, помисли си тя. Куршумът се е ударил в брошката слънце. Беше я спасило отскачането ѝ, но и късметът! Движението ѝ бе заблудило куршума на Бара, така че той само беше одраскал брошката. Усети пронизващата болка, но отново с изненада си помисли: Добре съм! Знам, че съм добре. И бижутата все още са у мен.

Успя да не припадне, за да изпита удовлетворението да види как Скот пристига тичешком на полянката тъкмо навреме, за да задържи Бара, която отчаяно се мъчеше да се измъкне от тресавището.

— Мисля, че събитието изисква да нарушим основното правило на Сайпръс Пойнт Спа — обяви Хелмут, докато една камериерка влизаше след него във вила „Тренкуилити“ с поднос с шампанско и чаши.

Ръката на Елвира беше превързана през рамото ѝ. Настанена удобно на един диван в дневната, тя се усмихваше мило на Мин, Скот, Надин и Боби. Уили, все още пребледнял от тревогата, че се беше измъкнала на косъм, се суетеше около нея като квачка.

— Мисля, че ти трябва почивка, скъпа — измърмори той за петнадесети път през последните пет часа.

— Добре съм — отвърна Елвира — и ще бъда вечно благодарна, че реших да си сложа брошката „за всеки случай“. Бог ми е свидетел, не съм си и помисляла, че този „всеки случай“ ще означава да стрелят по мен. Брошката е доста пострадала, но записът е невредим. Хванала съм Бара Сноу натясно. — Усмихна се при тази мисъл.

Скот Алшорн поклати глава. Отново се улови, че отправя благодарствена молитва, задето Елвира Миън живееше толкова далеч. Тя привличаше бедите, това беше безспорно.

И все пак неохотно си призна, че планът на Елвира да пуснат слуха за отпечатьците от стъпки на мястото на престъплението, както и за фалшивите бижута наистина бе свършил работа. Ако не се беше съгласил да го направят, Надин Хейуърд все още щеше да е в затвора и да поддържа версията, че е убила съпруга си, само за да спаси сина си. А Бара Сноу щеше да си стегне багажа и да си замине за вкъщи, оставяйки зад гърба си един труп и отнасяйки със себе си откраднати бижута за четири милиона долара.

Прие чашата шампанско, когато му я предложиха, и щом Хелмут вдигна тост за Елвира, Скот с радост се присъедини и отдаде дължимото на смелостта ѝ. И все пак с оглед на бъдещето той реши, че е време да си каже думата.

— Елвира, скъпа моя приятелко, отново отърва кожата. Но бихте помолил да отбележиш, че ако не те следеше полицайка...

— Която ти изпрати по петите ми — прекъсна го Елвира. — Това беше много умно от твоя страна, Скот.

— Благодаря. Бих искал да изтъкна все пак, че днес едва не загуби живота си само защото не поиска помощ, когато тръгна да следиш Бара Сноу.

Опитът на Елвира да изглежда огорчена не беше убедителен.

— Ще бъда искрена — каза тя. — По-скоро допусках, че Елиз ще се окаже убийцата. Изглеждаше ми по-логично. И да ви призная, наистина имаше едновременно любов и омраза между тях двамата с Котър Хейуърд.

— Като се замисля сега, така е — тихо се обади Надин. — Очевидно едно от нещата в мене, които са привлекли Котър, е, че не играя голф. Струва ми се, че с Елиз непрекъснато се караха заради игрите си. Но след четири години явно му бях дотегнала и онзи тип връзка започваше да му липсва.

— Само че се е насочил към Бара, а не към Елиз — намеси се Скот. — Когато Елиз Хейуърд научи какво се е случило този следобед, тя си призна, че искрено се е надявала Котър Хейуърд отново да пожелае да бъде с нея. После усетила, че има друга, но не предполагала, че е Бара.

Скот се обърна към Надин. Усмихна се леко, като видя благословеното спокойствие, изписано на лицето ѝ, и пълното щастие, излъчващо се от сина ѝ Боби. След това обаче се насили да изглежда строг.

— Надин, вие с Боби излъгахте един заради друг. Не беше трудно да се разбере, че историята на Боби е съшита с бели конци, но те моля да си дадеш сметка, че можеше да свършиш в газовата камера, ако съдията или съдебните заседатели бяха повярвали на разказа ти. За щастие Елвира не ти повярва, а и аз вътрешно се съмнявах.

— Но ти наистина онази вечер си станала от леглото и си излязла от вилата — рече Елвира. — Затова Боби е тръгнал да те търси. Не разбрах само къде си ходила.

Надин изглеждаше смутена.

— Вярно е, обадих се на Котър, но когато той вдигна, бях толкова разстроена, че затворих. После отидох до басейна и седнах в един от шезлонгите. Знаех, че никой няма нито да ме види, нито да ме чуе там, а не исках Боби да ме слуша как плача. Предполагам, че съм била толкова изтощена, та съм заспала накрая.

— Значи затова имаше одеяло на един от шезлонгите — въздъхна Мин. — Радвам се да го чуя. Когато ми докладваха, не знаех какво да мисля.

— Искам да отбележа още нещо — рече Елвира със сериозно изражение. — Надин, доколкото разбирам, сега си много богата жена. Ще го кажа пред Боби. Няма да му направиш никаква услуга, ако му плащаш комарджийските дългове.

— Съгласен съм — отвърна Боби и погледна към Надин. — Мамо, не те заслужавам.

Мин стана.

— Трябва да отивам в главната къща. Тази вечер ще изнасям лекция за медитацията като част от цялостния процес за постигане на красота.

Този път се обади Уили.

— Мин, с цялото ми уважение ти благодаря за гостоприемството, но в интерес на известно спокойствие, от което се нуждаем, на сутринта тръгваме за Ню Йорк. Можеш да уведомиш някой клиент от списъка на чакащите, че вила „Тренкуилити“ е свободна.

[1] Област. — Бел.пр. ↑

[2] Разказ от френския писател Ги дьо Мопасан (1850–1893). — Бел.пр. ↑

[3] Кипарис. — Бел.пр. ↑

[4] Американска водопроводна компания. — Бел.пр. ↑

[5] Не е посещавала частно училище. — Бел.пр. ↑

[6] Символ на богатство. — Бел.пр. ↑

[7] Студена ориенталска плодова напитка. — Бел.пр. ↑

[8] Голям сандвич, предлаган във веригата „Макдоналдс“. — Бел.пр. ↑

[9] Различните щати в САЩ се намират в различни часови пояси. — Бел.пр. ↑

[10] Queen Elizabeth II — Кралица Елизабет II. — Бел.пр. ↑

[11] Ако бъде открита частица от епитела на престъпника, чрез хилядократно увеличение и тестване за ДНК той може да бъде идентифициран. — Бел.пр. ↑

[12] Решение на Върховния съд на САЩ от 1966 г., според което преди разпит заподозреният трябва да бъде предупреден, че може да не отговаря на въпросите, да поиска адвокат, да прекрати да отговаря на въпросите по всяко време и че всичко, което каже, може да бъде използвано срещу него. Решението е взето след делото „Миранда срещу щата Аризона“ като опит да се прекрати полицейският произвол и вземането на самопризнания чрез сила. — Бел.пр. ↑

[13] Caddy — прислужник, който носи стикове за голф. — Бел.пр. ↑

[14] Американски играч на голф, смятан за най-добрия в историята на спорта. — Бел.пр. ↑

[15] Джеръл Форд, 38-и президент на САЩ, от 1974 до 1977 г. — Бел.пр. ↑

ПОХИЩЕНИЕ „БЕБЕШКА ПЕЛЕНА“

Беше 20 декември и макар че по-късно Елвира щеше да го нарича най-ужасния ден в живота си, когато той започна, настроението ѝ едва ли би могло да бъде по-весело.

В седем сутринта телефонът иззвъня и донесе радостната новина, че Джоан Мур О'Браян е родила първото си дете, момиченце.

— Казва се Мариан — уведоми ги щастливо Грег О'Браян, — тежи три килограма и тридесет грама и е прекрасна.

Джоан Мур беше обитавала съседния апартамент, докато Елвира и Уили живееха в Куинс, и беше израснала пред очите им, така че те се бяха привързали към нея и към семейството ѝ. Както казваше Елвира: „По-сладко момиче никога не е имало на този свят“.

Тя и Уили бяха продължили да поддържат връзка с Джоан дори и след преместването си в Сентръл парк Саут в Манхатън и бяха горди да присъстват на сватбата ѝ с Грег О'Браян, красив млад инженер. Често посещаваха младата двойка в апартаментата им в Трибека и празнуваха заедно с тях издигането на Грег по корпоративната стълбица, както и повишенията на Джоан в банката. Също така бяха споделили ужасното разочарование на О'Браянови, когато Джоан претърпя един след друг три спонтанни аборта.

— Но ето, че накрая, слава богу, им се роди бебе — изчурулика Елвира на Уили, докато трупаше в чинията му вафли. — Наистина имах вътрешното усещане, че този път ще стане. Дори предварително купих подаръци за бебето, макар че трябва сериозно да напазарувам тази сутрин, преди да отидем в болницата. В края на краищата заместваме бабата и дядото.

Уили се усмихна мило на Елвира и хвърли изпълнен с обич поглед на жената, с която беше прекарал най-хубавите години от живота си. Сините ѝ очи светеха от щастие, тенът ѝ беше розов. Тъкмо си беше боядисала косата предишния ден, така че сега отново имаше мек червеникав оттенък и всички сиви косми бяха старателно

заличени. Изглеждаше топла и приятна в кадифения халат, който следваше извивките на налятото ѝ тяло. Уили се усмихна. Смяташе, че е красива.

— Би трябвало да имаме шест деца — рече той — и двадесет внука.

— Е, Уили, добрият Господ Бог не ни ги изпрати, но сега може да се позабавляваме, като глезим малката дъщеричка на Джоан и Грег. Искам да кажа, че това ни е нещо като задължение, след като родителите на Джоан вече ги няма.

В три същия следобед те влязоха в претъпканото фоайе на болница „Емпайър“ на Западна двадесет и трета улица.

— Нямам търпение да видя бебето — рече ентусиазирано Елвира, минавайки покрай служителите на рецепцията, които бяха твърде заети, за да им обърнат внимание.

— Аз пък нямам търпение да разтоваря подаръците — промърмори Уили, като се мъчеше да не изпусне тежките торби, които носеше. — И все пак, защо им трябва да слагат такива мънички дрешки в такива огромни кутии?

— Защото никога не са чували старата поговорка, че хубавите неща пристигат в малки пакетчета. О, фоайето не изглежда ли празнично? Обожавам празничната украса. Толкова е красива.

— Никога не съм мислил за огромния надуваем Рудолф и червеноносия елен като за нещо красиво — отбеляза Уили, докато минаваха покрай картонена шейна с надуваеми Дядо Мраз и елен.

— Грег каза, че Джоан е в стая 1121. — Елвира спря за момент. — Ето ги асансьорите. — Вдигна една от торбите с покупки, които носеше, и посочи надолу по коридора.

— Не трябва ли да си вземем пропуски? — попита Уили.

— Джоан ме посъветва да вървим смело. Нямало да ни спрат, ако изглеждало, че знаем къде отиваме.

Пропуснаха да се качат в единия асансьор и бяха единствените чакащи, когато вратите на съседния се отвориха. В бързината Елвира едва не се сблъска с жената, която излизаше от асансьора с бебе на ръце. Тежкия шал, който покриваше главата ѝ, се смъкна напред, като закри лицето ѝ. Беше облечена със скиорско яке и панталон.

Проявявайки майчинското си чувство, Елвира хвърли поглед надолу да се порадва на бебето, увито в жълта пелена. Сините му очички се отвориха широко, погледнаха я и отново се затвориха. Розово-бялото личице се прозя и бебето размаха малки юмручета.

— О, то е прекрасно — въздъхна Елвира, докато жената бързо минаваше покрай тях.

Уили подпираше вратата на асансьора с рамо.

— Хайде, скъпа — подкани я той.

Докато асансьорът се движеше нагоре, спирайки на всеки етаж да вземе пътници, Елвира си помисли, че в повечето болници, когато изписваха майката и бебето, ги откарваха до главния вход в подвижен стол. Е, нещата се променят, реши тя.

Когато стигнаха стая 1121, Елвира се втурна вътре. Без да обръща внимание на Джоан, която седеше в леглото, и на Грег, който стоеше прав до нея, Елвира забърза към малката люлка до стената.

— О, нея я няма — оплака се.

Грег се засмя.

— Проверяват слуха на Мариан. Сигурен съм, че ще премине теста с огромен успех. Когато столът ми изстърга по пода тази сутрин, тя подскочи в ръцете на Джоан и започна да пищи.

— Е, тогава май ще е най-добре да обърна внимание на щастливите родители. — Елвира се наведе към Джоан и силно я прегърна. — Толкова се радвам за теб — рече тя, докато по закръглените ѝ бузи се стичаха сълзи.

— Защо жените винаги плачат, когато са щастливи? — попита Грег Уили, който се опитваше да нареди торбите с подаръци в ъгъла.

— Очите им са като водосточни тръби — изсумтя Уили, като пое ръката на Грег и силно я раздруса. — Аз няма да плача, но ужасно се радвам и за двама ви.

— Почакай само да я видиш — изфука се Грег. — Прекрасна е като майка си.

— Има твоето чело и брадичка — обади се Джоан.

— И твоите сини очи, млечнобяла кожа и...

— Съжалявам, драги мои — прекъсна ги един глас. Обърнаха се и видяха усмихната сестра да стои до вратата. — Трябва да взема бебето ви за малко — рече тя.

— О, една друга сестра вече я взе. Само преди няколко минути — отвърна Грег.

Когато видя изписалата се по лицето на сестрата паника, Елвира моментално разбра, че нещо никак не беше наред.

— Какво има? — попита Джоан, като се привдигна, приведе се напред, а лицето ѝ стана пепеляво. — Къде е бебето ми? Кой го е взел? Какво става?

Сестрата изхвърча от стаята и миг след това из цялата болница запищя аларма. Напрегнат глас обяви по високоговорителя: „Тревога! Тревога!“.

Елвира знаеше какво означава алармата, вътрешната тревога. Но знаеше също така, че е твърде късно. Мислите ѝ се стрелнаха към излизащата от асансьора жена, когато те идваха насам. Беше права — новородените бебета и майките им не напускат болницата без придружител. Елвира изтича от стаята, за да разговаря с хората от охраната, а Джоан се отпусна в ръцете на Грег.

Час по-късно, в 16,00, в малък разхвърлян апартамент на Западна деветдесета улица седемдесет и една годишната Уанда Браун бе удобно настанена на протрития диван и гледаше просълзена и усмихната внучката си.

— Такава хубава изненада — каза тя, — коледно посещение. Изминала си целия път от Питсбърг дотук с новороденото бебе! Сигурно си оставила неприятностите зад гърба си, Вони.

— Предполагам, че е така, бабо. — Гласът ѝ беше монотонен. Светлокафявите простодушни очи на Вони бяха втренчени в далечината.

— Такова красиво бебе. Послушна ли е?

— Надявам се. — Вони раздруса бебето в ръцете си.

— Как се казва?

— Вони, като мен.

— О, това е чудесно. Когато ми писа да ми съобщиш, че си бременна, се молах нищо да не ти се случи. Никое момиче не заслужава да загуби бебето си като теб, още повече два пъти.

— Знам, бабо.

— Хубаво направи, че замина от Ню Йорк, но ми липсваше, Вони. Вижда се, че престоят в болницата наистина ти е помогнал. Разкажи ми за новия си съпруг. Ще дойдели и той?

— Не, бабо. Много е зает. Аз ще остана няколко дни, после се връщам в Питсбърг. Но, моля те, не споменавай болницата. Не искам да говоря за това. И не задавай въпроси. Мразя въпросите.

— Вони, никога, никога не съм казвала нито думичка на никого. Знаеш, че не съм такава. Тук съм от пет години и нито един от съседите ми не знае нищо за случилото се. Монахините, които ме посещават, са прекрасни и аз винаги им разправам какво мило момиче си. Бях им споменала, че очакваш бебе по Коледа, и те всички се молеха за теб.

— Това е хубаво, бабо. — Вони леко се усмихна. Бебето в ръцете ѝ започна да пици. — Млъкни! — кресна му тя, като го друсаше. — Чу ли ме? Млъкни!

— Дай ми бебето, Вони — помоли я Уанда Браун. — А ти иди да стоплиш шишето. Къде са ѝ дрешките?

— Някой открадна багажа ѝ в автобуса — отвърна мрачно Вони. — Като идвах насам, купих това-онова от един магазин за стоки втора употреба, но трябва да ѝ набавя още дрехи.

В единадесет часа същата вечер, седнали един до друг в дневната на апартамента си с изглед към Сентръл парк, Уили и Елвира гледаха местните новини по Си Би Ес.

Главната новина беше хладнокръвното отвлечение на родената само преди осем часа Мариан О'Браян от болницата „Емпайър“.

Уили усети как Елвира се напрегна, когато водещият каза:

— *Смята се, че похитителката е била видяна тъкмо преди да излезе от болницата, от приятелите на семейството Уили и Елвира Миън, които отивали да посетят гордите и щастливи родители. Направеното от мисис Миън описание не оставя почти никакво съмнение, че е видяла бебето на семейство О'Браян. За съжаление нито тя, нито съпругът ѝ могат да посочат никакви отличителни белези на похитителката, очевидно преоблякла се като медицинска сестра. О'Браянови твърдят, че въпросната сестра била около тридесетгодишна, средна на ръст, с руса коса...*

— Защо не споменават нищо за жълтата пелена? — попита Уили.
— Ти особено го подчерта.

— Вероятно защото полицията винаги премълчава нещо, за да може да отличи след това важните обаждания от лъжливите.

Елвира стисна ръката на Уили, докато слушаше водещия да съобщава, че в момента сломената майка, Джоан О'Браян, лежи под въздействието на силни успокоителни, а болницата е свикала пресконференция, на която бащата ще се обърне с молба към похитителката.

След това говорителят спря по средата на изречението.

— *Излъчваме на живо от болницата „Емпайър“ за късния бюлетин* — обяви той.

Елвира се приведе напред и отново стисна ръката на Уили.

След кратка пауза репортерът заговори от фоайето на болницата:

— *Управителите на болницата току-що съобщиха, че са намерени униформа на медицинска сестра и руса перука, мушнати в кошчето за смет в тоалетна на етажа, откъдето е било отвлечено бебето Мариан. Тоалетната е предназначена само за персонала на болницата и в нея може да се влиза единствено след натискането на специален код.* — Репортерът направи многозначителна пауза и се втренчи в камерата. — *В момента отговарящите за болницата се опасяват, че това отвличане може да е дело на вътрешен човек.*

А може жената добре да е познавала болницата, помисли си Елвира. Може известно време да е работила или да е била на лечение в нея. А може просто да е посещавала някого и да се е оглеждала какво правят сестрите. Носела е руса перука. Това означава, че не знаем дори какъв цвят е косата ѝ в действителност. С този толкова плътно завързан около главата ѝ шал не забелязах.

Новините за отвличането завършиха с това, че един лекар даде описание на бебето, а полицейският комисар обеща съчувствие и помощ на похитителката, ако върне бебето невредимо. Молеха всеки, който може да даде информация, да се обади на изписания на екрана номер.

Уили натисна копчето на дистанционното и изключи телевизора. После прегърна Елвира, която седеше до него и клатеше глава.

— Не бива да се самообвиняваш, скъпа. Не забравяй, че ако онази жена толкова отчаяно е искала бебе, тя ще се грижи добре за

Мариан, докато полицията я открие.

— О, Уили, *не мога да не се самообвинявам*. Знаеш, че интуицията ми веднага се обажда, когато нещо не е наред. Само че бях толкова развълнувана и нямах търпение да видя бебето и да прегърна Джоан и Грег. Зная, че имаше нещо, че забелязах нещо странно, макар да видях онази жена само за секунди. — Отново поклати глава. — Не мога обаче да се сетя какво. — После тя възкликна и очите ѝ светнаха. — Сетих се! Сега си спомням! Уили, това беше пелената, онази жълта пелена. *Виждала съм я някъде преди!*

Дълго след като с Уили си бяха легнали, Елвира лежаше будна, опитвайки се да си спомни къде преди това бе виждала жълтата пелена и защо ѝ беше направила впечатление, но като че ли за първи път изумителната ѝ памет ѝ изневеряваше.

Откакто Джоан бе влязла в осмия месец и Елвира знаеше, че дори и да роди по-рано, бебето вероятно ще бъде добре, тя беше започнала да пазарува за него.

Беше толкова забавно да разглежда всичко и да подбира ританки, ризки, космонавтчета, шапчици и одеялца. Не мисля, че съм минавала покрай витрина с бебешки неща, без да позяпам, каза си Елвира. Но къде съм виждала тази пелена или някоя точно като нея?

Нито един от подаръците, които с Уили бяха занесли в болницата, не беше отворен. Просто ги бяха прибрали в гардероба в стаята на Джоан. Трябва да ги прегледам и да си направя списък на всички магазини, в които съм била, реши Елвира.

Едва след като имаше вече план за действие, Елвира бе в състояние да се отпусне достатъчно, за да заспи. На закуска съобщи на Уили за плана си.

— Работата е там, че вече не продават толкова много пелени, както някога — обясни тя. — Хората като че ли не ги използват кой знае колко. А че тази беше жълта и е ушита така, че да се вижда поръбеният с бял сатен край, наистина я прави необичайна.

— Бял сатен ми звучи скъпо — рече Уили. — Не можах много да видя онази жена, но дрехите, с които беше облечена, по-скоро изглеждаха купени от магазин за стоки втора употреба, отколкото направени по поръчка.

— Прав си — съгласи се Елвира. — Беше с някакво безлично тъмносиньо найлоново яке и тъмносин панталон, от онези, които ще намериш в кошовете с преоценени дрехи. Просто не й обърнах внимание. Толкова бях заета да се опитвам да видя бебето. Но си прав, поръбена със сатен пелена *наистина* би струвала скъпо.

После сърцето й подскочи болезнено.

— Уили, мислиш ли, че е откраднала бебето, защото е уредила да го продаде на някого? Ако е така, ще е трудно да се каже къде биха могли да бъдат в този момент. — Бутна стола си назад и стана. — Не трябва да губя никакво време.

Независимо от картонената шейна и надуваемите фигури на Дядо Мраз и елена болничното фоайе бе загубило празничната атмосфера, която Уили и Елвира бяха доловили предишния ден. Сега коридорът към асансьорите се охраняваше от специален пазач и не пускаха никого да мине, без да има пропуск.

Когато Елвира съобщи името на Джоан О'Браян, твърдо й заявиха, че при нея няма да бъдат допускани никакви посетители. Накрая убеди служителката на рецепцията да се обади на Грег и от него научи, че Джоан е била преместена от родилното отделение.

— Да, подаръците са все още в гардероба на 1121 — отвърна той, когато Елвира му обясни какво й трябва. — Ще се срещнем там.

Елвира остана смаяна, когато видя Грег. За изминалата нощ той сякаш бе остарял с десет години. Очите му бяха зачервени, а по лицето му, около устата и по челото се бяха появили бръчки. Беше сигурна, че всеки израз на съчувствие само би влошил нещата. Той знаеше как се чувства тя.

— Помогни ми да отворя тези пакети — нареди му решително Елвира. — После ще разгледам етикетите, да видя от кои магазини съм ги купила, а ти ще запишеш имената.

Общо бяха дванадесет магазина, а подаръците варираха от едри покупки от „Сакс“ и „Блумингдейлс“^[1], през ръчно плетени дрешки от специализиран магазин на Медисън авеню, до дребни неща като нощници и ританки от скромни магазини в Гринидж Вилидж и Тъпър Уест Сайд.

Когато завършиха списъка, Елвира бързо събра покупките и ги струпва в най-големия кашон. Докато затваряше капака след последния подарък, влезе полицаи, който търсеше Грег.

— Има развитие по случая, мистър О'Браян — рече той. — По горещата линия постъпи обаждане. Някакъв тип настоява, че съпругата на братовчед му вчера се върнала у дома с новородено бебе, за което твърдяла, че е нейно. Работата обаче е там, че тя не е била бременна.

По лицето на Грег се изписа плаха надежда.

— Кой е той? Къде е той?

— Каза, че е от Лонг Айленд и пак ще се обади. Има обаче един проблем. Той смята, че трябва да получи награда от двадесет хиляди долара.

— Аз му я гарантирам — отвърна решително Елвира, въпреки че едно мрачно предчувствие ѝ подсказваше, че това ще се окаже лъжлива следа.

— Вони, бебето наистина има нужда от още малко дрехи — обади се плахо Уанда Браун. Беше срядва следобед. Вони се намираще при нея вече цял ден, а бе сменила ританките на бебето само веднъж. — Тук става силно течение, а имаш само още едни ританки. За бебе на две седмици, което не бива да настива, това е съвсем недостатъчно.

— Всичките ми бебета бяха малки — отвърна ѝ Вони, като разглеждаше шишето за хранене, което държеше. — Пие бавно — оплака се.

— Заспива. Трябва да бъдеш търпелива. Защо не ме оставиш аз да я донахраня, а ти да идеш да напазаруваш? Откъде ѝ купи нещата, след като откраднаха багажа ѝ?

— Магазинът за стоки втора употреба се намира точно до Порт Оторити. Но не бяха останали много бебешки неща. Само пелената и тия работи тук. — Вони махна към ританките и ризката, които съхнеха на радиатора. — Очаквали да получат още.

Предполагам, че може пак да опитам.

Стана и подаде спящото бебе на баба си. След като помисли малко, даде ѝ и шишето.

— Започна да изстива, но ти не се безпокой. Не искам обаче да се разхождаш с нея.

— Не бих и посмяла. — Уанда Браун взе бебето и се опита да не покаже изненадата си, когато пипна леденото шише. Вони изобщо не го е затопляла, помисли си. После се отдръпна рязко назад, когато внучката ѝ се наведе към нея.

— И запомни, бабо, не искам тук да идват разни хора, да гледат бебето ми и да се занимават с него, докато ме няма.

— Вони, никой никога не идва тук, освен монахините, които се отбиват веднъж седмично. Много ще ти харесат. Сестра Корделия и сестра Мийв Мари идват най-често. Винаги се грижат хората като мен да имат достатъчно храна, да не се разболеят и отоплението и водопроводната им инсталация да работят. Ето миналия месец сестра Корделия изпрати брат си Уили, който е водопроводчик, защото кухненската мивка течеше и целият апартамент се бе вмирисал на мухъл. Какъв добър човек! Сестра Мийв Мари се отби в понеделник, но никоя от тях няма да дойде до Бъдни вечер. Ще ми донесат кошничка с коледна вечеря. Винаги е хубава, а знам, че ще има достатъчно и за тебе.

— Дотогава с бебето ще сме си заминали.

— Разбира се. Искаш да прекараш Коледа със съпруга си.

Вони облече синьото си яке. Тъмната ѝ коса се спускаше сплъстена до раменете. На вратата се обърна към баба си.

— Ще ѝ избира някои хубави неща. Обичам бебето си. Обичах и другите си бебета. — Лицето ѝ се изкриви от болка. — Вината не беше моя.

— Знам, мила — рече успокояващо Уанда.

Изчака няколко минути, за да е минало достатъчно време и Вони да е вече във вратата, после Уанда остави бебето на дивана и го уви с орфаното си одеяло. Пресегна се за бастуна си, взе шишето и закуцука към кухнята. Едно бебе не бива да пие такова студено мляко, ядосваше се тя.

Наля вода в малка тенджерка, сложи я на печката, мушна шишето вътре и включи газта. Докато чакаше шишето да се стопли, се разтревожи от мисълта, че Вони и бебето бяха пътували толкова дълго на студеното време с автобуса от Питсбърг. После ѝ хрумна друга мисъл. При последното си посещение сестра Мийв Мари ѝ беше споменала, че монахините откриват магазин за стоки втора употреба на Осемдесет и шеста улица. Хората можели да си купят дрехи оттам

много евтино или дори да ги получат безплатно, ако нямат пари. Може би трябваше да се обади на сестрите и да им каже, че Вони бе загубила багажа на бебето. Можеше и да имат някакви хубави бебешки дрешки подръка.

Когато шишето се затопли достатъчно, тя закуцука обратно към дивана. Докато хранеше бебето, като нежно го галеше по бузката, за да не заспи отново, Уанда пресмяташе плюсовете и минусите на възможността да се обади на сестра Мийв Мари. Не, реши тя, ще почака. Може би Вони щеше да има късмет и да се върне у дома с някои хубави бебешки дрешки. А и в края на краищата Вони я беше предупредила, че не иска разни хора да се навъртат край бебето. Това вероятно включваше дори монахините.

Бебето изпи около стотина грама от шишето. Не е зле, помисли си Уанда. После се вслуша напрегнато. Дали гърдите на бебето не свиреха? О, надявам се да не е настинала, помисли си. Толкова е мъничка и ако нещо ѝ се случи, това ще разбие сърцето на Вони...

Телевизорът беше повреден, така че Уанда включи радиото, за да чуе обедните новини. Най-главната новина все още беше изчезналото бебе на О'Браянови. Човекът, който твърдеше, че то се намирало при братовчед му, пак се беше обадил и му беше обещана награда от двадесет хиляди долара. Властите чакаха отново да позвъни и да се уговорят за предаването на парите, след което той щеше да отведе полицията в дома на братовчед си.

Ужасно, помисли си Уанда, докато люшкеше спящото бебе на Вони. Как би могъл някой да открадне чуждо бебе?

Елвира прекара останалата част от срядата и целия четвъртък да обикаля по списъка магазините, от които беше купувала бебешки дрешки.

— Имате ли и изобщо продавали ли сте жълта пелена, поръбена с бял сатен?

Отговорът все беше не.

Няколко от продавачките казаха, че в последно време не се търсели много пелени. Особено в жълто. А пък белият сатен в края би бил непрактичен. Нали пелената трябвало да се пере?

Знам, че беше от жълта вълна, поръбена с бял сатен, мислеше си Елвира. Трябва да е купена от специализиран магазин. Може да съм я видяла на някоя витрина? Имайки предвид това, след като се осведомеше в магазина, от който бе купила нещо, тя обикаляше другите наоколо с надеждата витрината на някой от тях да опресни паметта ѝ.

В късния следобед започна да вали сняг — леки снежинки, придружени от остри влажни пориви на вятъра. О, господи, мислеше си тя, докато вървеше към къщи, дано онзи, при когото е бебето, да го държи топло, сухо и нахранено.

Фоайето на сградата им в Сентръл парк Саут беше толкова тържествено украсено за Коледа и Ханука^[2], че сякаш ѝ се надсмиваше със сияйната си топлина. Когато стигна в апартамента, тя си направи чаша чай, обади се в болницата и я свързаха с Грег.

— При Джоан съм — рече той. — Не позволява да ѝ дават повече успокоителни. Знае за обаждането и за наградата. Искане да говори с теб.

Елвира си мислеше, че сърцето ѝ ще се пръсне, докато слушаше произнесените шепнешком благодарности на Джоан за обявяването на наградата, както и обещанието ѝ да върне всеки цент.

— Остави парите — прекъсна я тя, като се опитваше гласът ѝ да звучи бодро. — Само се погрижи второто име на Мариан да е Елвира.

— Разбира се. Обещавам — отвърна Джоан.

Елвира бързо добави.

— Шегувам се, Джоани. Това не е подходящо име за бебе, поне не в днешно време.

Уили влезе точно когато затваряше телефона.

— Добра новина? — попита с надежда той.

— Ще ми се да беше така. Уили, ако знаеше, че жената на братовчед ти е взела нечие бебе и ти е било гарантирано възнаграждението, което си поискал, защо да не кажеш къде е бебето?

— Може би той се тревожи, че жената на братовчед му ще полудее, ако ѝ вземат бебето.

— Трябва да се безпокои повече да не се случи нещо на бебето. Наградата ще бъде дадена само ако Мариан се върне невредима. Той го знае. Запомни ми думите, Уили, този човек готви измама. Опитва се да измисли как да вземе парите и да изчезне.

Уили видя мъката, изписана по лицето на Елвира, и разбра, че тя все още се обвиняваше за случилото се.

— Току-що бях при Корделия — съобщи той. — Позвъни ми веднага след като ти излезе. С монахините се молят денонощно, а е накарала и всички, за които се грижи, също да се молят.

Елвира леко се усмихна.

— Доколкото я познавам, тя в момента сигурно казва: „Слушай ме сега, Господи...“.

— Много си близо до истината — съгласи се Уили. — Само че докато се моли, също работи. Идеята за отварянето на магазина за стоки втора употреба наистина излезе сполучлива. Когато минах оттам вчера, един куп хора носеха чудесни дрехи в наистина добро състояние.

— Е, Корделия не би приела никакви дрипи — отвърна Елвира. — И е права — това, че не ти е провървяло, не означава, че трябва да се обличаш в парцали.

— А сега Корделия е сложила отвън бележка, в която моли за игри и играчки за децата. Дори е намерила още доброволци, които опаковат всичко, което хората избират за децата си за Коледа. Казва, че децата трябва да имат своите подаръци, които да отворят на сутринта на Коледа.

— Желязна воля и златно сърце, това е нашата Корделия — заключи Елвира. После избухна: — Уили, чувствам се толкова безпомощна. Молитвите са важни, но ми се струва, че трябва да върша нещо повече. Нещо по — ... по-дейно. Това чакане ме подлудява.

Уили я прегърна.

— Тогава върши нещо. Иди утре в магазина за стоки втора употреба и помогни на Корделия. Имаше много работа още когато помага там миналата седмица. Но сега, след като остават само два дни до Коледа, ще е направо лудница.

Сутринта на 23 декември напрежението достигна връхната си точка в първо полицейско управление — командния център по случая, станал известен на посветените като похищение „Бebешка пелена“.

До този момент целият екип вече сериозно се съмняваше в достоверността на историята, разказана по телефона от човека, който

твърдеше, че знае местонахождението на бебето на О'Браянови.

Бяха успели да го задържат на телефона достатъчно дълго, за да проследят последните му две обаждания. И двете бяха от Бронкс, а не от Лонг Айленд и от телефонни кабинки на няколко пресечки една от друга. Сега цивилни полицаи покриваха територията на Фордъм Роуд и Гранд Конкърс, наблюдаваха обществените телефони и се готвеха да спипат мистериозния мъж.

Експерти проучваха видеозаписите от 20 декември на охранителната система в болницата „Емпайър“, особено онези, заснети от камерите във фоайето и коридора към асансьорите. Записът, на който смътно се виждаха Елвира и Уили, почти не помагаше за идентифицирането на жената, носеща бебето. Открояваше се само пелената заради широката сатенена ивица. Все още напрегнато се спореше дали да не се съобщят публично подробности относно жълтата пелена. Разбира се, всеки полицай в Ню Йорк разполагаше с описанието ѝ, но един детектив правилно бе възразил: „Оставете похитителката да чуе описанието на тази пелена и тя ще се появи в някоя кофа за смет. Така поне има вероятност да увие с нея бебето, когато го извежда навън, и някой от нас да я забележи“.

Информаторът трябваше да се обади отново в десет часа на 23-и. Докато Джоан и Грег О'Браян се притискаха един към друг, очаквайки позвъняването, десет часът мина и замина. Стана единадесет. После дванадесет и все още нямаше никакво обаждане.

В три очакваният телефонен звън най-сетне се разнесе. Информаторът бе променил решението си.

— Видях всички ония ченгета, които ме дебнат — изръмжа той. — Никога повече няма да видите детето. Нека жената на братовчед ми си го задържи.

Той лъжеше. Всички в командния пункт се съгласиха с това. Беше започнал да лъже от самото начало.

Ами ако не лъжеше? Бяха ли провалили размяната? Няколко минути по-късно по медиите се разнесоха отчаяни молби. „Обади се пак. Възобнови връзката. Няма да има въпроси. Ако си търсен за престъпление, обещава ти се снизхождение. Родителите на Мариан са на ръба на пълното отчаяние. Имай милост към тях.“

Бебешките дрешки, които Вони бе донесла от магазина за стоки втора употреба до Порт Оторити, бяха прекалено големи за миниатюрното пеленаче.

— Нямаха почти нищо — бе съобщила сърдито. Това ставаше след обедното хранене и тя се опитваше да захване с безопасни една долна ризка на раменете, за да не се свлече по ръчичките на бебето.

— Стой мирно! — кресна му тя.

— О, дай да го направя аз — рече нервно баба й. — Вони, защо не отидеш до деликатесния за чаша хубаво горещо кафе и поничка. Не си яла нищо за закуска, а винаги си обичала топли понички.

— Може и да ида.

Веднага щом вратата се затвори зад внучка й, Уанда закуцука към телефона и набра номера на апартамента на десет пресечки от нейния, в който сестра Корделия и сестра Мийв Мари живеяха с още четири монахини. Те шеговито наричаха апартамента си своя малък манастир.

Вдигна една от възрастните сестри. Корделия и Мийв Мари били в магазина за стоки втора употреба, осведоми тя Уанда. В момента получавали някои много хубави неща и бързали да ги сортират. О, да, Мийв Мари каза, че имат доста бебешки дрехи.

— Просто изпратете внучката си там, за да си вземе каквото иска.

Но когато Вони се върна с кафето и поничката си, Уанда разбра, че настроението й е дори по-мрачно отпреди, така че не посмя да я заговори за магазина. Знаеше, че Вони ще се досети, че е обсъждала нея и бебето с някого.

Може би утре отново щеше да е добра, помисли си Уанда и въздъхна. Откакто Вони беше пристигнала, тя спеше на дивана и скъсаните пружини усилваха болките от хроничния артрит, които правеха придвижването й толкова трудно. Независимо от това с радост беше отстъпила леглото си на Вони, макар да се безпокоеше, че спи заедно с бебето. Ами ако се обърне насън и го притисне, както беше станало с първото й бебе преди шест години, помисли си Уанда. Тя никога нямаше да забрави онази ужасна нощ в болницата „Емпайър“,

когато съобщиха, че бебето е починало. Ами ако ѝ прилошее и припаднеше, докато къпеше бебето, и то се удавеше. Това се беше случило с второто в Питсбърг. Срамота беше да роди третото бебе толкова скоро след излизането си от психиатричната клиника, помисли си Уанда. Просто не мисля, че е готова да се грижи за бебе.

Елвира откри, че в известен смисъл ѝ се отразяваше добре да е заета, да работи с ръцете си сред хора. От друга страна обаче, беше невероятно мъчително да сортира и сгъва бебешки и детски зимни дрешки, гащеризончета, тениски и пуловери, всичките весело украсени с картинки на Мики Маус, Барни динозавъра, Пепеляшка и Малката русалка Съзнанието, че Грег и Джоан можеше никога да не видят Мариан да носи такива дрешки, я изпълваше с ужасна, изпепеляваща болка.

— Отивам на дрехите за възрастни — каза Елвира на Корделия, след като беше сортирала бебешки дрешки цял час.

Стоманеносивите очи на сестра Корделия омекнаха.

— Елвира, защо не повярваш мънищко в бога и не се помолиш, вместо непрекъснато да се самообвиняваш?

— Ще се опитам. — Очите на Елвира запариха от сълзи, докато отиваше към масата, върху която бяха натрупани дамски дрехи. Корделия е права. Мили боже, помисли си тя, този път не се проявявам като добър детектив. Сега всичко е в твоите ръце.

Обикновено Елвира обичаше да бърбори с хора. Нямаше човек, който да не ѝ е интересен в едно или друго отношение. Но днес стоеше до масите за сортиране и експедитивно съчетаваше поли и сака, които се бяха оказали поединично. Сортираше дрехите по размери и ги подреждаше на съответните рафтове. И въпреки всичко сърцето ѝ радостно трепваше, когато виждаше хората да влизат и ги чуваше да възкликват при вида на привлекателните дрехи.

Докато нареждаше тийнейджърски поли и горница на рафта с номер 6, някаква жена щастливо се обади:

— Всичко изглежда толкова свежо. Човек би си помислил, че са чисто нови! Дъщеря ми ще бъде възхитена. Не смятах, че ще мога да си позволя да ѝ купя хубави дрехи за празниците, но тези са на толкова разумни цени. Човек би казал, че идват направо от Пето авеню^[3]!

— Да, така е.

Елвира остана до затварянето на магазина в осем. Уили се бе оказал прав — беше ѝ помогнало да бъде тук, да е заета с работа. И все пак не можеше да се отърси от чувството, че нещо ѝ убягва. И това „нещо“ я тревожеше и тревожеше по целия път към къщи.

Уили беше приготвил вечеря, но Елвира откри, че няма почти никакъв апетит, и едва можа да преглътне няколко парченца от свинското вретено, което беше неин специалитет.

— Скъпа, ще се разболееш — засуети се Уили. — Може би не беше добра идея да отидеш в магазина днес.

— Не, помогна, наистина помогна. А освен това, Уили, би трябвало да чуеш как говорят онези хора за дрехите, които си избират. Една жена подбра дрехи за дъщеря си и се радваше, че все едно били купени от Пето авеню и изглеждали като чисто нови.

Елвира остави вилцата си.

— О, господи! — рече тя. — Това е!

— Какво искаш да кажеш?

— Уили, нали бях в магазина за стоки втора употреба миналата седмица. Там видях пелената. Сигурна съм в това. Намирах се на щанда за мъжки дрехи, но една от другите доброволки сортираше бебешките неща и я вдигна, за да я сгъне. — Елвира скочи и не остана нито следа от летаргията ѝ. — Уили, похитителката навярно е ходила в магазина на Корделия. Трябва да се обадя по горещата линия на полицията.

Сутринта на Бъдни вечер тежки облаци заплашително покриваха небето. Синоптиците предупреждаваха, че до вечерта ще има поне петнадесет сантиметра сняг. Бялата Коледа беше гарантирана.

За Елвира тази нощ се оказа дълга и ужасно тревожна. Екипът, разследващ похищението „Бebешка пелена“, се беше съгласил да се срещне с нея в магазина в осем часа сутринта, когато трябваше да отворят, но разговорът ѝ с Корделия предишната вечер бе донесъл обезкуражаващи новини. Миналата седмица изпратили някои от дарените дрехи, включително и бебешки, на няколко други, спонсорирани от манастира пунктове. Два от тях се намираха в Бронкс. Един — близо до Порт Оторити, в средата на Манхатън. Докато не

откриеха всички доброволци и не ги накараха да се опитат да си спомнят какво е било изпратено и къде, Елвира не можеше да бъде сигурна дали пелената е била продадена в магазина на Осемдесет и шеста улица или в някой от останалите.

— Ще повикам в магазина всички доброволки, колкото успея да открия — беше обещала Корделия. — Да се надяваме, че някоя от тях ще си спомни какво е станало с пелената. Продължавам да се моля, Елвира. Ти вече получавааш отговори.

Елвира беше обсъдила тревожното положение с Уили през безсънните часове.

— Ако открием, че пелената е отишла в Бронкс, тогава ще има голяма вероятност информаторът да е казал истината и да знае къде държат Мариан. От друга страна, ако е отишла в магазина близо до Порт Оторити, онази жена може просто да е откраднала бебето и да се е качила на автобус Бог знае закъде.

В шест часа сутринта Елвира беше сигурна, че е преживяла най-дългата нощ в живота си.

— Днес си заминавам, бабо — съобщи Вони, когато се появи в апартамента в осем часа същата сутрин. Носеше торбичка с две кафета и две понички.

Беше в добро настроение. Уанда го виждаше.

Самият факт, че беше донесла кафе и поничка и за баба си, го доказваше. Вони можеше да бъде толкова мила, помисли си Уанда. Беше изкрещяла на бебето веднъж през нощта, но после беше излязла от спалнята и му беше стоплила шишето. Значи свикваше.

Уанда реши да се опита да разубеди Вони и възрази:

— Но прогнозата за времето е лоша, а и толкова много хора пътуват на Бъдни вечер.

Вони леко се усмихна.

— Знам, че е така, но това ми харесва. Обичам да пътувам, когато има много хора.

Уанда опита с друго.

— Вони, досега не съм ти казвала. Ти беше толкова разочарована, че в онзи магазин в центъра са нямали избор от бебешки дрешки. Но знаеш ли, тук, в квартала, има магазин за дрехи втора

употреба, който държат моите приятелки, монахините. — Реши, че една малка лъжа няма да навреди. — Когато сестрата ме посети онзи ден, спомена, че имали прекрасни дрешки за деца и бебета. Защо не отидеш да си избереш някои неща, преди да заминеш? Бебето е леко настинало и трябва да си сигурна, че няма да се простуди по време на пътуването.

— Може и да го направя. Към колко часа очакваш да дойдат онези монахини с коледната кошница?

— Не и преди три.

— Ще хвана автобуса в два.

Не иска да се срещне със сестрата, помисли си Уанда. Вони винаги си е била саможива.

* * *

До девет сутринта детективите бяха разпитали всички доброволки, които сестра Корделия беше успяла да събере в магазина, и най-важното, бяха говорили с една, която добре си спомняше, че кашонът с жълтата пелена е бил изпратен в пункта близо до Порт Оторити.

— Най-лошият вариант — сподели един от детективите с Елвира. — Ако беше продадена тук, можехме да допуснем, че похитителката е от квартала. Ако беше изпратена в Бронкс, все още щеше да има надежда обадилият се да не лъже и да не е само изнудван, който се опитва да докопа парите от наградата. Ще се помъчим да открием кой е продал пелената, но дори да успеем да получим подобро описание на жената, предполагам, че и тя, и бебето вече не са в Ню Йорк.

— Сигурно е така — отвърна тихо Елвира. — Но ще продължа да се надявам. И да се моля. Някой говорил ли е с Грег тази сутрин?

— Инспекторът. Знаеше се, че госпожа О'Браян ще се прибере вкъщи днес, но докторът забранил. Толкова е депресирана, че той се страхува от онова, което може да се случи, ако не е под наблюдение поне и утре. Коледа ще бъде ужасен ден за Джоан О'Браян.

— Но Грег ще е с нея.

— Този нещастен човечец е толкова изтощен. Докторът каза, че можел да заспи прав. — Детективът кимна, когато лейтенантът му направи знак. — Сега тръгваме към центъра. Ще ви държим в течение, мисис Миън. И благодаря.

И аз ще си тръгвам, реши Елвира, после видя, че Корделия се готвеше да поиска нещо от нея.

— Елвира, не ми е приятно да искам това от теб, но не би ли останала поне до обед, моля те? Наистина имам нужда от помощта ти.

— Разбира се, Корделия. Какво трябва да направя?

— Сортирай бебешките дрешки. Отново са в безпорядък. Вчера много от размерите се смесиха. Някои хора са толкова невнимателни.

Корделия се поколеба, после добави:

— Елвира, след като се обади снощи, поприказвахме за изчезналото бебе и всичко останало и сестра Бернадет спомена нещо, което оттогава не ми излиза от главата. Каза, че някой се обадил и попитал дали имаме бебешки дрешки в магазина. Жената обяснила, че внучка ѝ дошла на гости с новото си бебе, а куфарът с дрешките му бил откраднат.

— Казала ли си е името? — попита Елвира.

— Не. Сестра Бернадет е сигурна, че гласът ѝ е познат, но не може да го свърже с определено лице. — После Корделия сви рамене. — Не се ли хващаме всички за сламката?

През следващия час Елвира успя някак си да бъде усмихната, докато сортираше, съчетаваше и подреждаше бебешките дрехи. Най-тежкият момент настъпи, когато на дъното на един изоставен куп откри миниатюрно жълто вълнено якенце с поръбена с тънка сатенена лента качулка. Напомни ѝ за пелената.

После очите ѝ се разшириха. Беше ли възможно, запита се. Беше ли възможно това якенце да е в комплект с пелената? Би трябвало. Всъщност беше сигурна! Същата фина качествена вълна, сатененият кант. Трябва да го бяха отделили от пелената и да не го бяха включили в пратката за пункта близо до Порт Оторити. Щеше да го предаде на полицията. Така поне щяха да знаят точния цвят и материята на пелената.

— Мога ли да видя това, ако обичате?

Елвира се обърна. Жена на около тридесет стоеше до лакътя ѝ. Беше облечена с най-обикновено скиорско яке и дънки. През средата

на косата ѝ минаваше широк бял кичур.

Елвира усети болезнено свиване в стомаха си. Жената беше с подходящия ръст и в подходящата възраст. Нищо чудно, че беше сложила руса перука и шал. Всеки би забелязал тази странна коса. Беше лесно човек да я забележи и да я запомни.

Жената я погледна любопитно:

— Проблем ли имате?

Елвира мълчаливо подаде якето. Не искаше да казва нищо. Не искаше жената да ѝ обърне внимание и може би да я познае. Но тогава, също толкова внезапно, колкото беше посегнала към него, жената захвърли якето и забърза към вратата.

О, господи, *тя е*, помисли си Елвира. И ме позна. Без да се бави да си вземе палтото, тя се затича към вратата, но в бързината се препъна в играчката, която едно хлапе влачеше, и падна.

— Чакай! — извика тя.

Няколко ръце се протегнаха да я вдигнат. Майката на хлапето се опита да се извини. Елвира прелетя покрай тях и изтича на улицата. Когато обаче се озова на тротоара, жената бе изминала половината път надолу по улицата.

— Чакай! — извика отново Елвира.

Жената погледна през рамо и започна да тича.

Минувачите гледаха любопитно Елвира, която се провираше по многолюдната улица. Без да обръща внимание на студения вятър и на започващия да вали сняг, тя тичаше, като държеше жената под око и се надяваше да види полицай.

Внезапно жената сви наляво по Осемдесет и първа улица. Елвира я настигна, когато тя спря до една кола, паркирана пред Националния природоисторически музей.

Шофьорът на колата изскочи.

— Какво има, Дорин?

— Еди, тази жена е луда. Преследва ме.

Мъжът бързо заобиколи колата и застана пред Елвира, която дишаше запъхтяно.

— Какъв ти е проблемът? — запита той.

Елвира погледна към задната седалка на колата. Там в детски седалки бяха привързани едно пораснало дете и едно бебе. Бебето беше с буйна тъмна коса.

— *Наистина* ви следях — каза задъхано Елвира на младата жена, — но виждам, че съм сгрешила. Съжалявам. Когато вдигнахте онова малко якенце, ви взех за друга. После, когато го хвърлихте, бях сигурна, че сте ме познали.

— Оставих го, защото ми стана ясно, че е твърде малко за детето ми — рече жената и кимна към бебето на задната седалка. — Що се отнася до вас, никога не съм ви виждала, а като забелязах как ме зяпате, ви помислих за луда. — После широко се усмихна. — Ей, слушайте, всичко е наред. Бъдни вечер е. На всеки са му малко изопнати нервите, нали?

Елвира бавно се върна в магазина. Премръзнала съм до кости, мислеше си тя. Ще се обадя в полицията и след като им дам якенцето, ще се прибера у дома.

Когато стигна в магазина, отклони въпросите, които ѝ отправиха останалите доброволки.

— Нищо особено. Помислих си, че познавам тази жена. — После се насочи към масата, където беше оставила малкото жълто яке. Нямаше го.

„О, не!“ — помисли си тя. Тара, една доброволка тийнейджърка, работеше наблизо.

— Тара, забеляза ли някой да взима бебешко вълнено жълто яке с качулка? — попита я Елвира.

— Да, преди около три минути. Помогнах ѝ да си избере и някои други неща — дрешки, одеяла, чаршафи, — после тя забеляза якето и беше ужасно довольна. Каза, че онзи ден намерила останалата част от комплекта в друг магазин за дрехи втора употреба. Предполагам, че е било в комплект с панталонче или нещо такова. Голям късмет, нали?

Елвира си помисли, че краката ѝ се подгъват.

— Как изглеждаше жената?

Тара сви рамене.

— Не знам. Тъмна коса. Приблизително твоята височина. В края на двадесетте или поне натам. Беше облечена с тъмносиво, не, с тъмносиньо яке. Ако питаш мен, би трябвало да погледне и рафтовете с женски дрехи, както беше почнала.

Но Елвира вече не я слушаше. За миг си помисли дали да не се забави, колкото да извика помощ, но знаеше, че всяка секунда е жизненоважна. Сграбчи ръката на тийнейджърката.

— Ела с мен.

— Ей, трябва да...

— Казах ела!

Както се бяха втурнали към вратата, Корделия се появи от задната стая.

— Елвира! — извика тя. — Какво става?

Елвира спря за миг, за да отвърне.

— Извикай полицията. Похитителката е била тук преди няколко минути.

Къламбъс авеню гъмжеше от пазаруващи. Елвира се огледа безпомощно и спря.

— Каза, че жената била взела и други неща. В какво ги сложи?

— В две от големите ни бели торби.

— Ако торбите са големи, едва ли би могла да се движи много бързо — измърмори Елвира по-скоро на себе си, отколкото на момичето.

Изведнъж Тара сякаш разбра какво беше предизвикало реакцията на Елвира.

— Мисис Миън, мислите ли, че якето е било комплект с жълтата пелена, за която полицаите ни разпитваха? Торбите бяха толкова тежки, че попитах онази жена далеч ли трябва да отиде, а тя отвърна, че не е много далеч, само до Деветдесета улица, на няколко пресечки.

На Елвира ѝ се прииска да целуне Тара. Вместо това викна:

— Слушай сега внимателно. Върни се обратно вътре и разкажи всичко това на сестра Корделия. Кажи ѝ да накара полицаите да покрият територията оттук до Деветдесета улица. Кажи ѝ, че се приближаваме до „Бебешка пелена“!

Утринното хубаво настроение, което Уанда Браун така бе харесала във внучката си, не продължи дълго. След като изпи съдържанието на шишето в десет часа, бебето бе започнало да хленчи и не искаше да се успокои. Уанда не смееше отново да повдигне въпроса за още бебешки дрешки.

Вони мърмореше, псуваше и накрая, за да избяга от писъците на бебето, тръгна към магазина за дрехи втора употреба. Сега, докато мъкнеше тежките торби по заснежените улици към апартамента на

баба си, седемте пресечки от Осемдесет и шеста до Деветдесета улица и Уест Енд започнаха да ѝ се струват цели километри.

Докато се влачеше сърдито, нервите ѝ се изопнаха и разклатиха.

— Проклето дете — изруга на глас. — Проклетата напаст, също като другите.

Бебето продължаваше да пици, когато се върна. Уанда го държеше на ръце и го люлееше нежно с изнервен и уморен вид.

— Какво ѝ има пък сега? — сопна се Вони.

— Не мисля, че се чувства добре, Вони — отвърна извинително Уанда. — Мисля, че има температура. Струва ми се, че не бива да я извеждаш днес. Би било грешка.

Без да обръща внимание на забележките на Уанда, Вони отиде до баба си и погледна бебето.

— *Млъкни!* — изкрещя тя.

Уанда усети как гърлото ѝ пресъхва. Вони бе придобила онзи поглед, онова сърдито, намръщено изражение, онзи упорит, невиждащ израз в очите. Уанда беше виждала това и преди и знаеше, че не вещаеше нищо добро. И все пак трябваше да ѝ каже.

— Вони, скъпа, сестра Мийв Мари се обади, след като излезе. До няколко минути ще дойде с коледната кошничка. Започнали са да ги разнасят по-отрано, защото времето се влошава.

Веждите на Вони се съединиха и образуваха една-единствена сърдита черна ивица върху челото ѝ.

— Ти ли я помоли да дойде по-рано, бабо?

— Не, мила. — Уанда потупа гръбчето на бебето. — Шшш... О, Вони, започва да има хрипове.

— Ще се оправи, когато стигна в Питсбърг. — Вони отиде с тежки стъпки да отнесе торбите в другата стая и веднага се върна. — Не желая да разговарям с тая монахиня, нито да ѝ показвам бебето си. Дай ми я. Ще я занеса в спалнята, докато монахинята не си тръгне.

Елвира бързаше към центъра, а очите ѝ непрекъснато шареха наоколо, докато преминаваше през кръстовищата. По пътя си спираше минувачи да ги пита дали са виждали жена с тъмносиньо скиорско яке и две големи пазарски торби.

На Осемдесет и шеста улица и Бродуей ѝ провървя. Един вестникопродавец ѝ каза, че е видял отговаряща на описанието жена да върви на зигзаг през улицата.

— Насочи се към Уест Енд — рече той.

На Осемдесет и шеста улица и Уест Енд авеню някакъв старец, който буташе пазарска количка, потвърди, че жена с бели торби минала покрай него. Каза, че я запомнил, защото за миг оставила торбите си на земята.

— Мърмореше си и псуваше — рече неодобрително. — Ама че празнично настроение.

Първите патрулни коли пристигнаха, когато Елвира стигна Осемдесет и девета улица. Тара очевидно чудесно бе разказала какво се беше случило.

— Ще обградим целия този район — каза ѝ отривисто един сержант. — Ако се наложи, ще претърсим всички домове. Защо не се приберете вкъщи, мисис Миън?

— Не мога — отвърна Елвира.

Сержантът я погледна със съчувствие.

— Ще хванете пневмония. Поне седнете в патрулната кола на топло. Оставете ние да поемем оттук нататък нещата.

Именно в този момент сестра Мийв Мари се появи на улицата с тежка кошница в ръка. Късият ѝ воал потрепваше на вятъра. Също като сестра Корделия и тя беше избрала дълги до глезените одежди. Когато видя разговарящата с полицаия Елвира, по лицето ѝ се изписа изненада. Доближи се до тях възможно най-бързо. Тъй като самата тя беше бивша полицайка, познаваше сержанта.

— Здравсти, Том — рече и после попита: — Елвира, какво се е случило?

Когато ѝ обясниха, възкликна:

— Похитителката на бебето е в квартала? Мили боже! — Ченгето в нея моментално надделя. — Том, обградихте ли района?

— Точно това правим в момента, Мийв. Ще вървим от врата на врата във всички сгради и ще задаваме въпроси. Но, моля те, опитай се да убедиш мисис Миън да чака в колата. Изглежда така, сякаш ще припадне.

— Елвира няма да припадне — отвърна бързо Мийв, когато към уличката свиха още патрулни коли. — Елвира, помогни ми да разнесем

кошниците. Двете ще го направим по-бързо. Някои от хората ще са по-склонни да разговарят с нас, отколкото с полицаите. Микробусът е паркиран до ъгъла. — Погледна към сержанта. — Неправилно е паркиран.

Беше нещо, което да върши. Някаква дейност. Освен това Елвира знаеше, че Мийв е права. Страхувайки се от последствията, старите и болни хора често не искаха да се замесват, като съдействат на полицията, дори когато им бе известно нещо жизненоважно.

— Да вървим — съгласи се тя.

— На тази улица имам четири доставки — осведоми я Мийв.

Първата кошница получи възрастна двойка, която не бе излизала навън от Деня на благодарността^[4]. Пазаруваше им съседката. Елвира позвъни на нейния звънец.

Когато отвори, тя свободно се разприказва.

— Не — рече, — непрекъснато влизам и излизам, а и обичам да си бърбям с хората, но никой в тази сграда не е споменавал за новородено. — Нито пък беше видяла някой да носи бебе с жълта пелена из квартала.

Следващата доставка, през три сгради, беше за една деветдесетгодишна старица и седемдесетгодишната ѝ дъщеря. Когато Мийв представи Елвира, те казаха, че знаят всичко за нея, Уили им беше сменял тоалетната чиния.

— Какъв прекрасен мъж — възкликнаха. За съжаление не знаеха нищо за бебето.

В третия дом една жена с три малки деца бе наредила пакетчета под елхата.

— Всички са от магазина ви — довери им шепнешком. — Децата умират да видят какво има в тях.

Но тя също не знаеше нищо за тъмнокоса жена с новородено бебе.

— Това е — каза Мийв на Елвира, докато носеха заедно последната кошница. — Уанда Браун е чудесна старица. Доста е скована от артрит и няма никакви роднини, освен внучка, която живее някъде в Пенсилвания. Тя не говори много за нея, но явно горкото момиче е преживяло доста трагедии. Родило е две бебета, които са починали още като пеленачета.

Готвеха се да влязат в сградата на ъгъла на Уест Енд и Деветдесета улица. Виждаха как полицаите вървяха от вход към вход. После Елвира и Мийв се спогледаха.

— Мийв, и ти ли си мислиш същото като мене? — запита Елвира.

— На сестра Бернадет се обадила жена, чиято внучка имала бебе, но нямала дрешки за него, та затова се интересувала от магазина ни за дрехи втора употреба. О, мили боже, Елвира. Ще доведе Том.

Някакъв неясен инстинкт накара Елвира да я дръпне.

— Не! Да вървим в този апартамент.

Вони стоеше до прозореца и наблюдаваше как полицаите долу сноват. Бебето лежеше на леглото и писъците му бяха утихнали до уморено хленчене. После видя монахиня и още една жена да се насочват към входа десет етажа по-долу. Между тях имаше кошница.

Вони отиде в дневната.

— Струва ми се, че коледната ти кошница пристига, бабо — рече тя с равен глас. — Запомни, нито дума за мен и за бебето.

Уанда се усмихна плахо.

— Както искаш, мила.

Вони се върна в спалнята. Бебето беше заспало. Имаш късмет, помисли си.

— Апартаментът е тристаен — прошепна Мийв, докато звънеше. — Аз съм, Уанда, сестра Мийв Мари.

Елвира кимна. Цялото ѝ същество трепереше. Моля те, мили боже. Моля те!

Звънецът отекна високо и дрезгаво из апартамента. В спалнята бебето се стресна, подскочи и започна да пищи. Ядосана, Вони грабна един чорап, наведе се над леглото и взе бебето.

Уанда Браун се затътри с мъка към вратата. Посрещна сестра Мийв с нервна усмивка.

— О, прекалено сте добри — въздъхна тя.

— Мисис Миън ми помага да разнесе кошниците — каза ѝ Мийв.

Елвира се шмугна покрай възрастната жена и внесе кошницата с храна в апартамента. Очите ѝ се плъзнаха из малкото коридорче и разхвърляната дневна. Но там нямаше никой друг. Виждаше се и кухнята. Върху печката бяха струпани тенджери, масата беше пълна с чинии. Но не забеляза нищо, което да подсказваше за присъствието на бебе.

Вратата на спалнята бе откrehната и през тесния процеп успя да зърне неоправеното легло и две от стените на малката стая. Като че ли беше празна.

Огледа внимателно дневната. И тук нищо не говореше за присъствието на бебе.

— Уанда — питаше Мийв, — ти ли си се обадила, че внучката ти има нужда от бебешки дрешки? Сестра Бернадет смята, че е познала твоя глас.

Уанда пребледня. Вони не беше забравила старите си номера — да се крие зад полузатворени врати и да подслушва. Щеше да побеснее. А в един от пристъпите си Вони...

— О, не — отвърна Уанда с треперещ глас. — Защо ми е да се обаждам? Не съм виждала Вони от близо пет години. Тя живее в Питсбърг.

Елвира знаеше, че и в нейните очи се чете същото ужасно разочарование като това в погледа на Мийв.

— Е, весела Коледа — рече Мийв. — Ще оставим кошницата на кухненската маса. Пуйката е още топла, но непременно я сложи в хладилника, след като вечеряш.

Елвира бе обзета от непреодолима тревога. Усещането ѝ, че бебето е в беда, бе по-силно от всякога. Искаше да се махне от този апартамент и да продължи да го търси. Забърза през стаята с кошницата в ръка и я отнесе в кухнята. После, докато се обръщаше, ръкавът на пуловера ѝ се закачи за дръжката на хладилника и вратата се отвори. Тъкмо се готвеше да я затвори, когато погледът ѝ бе прикован от полупразно бебешко шише на най-горния рафт.

— Ти си се обадила! — викна Елвира на Уанда, като се втурна обратно в дневната. — Внучката ти е тук. Къде е тя? Какво е направила с Мариан?

Ужасеният поглед на Уанда към спалнята бе достатъчен, за да даде на Елвира отговора, който търсеше. Следвана по петите от Мийв,

тя се спусна към спалнята.

Вони пристъпи иззад вратата. Държеше бебето в протегнатите си ръце. Устата му беше запушена със стар чорап, очите му бяха изцъклени.

— Искаш я — изкрещя Вони. — Ето, вземи я!

Елвира едва успя за тази частица от секундата да вдигне ръце, да хване бебето във въздуха и да го притисне към гърдите си. Миг покъсно Мийв бе измъкнала чорапа от устата на Мариан и апартаментът се изпълни с благословения гневен бебешки рев.

Линейката летеше по Девето авеню към болницата „Емпайър“ с пусната сирена. Дежурният лекар се приведе над Мариан, която бе привързана здраво към носилката и гледаше нагоре към него.

— Тя е издръжлива малка птичка — каза щастливо той. — Освен незначителната настинка, бих казал, че е в забележително добра форма, като се има предвид приключението й.

Елвира седеше до носилката с приковани в бебето очи. Сестра Мийв се беше настанила до нея и непрекъснато се усмихваше.

Елвира още не можеше да повярва, че всичко е свършило и че Мариан е добре. Ръцете й все още усещаха допира с бебето и сякаш чувстваше малкото сърчице да трепка под пръстите й.

Всичко, случило се след онзи първи момент, все още беше като в мъгла. Спомняше си откъслечни неща — Вони, която се беше затичала към баба си, като крещеше, че не е искала да направи нищо лошо на бебето, че никога не е искала да стори нищо лошо на никое от бебетата си; надвесилата се от прозореца Мийв, която викаше полицаите долу; втурналите се в апартамента пазители на реда; тълпите хора, камерите и репортерите, появили се на улицата през няколкото минути, докато дойде линейката. Бъркотия от образи, като в луд, зашеметяващ, прекрасен, щастлив сън.

Линейката спря пред входа на болницата и чакащите санитарии веднага отвориха вратата. Когато някой протегна ръце да вземе бебето, Мийв се изправи и твърдо заяви:

— Има само един човек, който може да предаде бебето на майка му, и това е Елвира Миън.

След по-малко от минута, докато фотоапаратите щракаха, а насъбралите се хора издаваха ликуващи възгласи, Елвира влезе триумфално във фоайето на болницата „Емпайър“, като държеше Мариан, сега добре увита в жълтата пелена. След броени минути сложи малкото си поверениче в копнеещите ръце на сияещата от щастие Джоан О’Браян.

— Със сигурност не ти трябваше много време да се съвземеш — отбеляза Уили, докато с Елвира вървяха хванати за ръка по Пето авеню. Бяха излезли от катедралата „Сент Патрик“ и се прибираха вкъщи. Току-що бяха присъствали на сутрешната коледна литургия, която тази година им се беше сторила особено радостна.

— Самата истина си е — отвърна Елвира и поклати глава. — О, Уили, никога не съм прекарвала по-хубава Коледа. По време на литургията се молах затова момиче, Вони. Знам, че е болна и се нуждае от помощ. Заслужава да я получи. Но нека ти кажа, езикът ми не искаше да се превърти при мисълта да произнеса добра дума за онзи мерзавец, който се обаждаше с всичките лъжливи съобщения. После обаче реших, че след като полицаите са го открили и ще си плати за стореното, мога да го спомена в молитвата си.

Огледа се.

— Не е ли красив Ню Йорк със снега по земята и празнично украсените витрини на магазините? Утре сутринта отново ще тръгна да пазарувам за Мариан, разбира се, след като напиша статията си за „Глоуб“ за случая „Бебешка пелена“. Но днес... — Елвира се усмихна. — Днес искам да се насладя на чудото.

— Че Мариан е добре?

— Да, че е добре благодарение на цялото щастливо стечение на обстоятелствата. Разбрах, че е в онзи апартамент само защото ръкавът ми случайно се закачи за дръжката на хладилника, чиято врата се случи да не се затваря добре. Това е чудото, Уили. Ако дръжката не беше толкова разнебитена и вратата не се отваряше толкова лесно, не бях видяла бебешкото шише...

Уили се засмя.

— Скъпа, непременно разкажи това на Корделия на вечеря. Когато оправях теча в кухнята на Уанда Браун миналия месец,

забелязах, че дръжката е хлабава, и обещах да отида да я поправя. И точно миналата седмица Корделия ми опяваше за това, като питаше кога възнамерявам да отида. Но ти така ми беше запълнила времето с пазаруване и мъкнене на пакети, че няхах никаква възможност. — Направи пауза. — Разбирам какво искаш да кажеш. Наистина е чудо.

[1] Големи и скъпи универсални магазини в Ню Йорк. — Бел.пр.

↑

[2] Еврейски празник. — Бел.пр. ↑

[3] Улица със скъпи магазини. — Бел.пр. ↑

[4] Четвъртият четвъртък от ноември. — Бел.пр. ↑

Мери Хигинс Кларк, която е израсла в Ню Йорк, е от ирландски произход и в създаването на образи за романите си тя постоянно се връща към своите ирландски корени.

„Това никога не е било толкова вярно, колкото в случая с Елвира и Уили“ — казва авторката.

„Елвира и Уили са хора, работили през целия си живот — тя като чистачка, той като водопроводчик. Тъй като нямат свои собствени деца, те даряват с обичта си родственици, приятели, познати, които са в затруднение. Семейната двойка, която живееше в съседство с нас, докато растях в Бронкс, ме вдъхнови за образите на Елвира и Уили“ — припомня си тя.

Истинските им имена бяха Ани и Чарли Потърс. Чарли, когото Ани винаги наричаше „моя Чарли“, беше ирландец и ченге — едро, с приятна външност. Ани имаше тъмноредвена коса, издадена напред долна челюст и топло сърце. Тя се обличаше по невъобразим начин, като се накичваше от главата до петите с дрехи, които никак не й отиваха, но беше убедена, че изглежда, сякаш е слязла от страниците на „Вог“.

Ани и Чарли бяха прекрасни съседи. Надявам се да съм успяла да предам нещо от тяхната човешка същност в образите на Елвира и Уили.

Печалбата от лотарията променя начина на живот на тези мои герои, но тя никога не променя мъдростта им за истинските стойности в живота.

Издание:

Мери Хигинс Кларк. Играчът на лотария

ИК „Албор“, София, 1995

Американска. Първо издание

Редактор: Албена Попова

Коректор: Дора Вълевска

ISBN: 954-827-236-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.